

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • МАЙ 2016 Г.

Диахона

Речи от общата конференция

Обявени четири нови храма
Призовани нови
седемдесетници и Общо
президентство на Неделното
училище за деца

© МАЙКЪЛ МАЛМ, ПРЕДОСТАВЕНО ОТ ILLUME GALLERY OF FINE ART, ДА НЕ СЕ КОПИРА

И като отвори устата Си, поучаваше ги от Майкъл Малм

Оставяйки множествата, Исус отива на един хълм заедно със Своите ученици.

„И като отвори устата Си поучаваше ги, като казваше:

Блажени бедните по дух, защото е тяхно небесното царство“. (Матей 5:2–3)

Това е първият от девет стиха, известни като Блаженствата. Това събитие става известно като

Проповедта на планината, която може да бъде намерена в Матей глави 5–7.

Обща сесия на жените

- 6 **Той ни кани да бъдем Неговите ръце**
Шерил А. Есплин
- 10 **Какво да сторим?**
Нийл Ф. Мериът
- 13 **„Странник бях“**
Линда К. Бъртън
- 16 **Уповавайте се на онзи Дух, който води към вършене на добро**
Президент Хенри Б. Айринг

Съботна сутрешна сесия

- 19 **Където двама или трима са събрани**
Президент Хенри Б. Айринг
- 23 **Напътстващият дар за детето**
Мери Р. Дърхам
- 26 **Чедо на Бога съм**
Старейшина Доналд Л. Халстром
- 29 **Къде са ключовете и властта на свещеничеството?**
Старейшина Гари Е. Стивънсън
- 33 **Изцеляващият балсам на опрощението**
Старейшина Кевин Р. Дънкан
- 36 **Ти смирен бъди**
Старейшина Стивън Е. Сноу
- 39 **„Да привлече всички човече към Мене“**
Старейшина Дейл Г. Ренлънд

Съботна следобедна сесия

- 43 **Вотът на подкрепа за църковните служители**
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 45 **Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2015 г.**
Кевин Р. Джергенсън
- 45 **Статистически отчет, 2015 г.**
Брук П. Хейлз
- 46 **Подкрепяне на ръководителите на Църквата**
Старейшина Роналд А. Расбанг
- 49 **„Който ги приема, Мене приема“**
Старейшина Нийл Л. Андерсън
- 53 **Спасителна операция: можем да се справим**
Старейшина Мервин Б. Арнолд

- 56 **Свещеното място на възстановяването**
Старейшина Жайро Мазагарди
- 59 **Получавайте винаги опрощение за греховете си**
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 63 **Семейни съвети**
Старейшина М. Ръсел Балард

Обща сесия на свещеничеството

- 66 **Цената на свещеническата сила**
Президент Ръсел М. Нелсън
- 70 **Най-добрите ръководители са най-добрите последователи**
Стивън У. Оуен
- 77 **Във възхвала на хората, които спасяват**
Президент Дитер Ф. Ухтгорф
- 81 **Вечни семейства**
Президент Хенри Б. Айринг
- 85 **Свещена отговорност**
Президент Томас С. Монсън

Неделна сутрешна сесия

- 86 **Избори**
Президент Томас С. Монсън
- 87 **Вярвам ли?**
Бони Л. Оскарсън
- 90 **Модел за мир**
Старейшина У. Кристофър Уогъл
- 93 **Бащи**
Старейшина Д. Тог Кристоферсън
- 97 **Вижте себе си в храма**
Старейшина Куентин Л. Кук
- 101 **Той ще ви вдигне на раменете си и ще ви занесе у дома**
Президент Дитер Ф. Ухтгорф

Неделна следобедна сесия

- 105 **Светият Дух**
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 108 **Да си спомняме винаги за Него**
Старейшина Герит У. Гонг
- 111 **Убежище от бурята**
Старейшина Патрик Кийрън
- 114 **Противопоставяне във всички неща**
Старейшина Далин Х. Оукс
- 118 **Силата на божествеността**
Старейшина Кент Ф. Ричардз
- 121 **Смърт няма да има вече**
Старейшина Пол В. Джонсън
- 124 **Утре Господ ще извърши сред вас чудни дела**
Старейшина Джефри Р. Холанд

- 72 **Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни**
- 128 **Те ни говориха: Да превърнем конференцията в част от нашия живот**
- 130 **Указател на материалите от конференцията**
- 131 **Новини от Църквата**

186-та годишна обща конференция

Събота вечер, общо събрание на жените, 26 Март 2016 г.

Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: сестра Розмари М. Уикъм. Откриваща молитва: Морган Мънфорд. Закриваща молитва: Сокхани Парко. Музиката е от хор от момичета от Неделното училище за деца, Младите жени и сестри от Обществото за взаимопомощ от колове в Солт Лейк Сити, Юта; диригент Лилиан Северинсен; органист Линда Маргаретс; цигулар Керстин Тени; челист Елизабет Марш: „Направих ли нещо добро“, *Химни*, № 141; съчетание от песни, ар. Моолмън, непубликуван; „Чедо на Бога съм“, *Химни*, № 186 и „В обич живейте“, *Химни*, № 193; „Сладък е трудът“, *Химни*, № 95; „Следвайте Ме, елате с Мен!“, *Химни*, № 76, ар. Моолмън, непубликуван; „Дай ми още святост“, *Химни*, № 83, ар. Гоутс, непубликуван.

Съботна сутрешна обща сесия, 2 Април 2016 г.

Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: Линда К. Бъртън. Закриваща молитва: старейшина Арнулфо Валенсуела. Музика от Хора на Табернакля; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Ричард Елиът и Андрю Ърнсвурт: „дики са Твоите чудни дела“, *Химни*, № 171; „Хайде, Божии чедо“, *Химни*, № 42; „Аз чувствам любовта на Спасителя“, *Сборник с Детски песни*, № 42, ар. Кардън, публ. от Джакман; „Съкровена, тиха молитва“, *Химни*, № 92; „The Lord My Pasture Will Prepare“, *Химни*, № 109, ар. Уилбърг, публ. от Оксфорд; „Come, Thou Fount of Every Blessing“, *Химни*, 1948 г., № 70, ар. Уилбърг, публ. от Оксфорд.

Съботна следобедна обща сесия, 2 Април 2016 г.

Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Уго Е. Мартинез. Закриваща молитва: Тад Р. Калистър. Музика от общ хор от

Университета Бригам Йънг – Айдахо; диригенти Ида Ашби и Ребека Лорд; органисти Бони Гудлиф: „Sing Praise to Him“, *Химни*, № 70, ар. Кемптън, непубликуван; „Чуй, Израил, Бог зове те“, *Химни*, № 6, ар. Ашби, непубликуван; „Да запеем с радост“, *Химни*, № 3; „Във Твоя път ще ходя, Отче мой“, *Химни*, № 172, ар. Кемптън, непубликуван.

Съботна вечерна свещеническа сесия, 2 Април 2016 г.

Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Стенли Г. Елис. Закриваща молитва: старейшина Крейг А. Кардън. Музика от хор от свещеници от Института по религия в Логан, Юта; диригенти Алън М. Матюс и Ерик Стауфър; органист Клей Кристиансън: „In Hymns of Praise“, *Химни*, № 75, ар. Кристиансън; „Така удивен съм“, *Химни*, № 118, ар. Забриски, публ. от LDS Music Source; „Ела, Царю от небеса!“, *Химни*, № 43; „Спасителю на Израил“, *Химни*, № 6, ар. Уилбърг, публ. от Хиншоу.

Неделна сутрешна обща сесия, 3 Април 2016 г.

Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Антъни Д. Пъркинс. Закриваща молитва: Керъл Ф. Макконки. Музика от Хора на Табернакля; диригент Мак Уилбърг; органисти Андрю Ърнсвурт и Клей Кристиансън: „Сион да се вдигне в красота“, *Химни*, № 30; „Зора зазори“, *Химни*, № 1, ар. Уилбърг, непубликуван; „Ще следвам Божия план“, *Сборник с Детски песни*, № 86, ар. Хофейнс/Кристиансън, непубликуван; „Слънце щом блести в сърцето ти“, *Химни*, № 144, ар. Уилбърг, непубликуван.; „Ликувайте, Господ е Цар!“, *Химни*, № 51; „Вървим напред със вяра в Христа“, *Химни*, № 54, ар. Уилбърг; „Канара за нас, Исусе“, *Химни*, № 163, ар. Уилбърг, непубликуван.

Неделна следобедна обща сесия, 3 Април 2016 г.

Председателстващ: президент Томас С. Монсън. Водещ: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Ч. Скот Гроу. Закриваща молитва: старейшина Шейн М. Боуън. Музика от Хора на Табернакля; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органист Линда Маргаретс: „Praise to the Lord, the Almighty“, *Химни*, № 72, ар. Уилберг, публ. Оксфорд; „For I Am Called by Thy Name“, Гейтс, публ. от Сонос; „О, Иехова, поведи ни“, *Химни*, № 57; „The Day Dawn Is Breaking“, *Химни*, № 52, ар. Мърфи, непубликуван; „Тихо за раздяла пеем“, *Химни*, № 98, ар. Уилбърг, непубликуван.

Послания за домашни учители и послания за обучение при посещение

За послания за домашни учители и послания за обучение при посещение, моля изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

На корицата

Лице: снимка от Коуди Бел.

Гръб: снимка от Ал Боргес.

Снимки от конференцията

Снимките по време на общата конференция в Солт Лейк Сити са от Уелдън Ч. Андерсън, Коуди Бел, Джане Бингам, Ранди Колиър, Марк Дейвис, Крег Димънд, Нейт Едуърдс, Ашли Ларсън, Лесли Нилсън, Мат Райър и Кристина Смит; на Ивет Бутинго е предоставена от Ивет Бутинго; на Джозеф Сенгуба и Джошуа Уалусимби е предоставена от Джозеф Сенгуба; на Джозеф Сенгуба и Лийф Ериксон е предоставена от Лийф Ериксон; на деца и събрания на Църквата в Конго са предоставени от Нийл Л. Андерсън и област Югоизточна Африка; на момиче на прозореца, предоставена от Кърт Хармън; на Фернандо Араухо с млади мъже и семейство Араухо, предоставена от Фернандо Араухо; на Ръсел М. Нелсън, сестра Нелсън и семейството на Джими Хатфийлд, предоставена от Ръсел М. Нелсън; на динозавър и деца от iStock.

Речите от конференцията са на разположение

За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете conference.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното приложение Евангелска библиотека.

МАЙ 2016 Г., ГОД. 23, БР. 2
ЛИАХОНА 13285 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Джозеф У. Ситати

Помощник-редактори: Джеймс Б. Мартино, Керъл Ф. Макконки

Съветници: Браун К. Аштън, Рандъл К. Бенет, Крейг А. Кардън, Шерил А. Есплин, Кристъфел Голдън, Дъглас Д. Холмс, Лари Р. Лорънс, Керъл М. Стивънс

Изпълнителен директор: Питър Ф. Евънс

Директор подпомагане на семействата и членовете: Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Алян Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Помощник публикации: Меган Вехоф Сейц

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портеръ Гон, Джил Хакинг, Шарлъ Ларкабал, Минди Ан Лийвиг, Майк Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Ден Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Минди Ан Селу, Пол Ванденберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Дизайн оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Андиюз, Феи П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Рейчъл Смит, Брад Тийр, К. Никол Уолкхорст

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Брайн У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти, Дерек Ричардсън

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Ляхона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, тайтянски, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2016 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Ляхона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2016 Vol. 23 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Указател на говорителите

Кийрън, Патрик, 111
Айринг, Хенри Б., 16, 19, 81
Андерсън, Нийл Л., 49
Арнолд, Мервин Б., 53
Балард, М. Ръсел, 63
Беднар, Дейвид А., 59
Бъртън, Линда К., 13
Гонг, Герит У., 108
Джергенсън, Кевин Р., 45
Джонсън, Пол В., 121
Дънкан, Кевин Р., 33
Дърхам, Мери Р., 23
Есплин, Шерил А., 6
Кристоферсън, Д. Тод, 93
Кук, Куентин Л., 97
Мазагарди, Жайро, 56
Мериът, Нийл Ф., 10
Монсън, Томас С., 85, 86
Нелсън, Ръсел М., 66
Оскарсън, Бони Л., 87
Оуен, Стивън У., 70
Оукс, Далин Х., 114
Расбанд, Роналд А., 46
Ренлънд, Дейл Г., 39
Ричардз, Кент Ф., 118
Сноу, Стивън Е., 36
Стивънсън, Гари Е., 29
Уодъл, У. Кристофър, 90
Ухтдорф, Дитер Ф., 77, 101
Халстром, Доналд Л., 26
Хейлз, Брук П., 45
Хейлз, Робърт Д., 105
Холанд, Джефри Р., 124

Указател на темите

бащинство, 81, 93
благодат, 33
благосъстояние, 39
божествено естество, 13,
26, 66, 85, 101
брак, 77, 81, 93
Великден, 10, 121
върщане към активност, 53
възкресение, 121
възстановяване, 56, 105
вяра, 10, 19, 86, 87, 101
гордост, 77
деца, 23, 36, 49, 63, 81
Джозеф Смит, 29, 56, 97,
105, 114
Дисциплина, 93
достойнство, 85
Единение, 33, 39, 59, 81,
90, 108, 114, 124
Жени, 10, 13
завети, 23, 29, 81, 90,
97, 118
изучаване на Писанията, 66
изцеление, 33
Исус Христос, 6, 10, 16,
33, 39, 46, 59, 70, 77, 81,
87, 90, 101, 108, 114,
121, 124
Книгата на Мормон, 56
кръщение, 23, 59
любов, 6, 10, 13, 16, 77, 93,
111, 124
майчинство, 10
Милосърдие, 77, 111
мир, 90, 105
мисионерска работа, 29, 81
Младечи, 46, 49
молитва, 19, 56, 63, 66,
105, 108
Музика, 26, 36
надежда, 101, 121, 124
Небесният Отец, 33, 101
несгоди, 26, 36, 77, 90,
121, 124
образование, 93, 105

обреди, 29, 59, 87, 97, 118
обръщане във вярата, 87
обща конференция, 19, 124
Общество за взаимопомощ,
13
Падение, 114
план на спасение, 81,
114, 121
подготовка, 85
подчинение, 101
покаяние, 86, 90, 97,
108, 124
преподаване, 23, 93
пример, 93
приобщаване, 49, 53
причастие, 39, 59, 108
приятелство, 53
пророци, 36, 46, 87, 90
противопоставяне, 26, 114
прошка, 33, 108
родителство, 49, 63
ръководене, 46, 70
ръководители на Църквата, 46
Светият Дух, 16, 19, 23,
59, 105
свещеничество, 29, 66, 70,
81, 85, 87
свидетелство, 19
свобода на избор, 86, 105, 114
семейна история, 29, 97
семејство, 49, 63, 77, 81, 87
служба, 6, 13, 16, 66, 70,
111, 118
смирение, 16, 36
смърт, 121
съвети, 63
състрадание, 111
технологии, 63, 97
устояване, 124
ученичество, 70, 87, 101
храмова работа, 29, 66, 97
храмове, 81, 86, 87, 90,
97, 118
Царство Божие, 10, 87
щастие, 77

Теми от 186-тата годишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Съботната сутрешна сесия на общата конференция през април започна с покана от президент Хенри Б. Айринг, насърчаваща слушащите да се молят за говорителите и хорове, както преди така и по време на техните послания и изпълнения. В края на конференцията в неделя следобед старейшина Джефри Р. Холанд отбеляза: „Ако през следващите дни виждате ... неща от собствения си живот, които не са точно съгласно посланията, които чухте през тези дни, не отпадите духом. ... Най-великото нещо от Евангелието е, че сме благославяни, *когато се опитваме*, дори и не винаги да успяваме“ (с. 125, 126).

Техните призиви за действие поставиха основата и подсилиха

посланието на Президент Томас С. Монсън, че докато „обмисляме решенията, които вземаме в живота си всеки ден, ... ако изберем Христос, ние ще сме направили правилния избор“.

Други теми от конференцията включват:

- Президент Монсън обяви четири нови храма: Белен, Бразилия, Кито, Еквадор, втори храм в Лима Перу и Хараре, Зимбабве (виж историята на страница 142).
- Вот на подкрепа за 11 нови висши ръководители (биографиите им започват на страница 131).
- Вот на подкрепа за ново общо президентство на Неделното училище за деца (биографиите им започват на страница 136).

- Обявена е нова инициатива за хора и семейства да протягат ръка да помагат на бежанците на местно ниво (виж страници 13, 111 и 141).
- Акцентиране върху семейните взаимоотношения, особено ролята на мъжете като съпрузи, бащи и носители на свещеничеството.
- Духовни впечатления от говорителите като например старейшина Дейл Г. Ренлънд: „Когато се доближаваме към Бог, даващата способности сила на Единението на Исус Христос ще благослава живота ни. И, също както учениците по пътя към Емаус, ние ще открием, че Спасителят е бил близо до нас през цялото време“ (страница 42).

От Шерил А. Есплин

Първа съветничка в Общото президентство на
Неделното училище за деца

Той ни кани да бъдем Неговите ръце

Истинската Христова служба е безкористна и се съсредоточава върху околните.

„**А**з ви възлюбих, обичайте се“¹. Тези думи, изпети от този забележителен хор, са били изречени от Исус часове преди Неговата велика единителна жертва – жертва, която старейшина Джефри Р. Холанд описва като „най-величествената проява на божествена любов, показвана някога в историята на света“².

Исус не само ни учи да обичаме, но и ни показва как чрез личен пример. През цялото Си служение Исус „обикаляше да прави благодеяния“³ и „настойтелно молеше всички да следват Неговия пример“⁴. Той учи: „който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, той ще го спаси“⁵.

Президент Томас С. Монсън, който разбира и живее според това наставление да се обичаме, казва: „Вярвам, че Спасителят ни казва, че освен ако не изгубим себе си в служба на другите, няма голяма полза от собствения ни живот. Тези, които живеят само за себе си, се сбръчкват и ... изгубват живота си, докато тези, които изгубват себе си в служба на околните, израстват и

разцъфтяват и в резултат спасяват живота си“⁶.

Истинската Христова служба е безкористна и се съсредоточава върху околните. Една жена, която се грижи за своя съпруг инвалид, обяснява: „Не мислете за тази задача като за бreme; мислете за нея като за възможност да научим какво всъщност е любовта“⁷.

В реч по време на духовно послание в Университета Бригъм Йънг сестра Сондра Д. Хийстън запитва: „Какво щеше да стане, ако можехме наистина да виждаме в сърцата на околните? Бихме ли се разбирали по-добре? Като чувстваме това, което чувстват другите, виждаме това, което виждат другите и чуваме това, което чуват другите, бихме ли създавали и отделяли време да служим на другите и бихме ли се държали с тях по различен начин? Бихме ли проявявали към тях повече търпение, добрина и толерантност?“

Сестра Хийстън разказва една случка от времето, когато е служила в лагер на Младите жени. Тя казва:

„Една от нашите ... говорителки в духовното послание ... ни учи

за процеса на „ставането“. Редом с други неща, тя каза: „Бъдете човек, който се старее да опознае другите и да им служи – изхвърлете огледалата и погледнете през прозореца“.

За да демонстрира това, тя повика една от младите жени и я помоли да застане с лице към нея. После (тя) извади едно огледало и го сложи между младата жена и себе си, за да може тя (говорителката) да гледа в огледалото, докато се опитва да говори с младата жена. Не е изненада, че нямаше как разговорът да стане ефективен и сърдечен. Това бе въздействащ предметен урок, който илюстрира колко е трудно да се общува с другите и да

Трудно е да общуваме с другите и да им служим, ако имаме очи само за себе си и собствените си нужди.

Истинската служба изисква да се съсредоточаваме върху нуждите и чувствата на другите.

им се служи, ако сме твърде загрижени за себе си и виждаме само себе си и собствените си нужди. После (тя) махна огледалото, извади една рамка за прозорец и я постави между нейното лице и лицето на младата жена. ... Успяхме да видим, че вниманието ѝ беше фокусирано върху младата жена и че истинската служба изисква да се съсредоточаваме над нуждите и емоциите на околните. Често ние сме толкова загрижени за себе си и за натоварения си живот, докато гледаме в огледала, вместо да търсим възможности за служба, че не виждаме достатъчно ясно през прозорците на службата“.⁸

Президент Монсън често ни напомня, че сме „заобиколени от хора, които имат нужда от нашето внимание, от нашето насърчение, подкрепа, утеха и доброта – независимо дали са членове на семейството, приятели, познати или непознати“. Той казва: „Ние сме Господните ръце тук на земята със задача да служим

Хиляди деца са последвали съвета на президент Томас С. Монсън да бъдат Господните ръце в дела на служба.

и помагаме на Неговите чедя. Той разчита на всички нас“.⁹

Миналата година през януари, списанията *Friend* и *Луахона* поканиха децата по целия свят да следват

съвета на президент Монсън – да бъдат Господните ръце. Децата бяха поканени да служат на другите – по големи и малки начини. Бяха насърчени да очертаят ръката си на

лист хартия, да изрежат контура, да напишат каква служба са извършили, и да го изпратят до списанията. Много от вас, които слушате тази вечер, вероятно сте от хилядите деца, които извършиха любяща служба и изпратиха контура.¹⁰

Когато децата като малки научат как да обичат и да служат на околните, те създават модел за служба за остатъка от живота си. Често децата учат всички ни, че изразяването на любов и извършването на служба не трябва да е нещо голямо и грандиозно, за да има смисъл и значение.

Една учителка в Неделното училище за деца разказа следния пример: „Днес – каза тя – класът ни на пет и шестгодишните направиха герданчета на любовта. Всяко дете

нарисува рисунки на късчета хартия: една на тях самите, една на Исус и на няколко членове на семейството им и на хора, които обичат. Залепихме листчетата така, че да се образува верига от свързани кръгчета, която стана герданче на любовта. Докато рисувах, децата говориха за семействата си.

Хедър каза: „Не мисля, че моята сестра ме обича. Винаги се караме. ... Дори се мразя. Животът ми е лош“. И захлупи глава в ръцете си.

Помислих си за нейното семейство и почувствах, че вероятно тя наистина има тежък живот. Но след като Хедър каза това, Ана, от другия край на масата, каза: „Хедър, аз те слагам в моето герданче между мен и Исус, защото Той те обича и аз те обичам“.

Когато Ана каза това, Хедър запълзя под масата, за да стигне до Ана и силно я гушна.

В края на урока, когато нейната баба дойде да я вземе, Хедър каза: „Бабо, знаеш ли какво? Исус ме обича.“

Когато помагаме с любов и служба дори и по най-дребните начини, могат да бъдат променени и смекчени сърца, докато хората чувстват любовта на Господ.

Понякога, обаче, поради безбройните хора около нас, които се нуждаят от помощ и облекчение от бремето, може да бъде трудно да посрещаме всички нужди.

Сестри, някои от вас може да се чувстват максимално изцедени от службата си към своите близки. Помнете, в тези рутинни и често монотонни задачи, вие действате „в служба на вашия Бог“.¹¹

Други сред вас може би изпитват една празнота, която може да бъде запълнена, когато потърсите възможностите във вашия квартал или общност да облекчите нечие бреме.

Всички ние можем да включим малко служба в ежедневието си. Живеем в един свят на раздора. Отдаваме служба, когато не критикуваме, когато откажем да клюкарстваме, когато не съдим, когато се усмихваме, когато казваме благодаря и когато сме търпеливи и мили.

Други видове служба отнемат време, съзнателно планиране и допълнителна енергия. Но те си струват всички наши усилия. Вероятно можем да започнем, като си зададем следните въпроси:

- На кого в моето обкръжение мога да помогна днес?
- С какво време и средства разполагам?

- По какви начини мога да използвам моите таланти и умения, за да благославям околните?
- Какво можем да правим като семейство?

Президент Дитер Ф. Ухтдорф учи: „Трябва да направите това, което Христовите ученици са правели във всяка диспенсация: да се посвещавате заедно, да използвате всички налични ресурси, да търсите вдъхновението от Светия Дух, да помолите Господ за потвърждение, след което да запретнете ръкави и да се захванете за работа.

„Давам ви следното обещание – казва той. – Ако следвате този модел, вие ще получите конкретно напътствие по въпросите *кой, как, кога и къде* при грижата по Господния начин“.¹²

Винаги, когато се замислям какво ли ще бъде, когато Спасителят отново дойде, си припомням за Неговото посещение при нефитите, когато ги запитва:

„Имате ли болни сред вас? Доведете ги тук. Имате ли някои, които са куци или слепи, или хроми, или сакати, или прокажени, или изсъхнали, глухи, или страдащи по някакъв друг начин? Доведете ги тук и Аз ще ги изцеля, защото Аз ви съчувствам и сърцето Ми е изпълнено с милост. ...

... (Спасителят) изцели всеки един от тези“.¹³

Сега Той ни кани да бъдем Неговите ръце.

Научила съм, че любовта към Бог и към ближните осмисля живота.

Нека следваме примера на нашия Спасител и Неговата молба да помагаме на другите с любов.

Свидетелствам за реалността на обещанието на президент Хенри Б. Айринг: „ако използваме даровете (си), за да служим на някой друг, (ще) почувстваме Господната любов към този човек. Също така ще почувстваме Неговата любов към (нас)“.¹⁴ В името на Исус Христос, амин. ■

Забележка: На 2 април 2016 г. сестра Есплин беше освободена като първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца.

БЕЛЕЖКИ

1. Йоан 13:34.
2. Джефри Р. Холанд, „Когато правосъдието, любовта и милостта се сливат в едно“, *Лиакхона*, май 2015 г., с. 106.
3. Деяния 10:38.
4. „Живият Христос: свидетелството на апостолите“, *Лиакхона*, апр. 2000 г., с. 2.
5. Лука 9:24.
6. Томас С. Монсън, „Какво направих днес за някого?“, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., с. 85.
7. Лола Б. Уолтърс, „Sunshine in My Soul“, *Ensign*, авг. 1991 г., с. 19.
8. Сондра Д. Хийстън, „Keeping Your Fingers on the PULSE of Service“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 23 юни 2015 г.), с. 1, 5, speeches.byu.edu. Сестра Вирджиния Х. Пиърс е говорителката, която споделя тези мисли по време на лагера на младите жени.
9. Томас С. Монсън, „Какво направих днес за някого?“, с. 86.
10. Вж. „Give Us a Hand!“, *Liahona*, ян. 2015 г., с. 64–65.
11. Мосия 2:17.
12. Дитер Ф. Ухтдорф, „Да се грижим по Господния начин“, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., с. 55.
13. 3 Нефи 17:7, 9.
14. Хенри Б. Айринг, *To Draw Closer to God*, 1997 г., с. 88.

От Нийл Ф. Мериът

Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Какво да сторим?

Изграждаме Царството, като се грижим за хората около нас. Ние също така изграждаме Царството, когато се застъпваме за истината и свидетелстваме за нея.

Скоро след Възкресението и Възнесението на Исус апостол Петър учи: „Нека знаят добре ... (всички), че Този Исус, Когото вие разпнахте, Него Бог е направил и Господ, и Христос“. Слушащите били дълбоко докоснати и попитали Петър и другите апостоли: „Какво да сторим?“¹ В последствие те с радост се подчинили на поученията на Петър.

Утре е неделята на Великден и се надявам, че ние също ще бъдем дълбоко докоснати да изразим благодарност към Спасителя, да се покаяваме и подчиняваме с радост.

По време на тази обща конференция ще чуем вдъхновени напътствия от ръководители на Църквата, както мъже, така и жени. Със знанието, че сърцата ни ще бъдат докоснати от словата им, тази вечер ви питам: „Жени и сестри, какво да сторим ние?“

Общата президентка на Обществото за взаимопомощ преди почти 150 години, Илайза Р. Сноу, казва на сестрите: „Господ ни е възложил големи отговорности“². Свидетелствам, че думите ѝ са валидни и днес.

Господната Църква се нуждае от напътствани от Духа жени, използващи уникалните си дарби, за да се

грижат за околните, да се застъпват за истините на Евангелието и да ги защитават. Нашите вдъхновение и интуиция са необходими за изграждането на Божието Царство, което наистина означава, че трябва да вършим своята част за спасението на Божиите чедра.

Изграждане на Царството чрез грижа

Изграждаме Царството, като се грижим за хората около нас. Но

все пак, първите Божии чедра, които трябва да изграждаме във Възстановеното Евангелие, сме самите ние. Ема Смит казва: „Желя Божия Дух, за да опознавам и разбирам себе си и за да мога да преодолявам пречките от каквото и да е естество и традиция, които не биха водели към моето възвисяване.“³ Ние трябва да развием една основа от вяра в Евангелието на Спасителя и да вървим напред към възвисяване, укрепени от сключениите в храма завети.

Какво се случва, ако няма място за някои от нашите традиции във възстановеното Евангелие на Исус Христос? Както се случи с мен, отказването от тях може да изисква емоционалната подкрепа и грижа на някой около нас.

Когато съм се родила, родителите ми посадили магнолия в задния двор, за да има магнолии на сватбената ми церемония в протестантската църква на предците ми. Но в деня на сватбата ми, родителите ми не бяха до мен и нямаше магнолии, тъй като една година след присъединяването ми към Църквата, аз пътувах към Солт Лейк Сити, Юта, за да получа своето надаряване в храма и да бъде запечатана за годеника ми Дейвид.

Напускайки Луизиана и приближавайки Юта, бях завладяна от усещането, че нямам дом. Преди сватбата щях да отседна при доведената баба на Дейвид, известната с обичта си лея Карол.

Стоях там, в непозната за мен Юта, пред непознат дом, точно преди да бъде запечатана за вечността за семейство, което едва познавах. (Добре, че обичах и се доверявах на бъдещия си съпруг и Господ!)

Застанала пред входната врата на дома на лея Карол, исках да се скрия някъде. Вратата се отвори,

аз стоях като уплашен заек и леля Карол, без да каже нито дума, протегна ръце и ме прегърна. Тя нямаше собствени деца, но знаеше, нейното грижовно сърце знаеше, че се нуждаех от място, където да се чувствам у дома. Каква утеха и сладка радост изпитах тогава! Страхът ми се стопи и на негово място се появи чувството, че съм на едно духовно безопасно място.

Любовта създава място в живота ви за някой друг, както направи леля Карол за мен.

Майките буквално създават място в телата си, за да се грижат за неродените бебета, и надявам се – място в сърцата си, докато ги отглеждат, но грижата им не се изчерпва с раждането на децата. Ева била наречена майка още преди да има деца⁴. И аз смятам, че да „да си майка“ означава „да даваш живот“. Помислете си за многото начини, по които давате живот. Може да означава емоционален живот за обезсърчените или духовен живот за изпълнените със съмнения. С помощта на Светия Дух можем да създадем място за емоционално изцеляване за тези, които са дискриминирани, отхвърляни или непознати. Чрез тези нежни, но въздействащи усилия, изграждаме Божието царство. Сестри, всяка една от нас е дошла на тази земя с тези вдъхващи живот, грижовни, майчини дарове, защото това е Божият план.

Следването на Неговия план и превръщането ни в един от съграждащите Царството изискват безкористна жертва. Старейшина Орсън Ф. Уитни пише: „Всичко, с което се борим и всичко, през което преминаваме особено, когато го преминаваме с търпение ... пречиства сърцата ни ... прави ни по-нежни и великодушни, ... и чрез ... труд и

изпитание, получаваме знание, ... което ще ни направи по-подобни на нашия Отец и Майка в небесата.“⁵ Тези пречистващи изпитания ни доближават към Христос, който може да ни пречиства и направи полезни в делото на спасението.

Изграждане на Царството чрез слово и свидетелство

Ние също така изграждаме Царството, когато се застъпваме за истината и свидетелстваме за нея. Ние следваме Господния модел. Той говори и поучава със сила и власт от Бог. Сестри, ние също можем да правим това. Жените по принцип обичат да говорят и да се събират заедно! Докато се трудим чрез делегираната ни свещеническа власт, нашето говорене и събиране заедно се превръщат в преподаване на Евангелието и ръководене.

Сестра Джули Б. Бек, бивша обща президентка на Обществото за взаимопомощ, учи: „Способността да бъдеш достоен за лично откровение, да го получиш и да действаш според него е единственото най-важно умение, което може да бъде придобито в този живот. ... Това изисква съзнателно усилие.“⁶

Личното откровение от Светия Дух винаги ще ни подтиква да изучаваме, споделяме и да действаме според вечната истина – истината на Спасителя. Колкото повече следваме Христос, толкова повече ще чувстваме Неговата любов и напътствие и толкова повече ще желаем да се застъпваме и преподаваме истината, така както е правил Той, дори и когато срещаме противопоставяне.

Преди няколко години се молих за думите, чрез които да се застъпя за майчинството, след като получих анонимно телефонно обаждане.

Жената попита: „Вие ли сте Нийл Мериът, майка на голямо семейство?“

Радостно отговорих „Да!“, очаквайки да чуя нещо подобно на „Много добре!“

Но не! Никога няма да забравя отговора ѝ, примесен с пращане по телефона: „Много съм наскърбена, че сте довели толкова много деца на този пренаселен свят!“

„А – заекнах аз – Разбирам как се чувствате!“

Тя отговори ядосано: „Не, не разбирате!“

И после прошепнах: „Ами, може би не разбирам“.

Тя започна ядосано да говори за моя глупав избор да бъда майка. Докато тя продължаваше, аз започнах да се моля за помощ и една мисъл се появи в ума ми: „Какво би й казал Господ?“ След това усетих как получих сили и увереност от мисълта за Исус Христос.

Отговорих: „Радвам се, че съм майка и ви уверявам, че ще правя всичко по силите си да възпитавам децата си така, че да правят света по-добър“.

Тя отговори: „Ами, надявам се да правите това!“ и затвори.

Не беше нещо голямо, в крайна сметка бях в безопасност в

собствената си кухня! Но по моя собствен малък начин, успях да защитя семейството, майките и хората, полагащи грижи, поради две неща: (1) разбихах и вярвах в Божието учение за семейството и (2) молих се за думи, чрез които да предам тези истини.

Това, че сме различни и се отличаваме от света, ще води до критики, но ние трябва да се уповаваме на вечни принципи и да свидетелстваме за тях, без значение как ще отговори светът.

Когато се питаме: „Какво да сторим“, нека размишляваме над следния въпрос: „Какво прави Спасителят

непрестанно?“ Той се грижи. Той създава. Той насърчава израстването и добротата. Жени и сестри, ние можем да правим тези неща! Момичета в Неделното училище за деца, има ли някой във вашето семейство, който се нуждае от обич и добрина? Вие също изграждате Царството, като се грижите за околните.

Сътворението на света под напътствието на Небесния Отец е било едно значително дело на грижа от страна на Спасителя. Той ни е осигурил свят, в който да израстваме и да развиваме вяра в Неговата единителна сила. Вярата в Исус Христос и Неговото Единение е най-добрият източник на изцеление и надежда, израстване и цел. Всички ние се нуждаем от място, където се чувстваме у дома, както физически, така и духовно. Като сестри от всички възрасти, ние можем да създаваме това място, именно свято място.

Нашата най-голяма отговорност е да бъдем жени, които следват Спасителя, грижат се с вдъхновение и живеят безстрашно според истината. Когато се молим на Небесния Отец да ни помага да изграждаме Неговото Царство, силата Му ще се излива върху нас и ние ще знаем как да полагаме грижи, като най-накрая станем като нашите небесни родители. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Деянията 2:36–37.
2. Илайза Р. Сноу, цитирана в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011 г.), с. 42.
3. Ема Смит, цитирана в *Daughters in My Kingdom*, с. 12.
4. Вж. Битие 3:20.
5. Орсън Ф. Уитни, цитиран от Спенсър У. Кимбъл, *Faith Precedes the Miracle* (1972 г.), с. 98.
6. Джули Б. Бек, „И на слугите, и на слугините ще изливам Духа Си в онези дни“, *Лиахона*, май 2010 г., с. 11.

От Линда К. Бъртън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

„Странник бях“

Според вашите обстоятелства и времето, което разполагате, в молитва обмислете какво може да правите, за да служите на живеещите във вашата общност и квартал бежанци.

В деня, в който бива организирано Обществото за взаимопомощ, Ема Смит заявява: „Ние ще направим нещо изключително. ... Очакваме изключителни събития и спешни молби“¹. Тези спешни молби и изключителни събития се появяват често тогава, както и сега.

Едно от тях се случва по време на общата конференция през октомври 1856 г., когато президент Бригъм Йънг обявява на конгрегацията, че пионери с ръчни колички все още се придвижват и вече закъсняват, поради приближаващата зима. Той казва: „... вашата вяра, религия и изповядване на религия няма да спаси нито една душа от вас в селестиялното царство на нашия Бог, ако вие не изгълните точно тези принципи, на които ви уча сега. Вървете и доведете тук онези хора от равнините и свършете точно онези неща, които наричаме материални, ... иначе вярата ви ще бъде напразна“².

Помним с благодарна възхита мъжете, които се отправят, за да спасят онези страдащи светии. Но какво правят сестрите?

„Сестра (Луси Мъсърв) Смит записва ... че след молбата на президент Йънг, присъстващите се залавят

за работа. ... Жените („свалиха“) фустите си (обемни поли, носени под роклите, които били модерни по това време и също така топлели много), чорапите си и всичко, с което можели да се разделят, там, на място, в стария Табернакъл, и ги натрупаха в каруци, за да ги изпратят на светиите в планината“³.

Няколко седмици след това, президент Бригъм Йънг събира отново светиите в стария Табернакъл, когато спасителните екипи и керваните с ръчни колички приближават Солт Лейк

Сити. С голяма настойчивост той умолява светиите, особено сестрите, да се грижат за пострадалите, да ги хранят и да ги приемат, казвайки: „Ще откриете някои с крака измръзнали до глезените; някои измръзнали до колене, а някои с измръзнали ръце. ... Желаяем да ги приемете като свои собствени деца и да изпитвате същото чувство към тях.“⁴

Луси Мъсърв Смит записва и следното:

„Направихме всичко по силите си, с помощта на добрите братя и сестри, да утешим нуждаещите се. ... Техните длани и стъпала бяха жестоко измръзнали. ... Продължихме с усилията си, докато всички се почувстваха уютно. ...

... Никога не съм била по-доволна и мога да кажа, че не съм изпитвала повече удоволствие от каква да е работа през живота си; преобладаваше такава хармония и единство на чувствата. ...

... Какво друго може да се случи на ръцете, желаещи да служат?“⁵

Мои възлюбени сестри, тази история може да бъде съпоставена с нашето съвремие и с хората, които страдат по света. Едно друго „изключително събитие“ докосва сърцата ни.

По света има над 60 милиона бежанци, включително хора, които насилствено са били прогонени от жилищата си. Половината от тях са деца⁶. „Тези хора са преживели изключителни трудности и започват от нулата в ... нова(и) страна(и) и култура. Макар че (понякога) има организации, които им помагат с място за живеене и вещи от първа необходимост, те се нуждаят от приятел и съюзник, който може да им помогне да се (приспособят) към техния нов дом, човек, който може да им помогне да научат езика, да разбират

системите и да се чувстват част от общността.“⁷

Миналото лято се запознах със сестра Ивет Бугинго, която на 11-годишна възраст бягала от място на място, след като нейният баща и трима от братята ѝ изчезнали в една разкъсвана от войни част на света. Ивет и оцелелите членове на семейството в крайна сметка живели за 6

След като са живели като бежанци в продължение на години, Ивет Бугинго (горе) и други членове на семейството ѝ срещат загрижена двойка, която им помага да се приспособят към новия си дом.

години и половина като бежанци в съседна страна, докато успели да се преместят в постоянен дом, където били благословени от грижовна двойка, оказали им помощ с преместването, училищата и други въпроси. Тя казва: „те бяха на практика отговор на нашите молитви“⁸. Нейната красива майка и очарователна малка сестричка са сега с нас тук и пеят в хора. Чудела съм се много пъти, от както срещнах тези прекрасни жени: „Ами, ако *тяхната* история беше *моята* история?“

Като сестри ние съставяваме повече от половината от Господното хранилище, с което се помага на чедата на Небесния Отец. Неговото хранилище не се състои само от стоки, но от време, таланти, умения и

нашето божествено естество. Сестра Розмари М. Уикъм учи: „Божественото естество в нас запалва желанието ни да помагаме на другите и ни подтиква да действаме“⁹.

Осъзнавайки нашето божествено естество, което ни подтиква да действаме, президент Ръсел М. Нелсън увещава:

„Нуждаем се от жени, които знаят как да осъществяват важните неща чрез своята вяра и които са смели защитници на морала и семейството в един болен от грях свят ... ; жени, които знаят как да призовават небесните сили, за да защитят деца и семейства. ...

... Омъжени или несемейни, вие, сестри, притежавате определени способности и специална интуиция, които сте получили като дар от Бог. Ние, братята, не можем да компенсирате за вашето уникално влияние“¹⁰.

Едно писмо от Първото президентство, изпратено до членовете на Църквата на 27 октомври 2015 г. изразява голяма загриженост за милионите хора, които са избягали от домовете си, в търсене на облекчение от граждански конфликт и други трудности. Първото президентство кани отделните хора, семействата и църковните единици да участват в Христова служба в местни проекти за подпомагане на бежанците и да даряват за фонда на Църквата за хуманитарна помощ, когато това е уместно.

Общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца обмисляха как да откликнат на поканата на Първото президентство. Знаем, че вие, нашите възлюбени сестри на всякаква възраст, сте от най-различен произход и живеете при най-различни обстоятелства. Но всеки

член на това световно сестринство от светии действително е сключил завет при кръщението да „утешава онези, които се нуждаят от утешение“¹¹. И въпреки това, трябва да помним, че никоя от нас не трябва да бяга по-бързо, отколкото има сила¹².

Имайки предвид тези истини, ние организирахме една програма за помощ, наречена „Странник бях“. Надяваме се, че според вашите обстоятелства и времето, с което разполагате, в молитва ще обмислите какво може да правите, за да служите на живеещите във вашата общност и квартал бежанци. Това е възможност да служим лично, в семействата и чрез отделните организации да предложим приятелство, съвети и други видове Христова служба и е един от многото начини, по които сестрите могат да служат.

Във всичките ни молитвени усилия трябва да прилагаме мъдрия съвет на цар Вениамин, даден на неговия народ, след като той ги увещава да се грижат за хората в нужда: „И гледайте всичко това да се изпълнява с мъдрост и в порядък“¹³.

Сестри, ние знаем, че оказването на помощ към околните с любов е важно за Господ. Помислете за следните предупреждения в Писанията:

„Чужденецът, който се е заселил при вас, да ви бъде като ваш местен и да го обичаш като себе си; защото и вие бяхте чужденци в Египетската земя“¹⁴.

„Не забравяйте гостоприемството, понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели“¹⁵.

И Спасителят казва:

„Защото огладнях, и Ме нахранихте; ожаднях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте;

гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте“¹⁶.

Спасителят говори с обич за вдовицата, чийто принос е само две лепти, защото тя прави това, което може¹⁷. Той също така разказва притчата за добрия самарянин, която приключва с думите: „Иди и ти прави така“¹⁸. Понякога протягането на ръка към околните е неудобно. Но когато работим заедно в любов и единство, можем да очакваме небесна помощ.

На погребалната служба на една забележителна Божия дъщеря беше споделено, че тази сестра, като колова президентка на Обществото за взаимопомощ, е работила заедно с други в нейния кол, за да дари юргани, които да стоплят страдащите хора в Косово през 90-те години на 20-ти век. И подобно на добрия самарянин, тя направила и допълнителната стъпка, когато заедно с дъщеря си откарала един камион, натоварен с тези юргани от Лондон до Косово. По пътя си тя почувствала ясен духовен подтик, който навлязъл дълбоко в сърцето ѝ. Подтикът бил следният: „Това, което си направила, е много добро дело. Сега се върни у дома, прекоси улицата и служи на съседите си!“¹⁹

Погребението беше изпълнено с допълнителни вдъхновяващи истории за това как тази вярна жена разпознавала и откликвала на изключителните и спешни молби – а също и в обикновените случаи – на хора в нейната сфера на влияние. Например, тя отворила дома и сърцето си, за да помага на затруднени млади хора по всяко време, денем и нощем.

Мои възлюбени сестри, можем да бъдем сигурни, че ще получаваме помощ от Небесния Отец, когато на колене се молим за божествена насока, за да благославяме Неговите чедра. Небесният Отец, нашият Спасител

Исус Христос и Светият Дух са готови да помагат.

Президент Хенри Б. Айринг сподели силното си свидетелство пред жените в Църквата:

„Небесният Отец чува и откликва на изпълнените ви с вяра молитви за напътствие и помощ да устоите във вашата служба към Него.

Светият Дух ви е пратен, на вас и на онези, за които се грижите. Ще бъдете укрепени, също и вдъхновени да знаете предела на възможностите си да служите. Духът ще ви утешава, когато може би се питате: „Достатъчно ли направих?“²⁰

Като мислим за „спешните молби“ на хората, които се нуждаят от помощта ни, нека се запитаме: „Ами, ако *тяхната* история беше *моята* история?“ Нека след това да търсим вдъхновение, да действваме съгласно получаваните подтици и да сме единни в помощта ни към нуждаещите се, когато можем и се чувстваме вдъхновени да помагаме. Вероятно тогава за нас ще може да се каже, както Спасителят казва за една любяща сестра, която Му служи: „Тя извърши добро дело. ... Тя извърши това, което можеше.“²¹ Това наричам изключително! В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ема Смит, цитирана в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., с. 14.
2. Бригъм Йънг, цитиран в *Daughters in My Kingdom*, с. 36.

3. *Daughters in My Kingdom*, с. 36–37.
4. Бригъм Йънг, цитиран от Джеймс Е. Фауст в „Go Bring Them in from the Plains“, *Liahona*, ноем. 1997 г., с. 7; вж. също LeRoy R. and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860*, 1960 г., с. 139.
5. Луси Мъсъърв Смит в Jill Mulvay Derr and others, eds., *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women's History* 2016 г., с. 217, 218, стандартизиран правопис и пунктуация; вж. също *Daughters in My Kingdom*, с. 37.
6. Вж. „Facts and Figures about Refugees“, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
7. „40 Ways to Help Refugees in Your Community“, 9 септ. 2015 г., mormonchannel.org.
8. Имейл от Ивет Бугинго, 12 март 2016 г.
9. Розмари М. Уикзъм, „Откриване на божественото в нас“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 8. Емили Удмансий, една от спасените през 1856 г. от кервана с ръчни колички на Уили, описва божественото естество по следния начин (с лека корекция, направена от мен): *Жените са с ангелска мисия свята. Със този дар чуден сам Бог ни дари. Да бъдем ний нежни и (като Христос), Да радваме и благославяме в (името Му).* („Сестри, за Сион да работим“, *Химни*, № 194)
10. Ръсел М. Нелсън, „Молба към моите сестри“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 96, 97.
11. Мосия 18:9.
12. Вж. Мосия 4:27.
13. Мосия 4:27.
14. Левит 19:34.
15. Евреите 13:2.
16. Матей 25:35–36.
17. Вж. Лука 21:1–4.
18. Лука 10:37.
19. Погребалната служба за Розмари Къртис Нейдер, ян. 2015 г.
20. Хенри Б. Айринг, „Полаганият грижи“, *Лиахона*, ноем. 2012 г., с. 124.
21. Марк 14:6, 8.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Уповавайте се на онзи Дух, който води към вършене на добро

Доближаваме се до Спасителя, когато поради чиста любов служим на околните в Негово име.

Благодарен съм да бъда с вас тази вечер за почитане на Бог, размисление и посвещение. Молихме се заедно. Нашият любящ Небесен Отец ни чу. Припомним си за нашия Спасител, Господ Исус Христос, докато слушахме химните в Негова възхвала. Бяхме вдъхновени да вършим повече, за да помагаме на нашия Учител в Неговото дело, което въздига чедата на нашия Небесен Отец.

Нашето желание да служим на околните е увеличено от нашата благодарност за това, което Спасителят е направил за нас. Ето защо сърцата ни се изпълват с радост, когато чуваме текста от химна: „Защото тъй си щедър, Господи, към мен.“¹ Цар Вениамин, в своята велика проповед, записана в Книгата на Мормон, ни обещава това чувство на благодарност (вж. Мосия 2:17–19).

Когато нашата вяра в Исус Христос ни помага да заслужим радостта на Неговото опрощение, изпитваме желание да служим на околните в

Негово име. Цар Вениамин учи, че опрощението не се постига в един единствен момент.

Той изразява това по следния начин: „И сега, заради всичко това, което ви казах, сиреч заради това да запазите опрощение на греховете си

от ден на ден, за да можете да ходите невинни пред Бога, аз бих желал да раздавате от имуществото си на бедните, всеки човек според онова, което има, тъй че да се нахранят гладните, да се облекат голите, да се посещават болните и да се служи за облекчаването им, както духовно, тъй и материално според нуждата им“ (Мосия 4:26).

Добрият колега на Алма, Амулик, също учи на истината, че трябва да постоим в службата в Негово име, за да получим опрощение: „И сега, ето, възлюбени мои братя, казвам ви, не смятайте, че това е всичко; защото след като сте вършили всички тези неща, ако върнете нуждаещите се и голите и не посещавате болните и страдащите, и не раздавате от вашето имущество, ако го имате, на онези, които са в нужда, казвам ви, че ако не правите и едно от тези неща, молитвата ви е напразно и не ви носи нищо; и вие сте като лицемерите, които отричат вярата“ (Алма 34:28).

Тази вечер си мислех за жените в моя живот. В семейството ни има 31 жени и момичета, като се започне със съпругата ми и се стигне до нашите три най-нови правнучки. Някои от тях са тук с нас тази вечер. Пет са на възраст под 12 г. Това вероятно е първото им събрание в Центъра за конференции заедно със сестрите им в Църквата на Спасителя. Всяка от тях ще има различни спомени и ще вземе различни решения в резултат на това преживяване тази вечер.

Има три спомена и три решения, за които се моля да останат с тях през целия им живот и дори след това. Спомените са за чувства. А решенията са за действия, които да се предприемат.

Най-важното чувство е любовта. Почувствахте любовта на прекрасните сестри ръководителки, които говориха досега. Чрез Духа също почувствахте, че те ви обичат, дори и да не ви познават, защото те са почувствали любовта на Небесния Отец и Спасителя към вас. Ето защо толкова искат да ви служат и да получат благословиите, които Бог иска да получите.

Тази вечер почувствахте обич към другите – към приятели, съученици, близки и дори някой, който тъкмо е влязъл в живота ви, странник. Това чувство на обич е дар от Бог. Писанията го наричат „милосърдие“ и „чистата любов Христова“ (Мороний 7:47). Тази вечер почувствахте тази любов и може често да я получавате, ако я търсите.

Едно второ чувство, което изпитахте тази вечер, бе влиянието на Светия Дух. Днес сестрите ви обещаха, че Светият Дух ще ви води да намирате начините, по които Господ желае да отдавате служба към околните в Негово име. Почувствахте

чрез Духа, че тяхното обещание е от Господ и че е истинно.

Господ казва: „И сега, истина, истина, ти казвам, уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро – да, да се действа справедливо, да се ходи смирено, да се съди праведно; и това е Моят Дух“ (У. и З. 11:12).

Може и да сте получили тази благословия тази вечер. Например, по време на това събрание в ума ви може да се е появило името или лицето на човек в нужда. Може да е било само за миг, но поради това, което чухте тази вечер, ще се молите за него, разчитайки, че Бог ще ви води да вършите доброто, което Той желае за тях. Когато такива молитви станат част от живота ви, вие и околните ви ще се променят в положителна посока.

Третото чувство, което изпитахте тази вечер, е желанието за близост до Спасителя. Дори и най-малкото момиче тук трябва да е почувствало реалността на поканата в химна: „Следвайте Ме, елате с Мен!“ – Каза Спасителят любим“.²

И така, изпитвайки тези чувства, първото действие, което трябва да предприемете, е да отидете и да служите със знанието, че няма да сте сами. Когато отидете да утешавате

и служите на някого в името на Спасителя, Той подготвя пътя пред вас. Сега, както ще ви кажат завърналите се мисионери тук тази вечер, това не означава, че всеки човек зад всяка врата е подготвен да ви приветства или че всеки човек, на когото се опитате да служите, ще ви благодари. Но Господ ще върви пред вас, за да подготвя пътя.

Отново и отново президент Томас С. Монсън казва, че познава реалността на Господното обещание: „И който ви приеме, там ще съм и аз, защото ще вървя пред лицето ви. Ще бъда от дясната ви страна и от лявата, и Моят Дух ще бъде в сърцата ви, и ангелите Ми ще са около вас, за да ви подкрепят“ (У. и З. 84:88).

Един от начините, по които Той върви пред вас, е като подготвя сърцето на човека, на когото ви е помолил да служите. Той ще подготви и вашето сърце.

Ще откриете, че Господ поставя помощници до вас, от дясната ви страна и от лявата ви страна, и навсякъде около вас. Не сте сами, когато служите на околните в Негово име.

Той го направи за мен тази вечер. Господ уреди „облак свидетели“ (Евреите 12:1), с текст и музика, за да обединят и умножат силата на

това, което искаше да кажа. Аз само трябваше да кажа това, което иска Той. Надявам се и се моля да изпитвате благодарност и радост, когато Господ ви поставя с други хора, за да служите в Негово име.

Когато често преживявате това, а вие ще го преживявате, ще се усмихвате, когато го разпознавате, точно както аз, когато и да пеem „Сладък е трудът“³.

Ще се усмихвате и когато си припомните следния стих: „А Царят ще им отговори: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40).

Второто действие, което трябва да предприемете, е да помните Господ, докато вършите служба в Негово име. Господ не само че върви пред нас и изпраща ангели да служат с нас, но и чувства утехата, която даваме на околните, все едно, че е дадена на Него.

Всяка Божия дъщеря, която чуе и повярва на посланията в това събрание, ще попита: „Какво желае Господ да направя, за да Му помогна да помогне на нуждаещите се?“ Ситуацията на всяка сестра е уникална. Това е валидно за моята групичка от дъщери, снахи, внучки и правнучки. На тях и на всички дъщери на Небесния Отец повтарям мъдрия съвет на сестра Линда К. Бъртън.

Тя ви помоли да се молите с вяра да узнаете какво иска Господ да направите във вашите обстоятелства.

И после ви говори относно обещанието, че ще имате нежната утеха, която Сам Господ даде на жената, която бе критикувана, че е помазала главата Му със скъпо миро, когато то е можело да бъде продадено в полза на бедните.

„Но Исус каза: Оставете я. Защо ѝ досаждате? Тя извърши добро дело за Мене.

Защото сиромасите са всякога измежду вас и когато искате, можете да им направите добро; но Аз не винаги съм между вас.

Тя извърши това, което можеше; предварително помаза тялото Ми за погребение.

Истина ви казвам: Където и да се проповядва благовестието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и за това, което тя направи“ (Марк 14:6–9).

Този кратък стих е мил и мъдър съвет за верните сестри в Господното царство в бурни времена. Вие ще се молите да узнаете на кого Отца желае да служите, подтиквани от обичта си към Него и към нашия Спасител. И не ще очаквате публична похвала, като следвате примера на жената в писанията на Марк, чието свято дело да почетете Спасителя се помни, но не и нейното име.

Надявам се, че сестрите в нашето семейство ще направят каквото могат, подтиквани от любов към Бог, да служат на нуждаещите се. Третото нещо, за което се надявам, е да бъдат скромни в добрите си дела. Моля се

да приемат съвета на Господ, който съм убеден, че ние всички се нуждаем да чуем, когато казва:

„Внимавайте да не вършите благодаренията си пред хората, за да ви виждат; иначе нямате награда при своя Отец, Който е на небесата.

След това Той казва:

А когато ти правиш милостиня, нека лявата ти ръка не узнае какво прави дясната,

за да става твоята милостиня в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде найаве“ (Матей 6:1, 3–4).

Молитвата ми за сестрите в царството, където и да са и независимо от обстоятелствата им, е тяхната вяра в Спасителя и благодарността им за Неговото Единение да ги водят да вършат каквото могат за онези, на които Бог ги моли да служат. Като правят това, аз обещавам, че ще се превръщат в свети жени, които Спасителят и нашият Небесен Отец с обич ще приветстват и щедро ще възнаградят.

Свидетелствам, че това е Църквата на възкресения Исус Христос. Той възкръсна. Той плати цената за всички наши грехове. Знам, че благодарение на Него, ние ще бъдем възкресени и можем да имаме вечен живот. Президент Томас С. Монсън е Неговият жив пророк. Небесният Отец чува и отговаря на молитвите ни. Свидетелствам, че се доближаваме до Спасителя, когато поради чиста любов служим на околните в Негово име. Оставям ви това сигурно свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Защото тъй си щедър, Господи“, *Химни*, № 137.
2. „Следвайте Ме, елате с Мен!“, *Химни*, № 76.
3. „Сладък е трудът“, *Химни*, № 95.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Където двама или трима са събрани

*Ако слушате с Духа, ще откриете, че сърцето ви е смекчено,
вярата укрепена, а способността ви да обичате Господ – увеличена.*

Скъпи братя и сестри, приветствам ви на 186-ата полугодична обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Радвам се да бъда с вас и ви приветствам най-сърдечно.

Благодарен съм, че сте дошли на конференцията, за да почувствате вдъхновение от небесата и за да се почувствате по-близо до нашия Небесен Отец и до Господ Исус Христос.

Събрани на това събрание, което се простира по целия свят, са милиони ученици на Исус Христос, които са под завет винаги да Го помнят и да Му служат. Благодарение на чудото на съвременните технологии, разделенията във времето и огромните разстояния изчезва. Събрали сме се, все едно че всички сме заедно в една огромна зала.

Но дори по-важно от събирането ни е това, в чие име го правим. Господ е обещал, че дори при големият брой Негови ученици на земята днес, Той ще бъде близо до всеки от нас. Той казва на малката Си група ученици през 1829 г.: „Истина, истина ви

казвам, ... където двама или трима са се събрали в Мое име, ... ето, там ще съм и Аз посред вас“ (У. и З. 6:32).

Сега наброяваме повече от един или двама – ние сме едно множество от Негови ученици и сме се събрали на тази конференция и, както е обещано, Господ е посред нас. Тъй като е възкресена и възвисена личност, Той не присъства физически навсякъде, където се събират светиите.

Но, чрез силата на Духа, можем да чувстваме, че Той е с нас тук днес.

Къде и кога ще чувстваме близостта на Спасителя, зависи от всеки от нас. Той дава следното указание:

„И отново, истина ви казвам, приятели Мои, оставям тези сказания с вас, за да ги обмислите в сърцето си с тази заповед, която Аз ви давам, за да Ме призовете, докато съм близо:

Приближете се до Мене и Аз ще се приближа до вас; търсете Ме усърдно и ще Ме намерите, искайте и ще получите, хлопайте и ще ви се отвори“ (У. и З. 88:62–63).

Знам за поне двама души, които слушат днес, които искат тази благословия с цялото си сърце. Те се опитват искрено да се приближат до Господ по време на тази конференция. Всеки от тях ми писа – писмата им пристигнаха в офиса ми в една и съща седмица – умолявайки за един и същ вид помощ.

И двамата са обърнати във вярата в Църквата и вече са получили ясни свидетелства за любовта на Бог Отец и Неговия Син, Исус Христос,

Спасителят на света. Те знаят, че Пророка Джозеф Смит е организи­рал Църквата чрез пряко откровение от Бог и че ключовете на святото све­щеничество са възстановени. Всеки от тях е свидетел, че ключовете са в Църквата днес. Те ми дадоха своето силно свидетелство в писмен вид.

Но и двамата скърбяха, че чувст­вата на любов към Господ и на Неговата любов към тях намаляват. И двамата искаха, с цялото си сърце, да им помогна да получат отново радостта и усещането на обич, които са изпитвали, когато са влезли в царството Божие. И двамата изрази­ха опасение, че ако не успеят да си възвърнат изцяло обичта към Спаси­теля и Неговата Църква, изпитанията, пред които преминават, накрая ще надделеят над вярата им.

Те не са сами в загрижеността си, нито изпитанието им е нещо ново. По време на земното Си служение, Спасителят ни дава притчата за семето и сеяча. Семето е Божието слово. Сеячът е Господ. Оцеляването на семето и неговият растеж зависят от състоянието на почвата. Помнете думите Му:

„Ето, сеячът излезе да сее; и като сееше, някои зърна паднаха край пътя; и птиците дойдоха и ги изкълваха.

А други паднаха на скалисти места, където нямаше много пръст; и много скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва;

а когато изгря слънцето, пре­горяха и понеже нямаша корен, изсъхнаха.

Други пък паднаха между тръ­ните; и тръните пораснаха и ги заглушиха.

А други паднаха на добрата земя и дадоха плод – кое стократно, кое шестдесет, кое тридесет.

Който има уши да слуша, нека слуша“ (Матей 13:4–9).

Отново, семето е Божието слово. Почвата е сърцето на човека, който приема семето.

Всички ние имаме много общо с прекрасните хора, които ми писаха за помощ и уверение. В сърцата на всички нас някога са били посадени семена или словото Божие. При ня­кой, това е било в детството, когато родителите ни са ни поканили да бъдем кръстени и потвърдени от

хора, които имат власт да направят това. Други от нас са били учени от призовани Божии служители. Всеки от нас е почувствал, че семето е доб­ро, дори сме почувствали набъбване­то в сърцето и сме изпитвали радост, когато сърцето и ума ни изглежда са увеличили кръгозора си.

Вярата на всеки от нас е била изпитвана от отлагането на ценни благословии, от зловни атаки на хо­ра, които са искали да унищожат на­шата вяра, от изкушения да грешим и от егоистични интереси, които са намалили усилията ни да култивира­ме и смекчим духовните дълбини на нашите сърца.

Онези, които са натъжени от загу­бата на радостта, която са имали ня­кога, са блажените. Някои не виждат упадъка на вярата в себе си. *Сатана е умен*. Казва на онези, които той желае да бъдат нещастни, че радост­та, която някога са чувствали, е била детинска самозаблуда.

Днес посланието ми към всички нас е следното: през следващите няколко дни ще имаме ценната възможност да изберем сърцата ни да бъдат смекчени и да приемем и

подхраним семето. Семето е Божието слово и то ще се лее върху всички нас, докато слушаме, гледаме и четем тази конференция. Музиката, речите и свидетелствата са били подготвени от Божии служители, които усърдно са търсили напътствието на Светия Дух в подготовката си. Те са се молили все по-продължително и по-смирено с приближаването на дните на конференцията.

Те са се молили да имат силата да ви насърчат да вземете решението, които ще създадат в сърцето ви по-плодородна почва, за да може доброто Божие слово да расте и да дава плод. Ако слушате с Духа, ще откриете, че сърцето ви е смекчено, вярата укрепена, а способността ви да обичате Господ – увеличена.

Изборът ви да се молите с цялостно намерение на сърцето ще промени преживяването ви по време на сесиите на конференцията и през дните и месеците след нея.

Мнозина от вас вече са започнали. В началото на тази сесия вие не само слушате молитвата; вие добавихте вярата си към молбата да се радваме на благословията Светият Дух да се излее върху нас. Като добавихте мислената си молба в името на Исус Христос, вие се доближихте до Него. Това е Неговата конференция. Само Светият Дух може да даде благословиите, които Господ желае за нас. В обичта Си към нас, Той обещава, че можем да почувстваме следното:

„Всичко, каквото те ще изрекат, когато са повлияни от Светия Дух, ще бъде писание, ще бъде Господната воля, ще бъде Господното намерение, ще бъде Господното слово и силата Божия за спасение.

Ето, това е обещанието Господне за вас, о, вие, служители Мои.

Затова дерзайте и не се бойте, защото Аз, Господ, съм с вас и ще застана до вас, и вие ще дадете свидетелство за Мен, тъкмо Исус Христос, че Аз съм Синът на живия Бог, че Аз бях, че Аз Съм и че Аз трябва да дойда“ (У. и З. 68:4–6).

Може да се молите и добавяте вярата си всеки път, когато Божий служител застане на амвона, за да може следното обещание на Господ в Учение и завети, раздел 50, да се изпълни:

„Истина ви казвам, този, който е поставен от Мен и е изпратен да проповядва словото на истината чрез Утешителя с Духа на истината, дали той го проповядва чрез Духа или по някакъв друг начин?

И ако е по някакъв друг начин, той не е от Бога.

И отново, този, който приема словото на истината, дали го приема чрез Духа на истината или по някакъв друг начин?

Ако начинът е някакъв друг, това не е от Бога.

Затова, защо е тъй, че не можете да разберете и да узнаете, че този, който приема словото чрез Духа на истината, той го приема според както то се проповядва чрез Духа на истината?

Затова този, който проповядва и този, който приема, се разбират един друг, и двамата се назидават, и се радват заедно“ (У. и З. 50:17–22).

Може да се молите, когато предстои хорът да пее. Диригентът на хора, органистите и членовете на хора са се молили и са репетирали с молитва в сърцето и с вярата, че музиката и словата ще смекчат сърца и ще увеличат силата им да укрепват вярата на другите. Те ще пеят за Господ, все едно че са пред Него, и ще знаят, че нашият Небесен Отец ги чува така, както чува и личните им молитви. Те заедно са се трудили с любов, за да осъществят обещанието на Спасителя, дадено на Ема Смит: „Защото душата Ми се наслаждава на песента на сърцето; да, песента на

праведните е молитва към Мен и на нея ще бъде отговорено с благословия върху главите им“ (У. и З. 25:12).

Ако не само слушате, но и се молите, докато пеят, вашата молитва и техните молитви ще получат отговор с благословия върху вас и върху тях. Ще почувствате благословията на любовта на Спасителя и Неговото одобрение. Всички, които се присъединят към тази прослава, ще почувстват как обичта им към Него се увеличава.

Може да изберете да се молите, когато даден говорител изглежда наближава края на посланието си. Той или тя ще се моли наум на Отца за това Светият Дух да даде на него или нея словата на свидетелство, които да укрепят сърцата на слушателите, техните надежди и решимостта винаги да помнят Спасителя и да спазват заповедите, които Той ни е дал.

Свидетелството няма да е повторение на посланието. То ще е потвърждение на някоя истина, която Духът може да внесе в сърцата на хората, които се молят за помощ, за божествено напътствие и да получат чистата любов Христова.

Истинно свидетелство ще бъде дадено на говорителите. Техните слова може да са малко, но ще достигнат до сърцето на смирения слушател, който е дошъл на конференцията гладен за доброто Божие слово.

Знам от опит какво може да направи вярата на добрите хора, за да се дадат слова от Духа в края на дадена проповед. Неведнъж хора са ми казвали след моето свидетелство: „Как знаете какво се нуждаех толкова много да чуя?“ Научил съм се да не се изненадвам, когато не мога да си спомня да съм казал

точно това. Изрекох думи на свидетелство, но Господ бе там, давайки ми ги на мига. Обещанието, че Господ ще ни дава слова в точния миг, когато ни трябват, се отнася конкретно за свидетелството (вж. У. и З. 24:6). Слушайте внимателно свидетелствата, казани на тази конференция – и ще се почувствате по-близо до Господ.

Усещате, че наближавам момента, в който ще приключва посланието, което се опитах да предам, с едно свидетелство за истинност. Вашите молитви ще ми помогнат да получа слова на свидетелство, които могат да помогнат на някой, който копнее за отговор на въпросите си.

Оставям ви сигурното си свидетелство, че нашият Небесен Отец, великият Елохим, ни обича и познава, всеки от нас. Под Негово ръководство Неговият Син, Йехова, е Създателят. Свидетелствам, че Исус от Назарет е роден като Божия Син. Той е изцелявал болните, давал е зрение на слепите и е възкресявал мъртвите. Той е заплатил цената на греховете на всяко едно от чедата на Небесния Отец, родено в смъртността. Той е разчупил оковите на смъртта за всички, когато Се е вдигнал от гробницата в онази първа Великденска неделя. Той живее днес, Бог възкресен и славен.

Това е единствената истинна Църква и Той е крайъгълният ѝ камък. Томас С. Монсън е Неговият пророк за целия свят. Пророците и апостолите, които ще чуете да говорят на тази конференция, говорят от името на Господ. Те са Негови служители, упълномощени да действат от Негово име. Той върви пред служителите Си по света. Знам това. И свидетелствам за това в святото име на Исус Христос, амин. ■

От Мери Р. Дърхам

Наскоро освободена като втора съветничка
в Общото президентство на Младите жени

Напътстващият дар за детето

*Как учим децата си да прогонват светските влияния и да
вярват на Духа?*

Млад баща буквално потъва. Той, двете му деца и неговия тъст излизат на разходка около едно езеро. Заобиколени са от величествени планини, покрити с борове, небето е синьо, изпълено с меки бели облаци, които разпръскват красота и спокойствие. Когато на децата им става топло и се уморяват, двамата мъже решават да вземат децата на гръб и да преплуват краткото разстояние до другия бряг на езерото.

Изглежда лесно – до момента, в който бащата започва да усеща, че нещо го дърпа надолу, всичко става много тежко. Водата го дърпа към дъното на езерото и го обзема ужасно усещане. Как ще се задържи на повърхността – и то със скъпата му дъщеря на гръба?

Гласът му изчезва в далечината, докато се отдалечава; тъстът му е твърде далеч, за да откликне на отчаяния му зов за помощ. Той се чувства сам и безпомощен.

Можете ли да си представите да се чувствате толкова сами, колкото той се чувства, когато не можете да достигнете нищо, за което да се

задържите, и отчаяно се борите в безнадеждна ситуация за своя живот и този на детето ви? За съжаление всеки от нас преживява до някаква степен това усещане, когато сме в

ситуация, в която отчаяно трябва да открием помощ, за да оцелеем и да спасим хората, които обичаме.

Почти в паника, той осъзнава, че подгизналите му обувки го дърпат надолу. Докато се опитва да се задържи на повърхността, той започва опит да събуе тежките обувки от краката си. Но те сякаш са се задържали чрез вакуум. Връзките, подгизнали от водата, държат още по-здраво.

В онова, което сигурно е било последен момент на отчаяние, той успява да махне обувките от краката си и накрая те освобождават своя захват, като бързо потъват към дъното на езерото. Освободен от тежестта, която го влече надолу, той веднага започва да се движи заедно с дъщеря си нагоре. Сега може да плува напред и да се движи към безопасността на другия край на езерото.

На моменти всички може да чувствате как се давим. Животът може да бъде труден. „Светът, в който живеем, е шумен и в постоянно движение. ... Ако не сме внимателни, нещата от този свят могат да изтласкат нещата от Духа“¹.

Как да следваме примера на този баща и да оставим настрана част от тежестта на съвременния свят – за да задържим главите на децата си и нашите собствени разтревожени умове над водата? Как можем ние, както Павел съветва, да „отхвърлим всяка тежба“?² Как можем да подготвим нашите деца за деня, в който те

няма да могат вече да се държат за нас и нашето свидетелство – когато самостоятелно ще плуват?

Дава ни се отговор, когато разпознаем този божествен източник на сила. Това е източник, който често бива подценяван, но въпреки това може да бъде използван всекидневно, за да олекотява нашия товар и да напътства скъпите ни деца. Този източник е напътстващият дар на Светия Дух.

На осем години децата могат да бъдат кръстени. Те научават за завета с Бог и сключват такъв. Хората, които ги обичат, застават около тях, докато те биват потопени и излизат от

басейна с усещане за голяма радост. След това те получават неизказуемия дар на Светия Дух, дар, който може постоянно да ги напътства, докато живеят достойни за тази благословия.

Старейшина Дейвид А. Беднар казва: „Простотата на този обред може да ни накара да не осъзнаем колко важен е той. Тези три думи – „Приеми Светия Дух“ – не са пасивно обявяване, по-скоро те представляват свещеническа заповед – упълномощено увещание да действате сами за себе си, а не да ни се въздейства“³.

Децата чувстват естествено желание да правят добро и да бъдат добри. Можем да усетим тяхната невинност, тяхната чистота. Те също така са особено чувствителни към тихия, мек глас.

В 3 Нефи 26 Спасителят ни показва духовната способност на децата: „(Той) им развърза езиците, и те казаха на бащите си велики и чудни неща, дори по-велики от тези, които Той беше разкрил на народа. ...

... Те видяха и чуха тези деца; да, даже и бебетата отвориха устите си и изричаха чудни неща“⁴.

По какъв начин ние, като родители, увеличаваме духовните способности на нашите деца? Как ги учим да прогонват светските влияния и да вярват на Духа, когато не сме с тях и те са сами в дълбоките води на своя живот?

Позволете ми да споделя с вас някои идеи.

Първо, можем да казваме на децата, когато те чуват и усещат Духа. Нека се върнем назад във времето на Стария завет, за да видим как Илий прави точно това за Самуил.

Младият Самуил два пъти чува глас и изтичва при Илий като казва: „Ето ме“.

„Не съм те викал – отвръща Илий.

Но „Самуил не познаваше още Господа; и слово от Господа не беше му се откривало“.

На третия път Илий се досеща, че Господ вика Самиул и казва на Самуил да отговори: „Говори, Господи, защото слугата Ти слуша“⁵.

Самуил започва да усеща, разпознава и да се вслушва в гласа на Господ. Но това малко момче не започва да разбира, докато Илий не му помага да разбере. И след като е научен, Самуил може да опознае тихия, мек глас.

Второ, можем да подготвяме дома си и децата си да усещат тихия, мек глас. „Много учители по чужди езици вярват, че децата най-добре учат чужд език в така наречените „програми за потапяне“, където те биват обградени от други хора, говорещи езика, и се налага те също да го говорят. Те се учат не просто да казват думи, но да говорят добре и дори да мислят на новия език. Най-доброто място за „потапяне“ за духовното обучение е дома, където духовните принципи могат да изградят основата за ежедневието“⁶.

„И на (тези думи) да учиш прилежно децата си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш“⁷. Потапянето на нашите

семейства в Духа ще запазва сърцата на децата ни отворени за Неговото влияние.

Трето, можем да помагаме на нашите деца да разбират как Духът им говори. „Ако идва при едно малко дете, Той ще се приспособи към езика и способностите на малко дете“⁸. Една майка открива, че тъй като всяко дете учи различно – някои учат визуално, други чрез слушане, трети чрез допир или чрез усещане – колкото повече наблюдава, толкова повече разбира, че Светия Дух учи децата по начина, по който всяко от тях възприема най-добре⁹.

Друга майка споделя опит от начина, по който помага на децата си да се научат да разпознават Духа. „Понякога – пише тя, – (децата) не осъзнават, че повтаряща се мисъл, усещане за утеха, след като са плакали или спомнянето на нещо в точния момент, са все начини, по които Светият Дух общува с (тях)“¹⁰. Тя продължава: „Уча децата си да обръщат внимание на онова, което усещат (и да действат според него)“¹⁰.

Усещането и разпознаването на Духа ще дава духовни възможности в живота на нашите деца, а гласът, който се научат да разпознават, ще става все по-ясен за тях. Ще бъде както казва старейшина Ричард Г.

Скот: „В процеса на придобиване на опит и успех чрез напътствието на Духа, вашата увереност във впечатленията, които чувствате, все повече ще надминава вашата зависимост от онова, което виждате и чувате“¹¹.

Не трябва да се страхуваме, когато виждаме децата си да навлизат във водите на живота, защото сме им помогнали да се освобождават от теглото на света. Научили сме ги да живеят достойни за напътстващия дар на Духа. Този дар ще продължи да олекотява теглото, което носят, и да ги води обратно към техния небесен дом, ако те живеят достойно за него и следват подтиците му. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Б. Уъртлаин, „Неописуемият дар“, *Лиакхона*, май 2003 г., с. 27.
2. Евреите 12:1.
3. Дейвид А. Беднар, „Получаване на Светия Дух“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 95.
4. 3 Нефи 26:14, 16.
5. Вж. 1 Царете 3:4–10.
6. С. Terry and Susan L. Warner, „Helping Children Hear the Still, Small Voice“, *Tambuli*, авг. 1994 г., с. 27.
7. Второзаконие 6:7.
8. Джозеф Смит, в *History of the Church*, 3:392.
9. See Merrilee Browne Boyack, „Helping Children Recognize the Holy Ghost“, *Liakhona*, дек. 2013 г., с. 10–12.
10. Irinna Danielson, How to Answer the Toughest ‘Whys’ of Life“, 30 окт. 2015 г., lds.org/blog.
11. Ричард Г. Скот, „За да получим духовно напътствие“, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., с. 7.

От старейшина Доналд Л. Халстром
От Президентството на седемдесетте

Чедо на Бога съм

Правилното разбиране на нашето небесно наследство е особено важно за възвисяване.

Нашето най-основно учение включва познанието, че ние сме чедо на жив Бог. Затова едно от най-свещените Му звания е Отец – Небесен Отец. Това учение е ясно проповядвано от пророците през вековете:

- Когато е изкушаван от Сатана, Моисей го отблъсква като казва: „Кой си ти? Защото ето, аз съм *син Божий*“¹.
- Като се обръща към Израил, псаломецът заявява: „Всички сте *синове на Всевишния*“².
- Павел проповядва на атиняните в Ареопага, че те са „*Божий род*“³.
- Джозеф Смит и Сидни Ригдън получават видение, в което виждат Отца и Сина, а небесен глас заявява, че жителите на земята са „*родни синове и дъщери Божии*“⁴.
- През 1995 г. 15 живи апостоли и пророци потвърждават: „Всички човешки същества ... са създадени по образа на Бог. Всички сме *възлюбени духовни синове или дъщери на небесни родители*“⁵.
- Президент Томас С. Монсън свидетелства: „Ние сме *синове и дъщери на един жив Бог*. ... Не можем искрено да сме убедени

в това, без да изпитваме дълбоко чувство на сила и увереност“⁶.

Това учение е толкова важно, толкова често цитирано и токова инстинктивно просто, че може да изглежда обикновено, когато всъщност е най-забележителното знание, което можем да получим. Правилното разбиране на нашето небесно наследство е особено важно за възвисяване. То е в основата на разбирането на великия план на спасение

и подхранването на вярата в Първородния на Отца, Исус Христос, и Неговото милостиво Единение⁷. Още повече, то ни дава неспирна мотивация да сключваме и спазваме своите незаменими вечни завети.

С малки изключения, всеки участник в това събрание може сега, без написан текст или музика, да запее „Чедо на Бога съм“⁸. Този обичан химн е един от най-често изпълняваните в тази Църква. Но важният въпрос е: „Знаем ли това *наистина*“? Знаем ли това в ума си, в сърцето си и в душата си? Дали нашето небесно потекло е първа и най-силна идентичност?

Тук на земята, ние се определяме по много различни начини, включително по място на раждане, националност и език. Някои дори се определят по своята професия или хоби. Тези земни идентичности не са грешни, *освен* когато заместват или объркват нашата вечна идентичност – тази на син или дъщеря на Бог.

Когато най-малкото ни дете беше на шест години и в първи клас в училище, учителят даде на децата писмено упражнение в клас. Беше октомври, месеца на Хелоуин, празник, който се празнува в някои части на света. Макар и да не ми е любим празник, предполагам има някои позитивни аспекти в Хелоуин.

Учителят раздава лист хартия на младите ученици. На върха е грубо скицирана рисунка на митологична вещица (казах ви, това не ми е любимият празник), застанала над врящ казан. Въпросът, написан на листа, който трябва да насърчи въображението на децата и да провери техните основни способности в писането, гласи: „Току що сте изпили чаша от отварата на вещицата. Какво се случва с вас?“ Моля, знайте, че не разказвам тази история като препоръка към учителите.

„Току що сте изпили чаша от отварата на вещицата. Какво се случва с вас?“ С нейния най-добър почерк на начинаеща, нашата малка дъщеря написала: „Ще умра и ще бъда в рай. Там ще ми хареса. Ще ми е приятно, защото това е най-хубавото място, на което да бъда, защото ще бъда с Небесния Отец“. Този отговор сигурно е изненадал учителя; въпреки това, когато дъщеря ни донесе изгълнената задача у дома, ние забелязахме, че ѝ е дадена звезда, най-високата оценка.

В истинския живот ние се сблъскваме с истински трудности, а не с измислени. Има болка – физическа, емоционална и духовна. Има страдания, когато обстоятелствата са много различни от това, което сме очаквали. Има несправедливост, когато изглежда не заслужаваме ситуацията, в която се намираме. Има разочарование, когато някой, на когото сме вярвали, ни предаде. Има здравословни

и финансови трудности, които могат да ни объркат. Може да има моменти на съмнение, когато тема от учението или историята е извън нашето моментно разбиране.

Когато трудностите се появят в живота ни, каква е незабавната ни реакция? Дали е объркване, съмнение или духовно оттегляне? Дали е неочакван удар за нашата вяра? Обвиняваме ли Бог или другите за нашите обстоятелства? Или незабавния ни отговор е да си спомним кои сме – чеда на любящ Бог? Подкрепено ли е това с абсолютната вяра, че Той позволява някои земни страдания, *защото* знае, че това ще ни благослови, както огъня на пречиствач, за да станем като Него и да получим нашето небесно наследство?⁹

Наскоро бях на събрание със старейшина Джефри Р. Холанд. В

проповядването на принципа, че смъртният живот може да бъде много тежък, но нашите трудности имат вечна цел – дори, ако не разбираме това в момента – старейшина Холанд каза: „Може да имаш това, което желаеш, или да имаш нещо по-добро“.

Преди пет месеца съпругата ми Даян и аз отидохме в Африка със старейшина и сестра Беднар. Шестата и последна страна, която посетихме, беше Либерия. Либерия е чудесна страна с благородни хора и богата история, но ситуацията там винаги е била доста трудна. Десетилетия на политическа нестабилност и гражданска война са влошили последствията от бедността. В допълнение, ужасната болест ебола уби почти 5000 човека там по време на скорошната епидемия. Ние бяхме първата група ръководители

*В Исус мир потърси ли твоята
душа,
Аз няма да те изоставя в беда.
От ада зловец ти не бой се дори,
не ще те забравя, не ще те забравя
Не ще те забравя, спасен ще си ти!¹⁰*

В едно от най-забележителните духовни събития в моя живот ми бе преподаден важен урок в онзи ден. Живеем в свят, който може да ни накара да забравим кои сме наистина. Колкото повече неща около нас ни разсейват, толкова по-лесно е да се отнесем лекомислено, после да пренебрегнем и накрая на забравим нашата връзка с Бог. Светиите в Либерия имат малко материални неща, но въпреки това изглежда имат всичко в духовен аспект. Това, на което видяхме в онзи ден в Монровия, бе група Божии синове и дъщери – и те знаеха това!

В съвременния свят, без значение къде живеем и какви са нашите обстоятелства, от съществено значение е нашата най-важна идентичност да бъде на чедо Божие. *Познанието* за това ще позволи на вярата ни да разцъфтява, ще мотивира нашето постоянно покаяние и ще ни дава сили да бъдем „постоянни и непоклатими“ през смъртното ни пътуване¹¹. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:13; курсив добавен.
2. Псалми 82:6; курсив добавен.
3. Деянията 17:29; курсив добавен.
4. Учение и завети 76:24; курсив добавен.
5. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129; курсив добавен.
6. Томас С. Мосън, „Канарчета със сиви петна по крилете“, *Лиакхона*, юни 2010 г., с. 4; курсив добавен.
7. Вж. Колосяните 1:13–15.
8. „Чедо на Бога съм“, *Химни*, № 186.
9. Вж. Малахия 3:2.
10. „Основа на нашата вяра“, *Химни*, № 55.
11. Мосия 5:15.

от Църквата извън района, която посещава столицата Монровия, след като Световната здравна организация обяви, че това е безопасно място след кризата с ебола.

В една много гореща и влажна неделна сутрин, ние пътувахме към наета сграда в центъра на града. Всеки стол беше зает, общо около 3 500 места. Крайният брой присъстващи беше 4 100. Почти всички пристигнали е трябвало да пътуват пеша или с някакъв неудобен обществен транспорт; не е било лесно за светиите да се съберат. Но те дойдоха. Повечето пристигнаха няколко часа преди определеното време за събирането. Когато влязохме в залата, духовната атмосфера беше наелекризираща! Светиите бяха готови да се учат.

Когато говорител цитираше от Писанията, членовете казваха стиха на глас. Нямах значение – дълъг или къс цитат, всички събрали се отговаряха в унисон. Сега, ние не препоръчваме тази практика, но със сигурност беше впечатляващо, че те можеха това. И хорът пъ наистина въздействащо. С ентузиазирани диригент и 14 годишен младеж на пианото, членовете пееха със живот и сила.

След това говори старейшина Беднар. Това, разбира се, беше очакваната кулминация на събирането – да чуят апостол да проповядва и свидетелства. Естествено по духовно напътствие, по средата на своето слово, старейшина Беднар спря и каза: „Знаете ли „Основа на нашата вяра“?“

Сякаш 4100 гласа извикаха в отговор „ДА!“

След това той попита: „Знаете ли стих 7?“

Отново всички отговориха: „ДА!“

Аранжираният на великия химн „Основа на нашата вяра“, който се изпълнява от Мормонския хор на Табернакъл през последните 10 години, включва стих 7, който не е изпълняван често преди. Старейшина Беднар каза: „Нека изпеем куплети 1, 2, 3 и 7.“

Без колебание диригента на хора скочи и акомпаниращия носител на Аароновото свещеничество незабавно започна енергично да свири въвеждащите ноти. С увереност, която никога преди не бях усещал в химн на конгрегацията, ние запяхме стихове 1, 2 и 3. След това силата на звука и духовната сила се увеличиха, когато 4100 гласа запяха стих 7 и заявиха:

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Къде са ключовете и властта на свещеничеството?

Свещеническата власт и ключове дават старта, разтварят небесните двери, подпомагат небесната сила и постилат пътя на завета обратно към нашия любящ Небесен Отец.

Когато зимното следобедно слънце се плъзна зад обширно покрития със сняг скиорски хълм, а смразяващият зимен въздух свирепо защита нашите бузи и носове, почти като строг разпоредител и така ни покани да открием колите и пикапите на паркинга на ски курорта. Там, в удобната ни кола, парното скоро щеше да сгрее премръзналите ръце и крака. Звукът на заледения скрипящ сняг при всяка стъпка потвърждаваше, че беше изключително студено.

Синове ми и аз си бяхме прекарвали един изпълнен със забавления ден по скиорските хълмове, но сега той бе на привършване със заскрежен завършек. Като пристигнахме до колата, аз бръкнах в джоба си за ключовете – и тогава в друг джоб и в още един. „Къде са ключовете?“ Всички с нетърпение искахме да ги намерим! Батерията на колата беше заредена и всички системи – включително и парното – бяха готови за

действие, но без ключовете, заключените врати не позволяваха достъп; без ключовете акумулаторът нямаше да поддаде сила на превозното средство.

По това време, главната ни мисъл беше как да влезем в колата и да се стоплим, но аз не преставах да си мисля – дори тогава – че от тази случка има какво да научим. Без ключовете, това прелестно чудо на инженерството си оставаше нищо друго освен пластмаса и метал. Макар колата да имаше чудесни възможности, без ключове не можеше да изпълнява предопределената си функция.

Колкото повече размишлявах върху това преживяване, толкова повече то ставаше по-дълбоко и смислено за мен. Аз се удивлявах на любовта на Небесния Отец към Неговите чедра. Стоях в почуда пред небесното посещение и величествените видения на вечността, които Бог бе дарил на Джозеф Смит. И, по-конкретно, сърцето ми се изпъли с преливаща

благодарност за възстановяването на свещеническата власт и на свещеническите ключове. Без това възстановяване, ние щяхме да сме заключени извън колата, която трябва да ни откара по пътя към дома при любящите ни небесни родители. Извършването на всеки спасителен обряд, принадлежащ към заветния път обратно в присъствието на нашия Отец в небесата, изисква съответната власт за извършване чрез свещеническите ключове.

През май 1829 г. Йоан Кръстител се явява на Джозеф Смит и Оливър Каудъри и им предава свещеничеството на Аарон и им дава ключовете, принадлежащи на това свещеничество. Скоро след това Петър, Яков и Йоан им предават Мелхиседекото свещеничество и съответните ключове¹.

Почти седем години по-късно, една неделя в храма Къртланд, само седмица след освещаването му, „Господ Иехова се явява в слава“ на Джозеф и Оливър, последван от появата на Моисей, Илия и Илиас, които „предават своите ключове и

диспенсации². Тази възстановена свещеническа власт и тези ключове са били изгубени за векове. По същия начин, по който синовете ми и аз бяхме заключени извън колата, в резултат на изгубените ключове, така и чедата на Небесния Отец са били заключени от спасителните обреди на Евангелието на Исус Христос – докато не било изпълнено божественото възстановяване от тези небесни вестноносци. Никога, абсолютно никога повече не трябва да се питаме: „Къде са ключовете?“

Един прекрасен ден миналата година посетих тихата горичка, намираща се в североизточна Пенсилвания, известна в Писанията като Хармъни, където Йоан Кръстител се явява на Джозеф Смит и Оливър Каудъри и възстановява свещеничеството на Аарон. Застанах и на бреговете на река Саскуахана, където са кръстени Джозеф и Оливър, надарени с властта и ключовете. Близко до същата река, Петър, Яков и Йоан се явяват и възстановяват Мелхиседекото свещеничество и съответните ключове³.

Тези места, както и пресъздаденият първи дом на Джозеф и Ема, където бива преведена по-голяма част от Книгата на Мормон; намиращият се наблизо дом на родителите на Ема; и центърът за посетители, който е и нова сграда за събрания, съставляват Мястото на възстановяване на свещеничеството, осветени от президент Ръсел М. Нелсън през септември миналата година. Там почувствах силата и реалността на небесните събития, случили се на тази свещена земя. Това преживяване ме накара да размишлявам, да изучавам и да се моля за свещеническата власт и свещеническите ключове, което ме изпълни със желание да споделя с младите мъже и младите жени от Църквата как свещеническата власт и възстановените ключове могат да ги благославят.

Първо, разбирането на тези термини може да бъде полезно. Свещеничеството или свещеническата власт се определят като „силата и властта на Бог“⁴ и „най-висшата власт на земята“⁵. Свещеническите ключове се определят за наше разбиране както следва: „Ключовете на

свещеничеството са власт, дадена от Бог на свещенически ръководители, с която да направляват, ръководят и напътстват упражняването на Неговото свещеничество тук на земята“⁶. Свещеническите ключове управляват упражняването на свещеническата власт. Обредите, които се записват в архивите на Църквата, изискват ключове и не могат да бъдат изпълнявани без упълномощаване. Старейшина Далин Х. Оукс учи как „в крайна сметка, всички ключове на свещеничеството са в ръцете на Господ Исус Христос, защото това свещеничество е Негово. Само Той решава кои ключове се предават на смъртни хора и по какъв начин трябва да се използват тези ключове“⁷.

Сега, за вас млади мъже и млади жени, аз съм обмислил три начина, по които вие можете да „откриете ключовете“ или да използвате свещеническите ключове и власт, за да благославяте своя живот и живота на вашите околни.

Първият е да се подготвите за мисионерска служба

Мои млади братя и сестри, може и да не го осъзнавате, но ключовете за събирането на Израил, възстановени от Моисей, позволяват мисионерската работа в нашата диспенсация. Помислете как близо 75 000 пълно-временни мисионери се трудят по света под ръководството на тези ключове. С това на ум, помнете, че никога не е прекалено рано да се подготвите за мисионерска служба. В *За укрепването на младежите* четем: „Млади мъже с Аароновото свещеничество, ... работете усърдно, за да се подготвите да представлявате Господ като мисионери“⁸. Младите жени също могат да се подготвят, но вие „нямате същото задължение

да служите“⁹. Цялата ви подготовка обаче, независимо дали служите като пълновременни мисионери или не, ще ви е от полза през целия живот, когато извършвате мисионерска дейност в ролята си на членове.

Вторият начин да „откриете ключовете“ е да посещавате храма

Запечатващите ключове, възстановени от старозаветния пророк Илия, позволяват обреди да бъдат изпълнявани в свети храмове. Обредите, изпълнявани в тези храмове, позволяват на отделните хора и семейства да се върнат в присъствието на нашите небесни родители.

Насърчаваме младите мъже и младите жени да търсят и откриват имената на своите предци и да извършват кръщения като заместници за тях в храма. Отбелязваме, че това вече се случва много повече от преди по целия свят! Басейните за кръщение в много храмове са пълни с млади мъже и млади жени от рано сутрин до късно вечер. Ключовете се упражняват, за да позволят на семействата да бъдат свързани заедно, докато свещените обреди се отслужват в тези храмове.

Можете ли да видите връзката между свещеническите ключове и благословиите? Когато се заемете с тази дейност, мисля, че ще откриете, че Господ я направлява в най-малка подробност. Това става явно от следното преживяване. Скоро научих за майка, която редовно води децата си в храма, за да извършват кръщение като заместници. Точно в този ден, докато семейството завършва своите кръщения и си тръгва от храма, един мъж влиза в залата с кръщелния басейн с голяма колекция от имена от собственото си семейство. Като забелязва, че не е останал никой в

басейна за кръщения, който да му помогне с тези имена от семейството, храмов работник спира тръгващото си семейство и пита децата дали те биха могли да влязат отново и да се преоблекат пак, за да помогнат с тези кръщения. Те с готовност се съгласяват и влизат отново. Докато децата са кръщавани, тяхната майка, докато слуша, започва да разпозна имената и скоро, за учудване на всички, осъзнава, че списъкът с имена от семейството на мъжа са починали предшественици и от нейното семейство. Това се превръща в една наистина нежна милост за тях.

Преди две седмици храма Прово Сити Център бе осветен като 150-ият действащ храм на Църквата на света. Отбелязваме, че когато президент

Томас С. Монсън е подкрепен като апостол през 1963 г., има само 12 действащи храма на Църквата. Храмове са все по-близо до вас. Въпреки това, за онези от вас, които живеете на места, където разстоянието или обстоятелствата не позволяват редовно посещение на храма, вие също трябва да се поддържате достойни за посещение. Можете да вършите следното важно дело извън храмовете – да намирате и предавате имена на свои предци.

Накрая, номер три: напредвайте с вяра

Пророкът от Стария завет Авраам получава велика благословия от Господ в неговата диспенсация, понякога наричана Авраамов завет. Хиляди години по-късно, благословиите на

диспенсацията на Евангелието, дадено на Авраам, биват възстановени. Това се случва, когато Илияс се явява на Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма Къртланд.

Чрез това възстановяване всеки от нас има достъп до чудесните благословии, обещани на Авраам. Тези благословии могат да бъдат ваши, ако останете верни и живеете достойно. В брошурата *За укрепването на младежите*, ви се дават някои много практични напътствия как да „напредвате с вяра“. Обобщавам част от този съвет: „За да ви помогне да станете всичко онова, което Господ желае да станете, коленичете всяка сутрин и вечер в молитва към вашия Небесен Отец. ... Изучавайте Писанията всеки ден и прилагайте прочетеното в живота. ... Стремете се всеки ден да се подчинявате на заповедите. ... При всякакви обстоятелства, следвайте ученията на пророците. ... Бъдете смирени и желайте да се вслушвате в Светия Дух“.

Този съвет е последван от обещание, което води към обещанията,

давани чрез благословиите на Авраам: „Ако правите тези неща, Господ ще направи много повече за живота ви, отколкото вие можете сами да сторите. Той ще увеличи вашите възможности, ще разшири миروгледа ви и ще ви укрепи. Той ще ви даде помощта, от която се нуждаете, за да посрещнете вашите трудности и предизвикателства. Ще получите по-силно свидетелство и ще откриете истинска радост, докато опознавате своя Отец в небесата и Неговия Син, Исус Христос, и усещате Тяхната любов към вас“¹⁰.

Да обобщим: подгответе се за мисионерска служба, посещавайте храма и напредвайте с вяра.

Заклучение

Нека сега завършим там, откъдето започнахме, заседнали на мразовития паркинг, питащи: „Къде са ключовете?“ Между другото, по-късно същата вечер, аз, като по чудо, намерих ключовете, които бяха изпаднали от джоба ми в планината. Господ ни показа, че няма да ни остави да стоим в суровия студ без ключове или власт, които да ни отведат безопасно у дома при Него.

Ако сте като мен, може често да се питате в ежедневието: „Къде са ключовете?“ за колата, за офиса, за къщата или апартамента. Когато това се случи с мен, не мога да не се усмихна вътрешно, защото, докато търся тези ключове, усещам как размишлявам за възстановените свещенически ключове и за президент Томас С. Монсън, когото ние подкрепяме „като пророк, гледач и откровител“¹¹ и като единствен човек на земята, който притежава и е упълномощен да упражнява всички ключове на свещеничеството. Да, ключовете са на сигурно място в

ръцете на пророците, гледачите и откровителите. Те са предадени, делегирани и възложени и на други, в съответствие с волята на Господ, под ръководството на президента на Църквата.

Свидетелствам, че свещеническата власт и свещеническите ключове дават старта, разтварят небесните двери, подпомагат небесната сила и постилат пътя на завета обратно към нашия любящ Небесен Отец.

Моля се вие, подрастващото поколение от млади мъже и млади жени, да „бързате напред с увереност в Христа“¹² с разбирането, че имате свещена привилегия да действате под ръководството на хората, които държат свещеническите ключове, отключващи за вас благословиите, даровете и силите на небесата.

Свидетелствам за Бог Отец, за нашия Спасител и Изкупител Исус Христос, за Светия Дух и за възстановеното Евангелие в тези последни дни, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Джозеф Смит – История 1:68–72.
2. Учение и завети 110, курсив добавен.
3. Вж. Учение и завети 128:20.
4. *Handbook 2: Administering the Church* (2010 г.), с. 8.
5. Бойд К. Пакър, „Priesthood Power in the Home“ (събрание за обучение на ръководители по света, фев. 2012 г.), lds.org/broadcasts; вж. също Джеймс Е. Фауст, „Power of the Priesthood“, *Ensign*, май 1997 г., с. 41–43.
6. *Handbook 2*, 2.1.1.
7. Далин Х. Оукс, „Ключовете и властта на свещеничеството“, *Лиакхона*, май 2014 г., с. 50.
8. *За укрепването на младежите*, книжка, 2011 г., с. 43
9. Томас С. Монсън, „Добре дошли на конференцията“, *Лиакхона*, ноем. 2012 г., с. 5.
10. *За укрепването на младежите*, с. 42–43.
11. Вж. формуляра за подкрепа на църковните служители, четен на конференции на район и кол.
12. 2 Нефи 31:20.

От старейшина Кевин Р. Дънкан
От Седемдесетте

Изцеляващият балсам на опрощението

Опрощението е велик изцеляващ принцип. Не трябва да бъдем жертва втори път. Можем да простим.

Всичко, което е от Бог, включва любов, светлина и истина. И въпреки това, като човешки същества, ние живеем в паднал свят, понякога изгълнен с мрак и обръкване. Не е изненадващо, че ще се допускат грешки, ще се случват неправди и ще се извършват грехове. В резултат на това, няма жива душа, която в един или друг момент да не стане жертва на нечии безразсъдни действия, наняващо държание или дори греховно поведение. Това е едно от нещата, по които всички си приличаме.

За щастие, Бог, в Своята любов и милост към чедата Си, е подготвил начин да ни помага да се справим с тези понякога разтърсващи преживявания в живота. Той е осигурил начин за спасение за всички, които станат жертва на прегрешенията на другите. Той ни е учил, че можем да прощаваме! Дори да станем жертва веднъж, не трябва да ставаме жертва втори път, като носим теглото на омразата, горчивината, болката, негодуванието или дори отмъщението. Можем да простим и можем да бъдем свободни!

Преди много години, докато поправях една ограда, малка дървена треска се заби в пръста ми. Направих някакъв опит да извадя треската, и мислех, че съм го направил, но явно не бях. С течение на времето кожата израстна над треската като образува подутина на пръста ми. Беше дразнещо и понякога болезнено.

Години след това реших най-после да предприема нещо. Всичко, което правех, бе просто да сложа мехлем на подутината и да я покрия с лепенка. Често повтарях този процес. Не можете да си представите изненадата ми, когато един ден, докато махах лепенката, треската се показа от пръста ми.

Мехлемът беше омокотил кожата и бе позволил на това нещо, което толкова години ми причиняваше болка, да излезе. Веднъж, след като треската бе премахната, пръстът бързо заздравя и до днес няма и следа от каквото и да е наняване.

По подобен начин, непростящото сърце приютява толкова ненужна болка. Когато приложим целебния балсам на Единението на Спасителя, Той ще размекне нашите сърца и ще ни помогне да се променим. Той може да *изцели* ранената душа (вж. Яков 2:8).

Убеден съм, че повечето от нас желаят да простят, но ни е много трудно. Когато преживеем несправедливост, можем бързо да кажем: „Този човек сгреша. Той заслужава наказание. Къде е справедливостта?“ Така погрешно смятаме, че *ако* простим, по някакъв начин справедливостта няма да възтържествува и наказанието ще бъде избегнато.

Това просто не е така. Бог ще отмери наказание, което е справедливо, защото милостта не може да ограби правосъдието (вж. Алма 42:25). Бог с любов уверява вас и мен: „Оставете съденето само на Мен, защото то Ми принадлежи и Аз ще отплатя. Мир вам“ (У. и З. 82:23). Пророкът Яков от Книгата на Мормон също обещава, че Бог „ще ви утеши в огорченията ви, и ще защити вашето дело, и ще изпрати

правосъдие върху онези, които търсят унищожението ви“ (Яков 3:1).

Като жертви, ако сме *верни*, ние можем да намерим голямо успокоение в знанието, че Бог ще ни въздаде за всяка несправедливост, която преживеем. Старейшина Джозеф Б. Уъртлин учи: „Господ възнаграждава верните за всяка загуба. ... Всяка сълза днес в крайна сметка ще бъде възградена стократно със сълзи на ликуване и благодарност“¹.

Докато се стремим да прощаваме на другите, нека също така помним, че всички ние израстваме духовно, но всеки е на различно ниво. Докато промените и растежа на физическото

тяло са лесни за наблюдение, при духа растежът не е така явен.

Един от начините за прощаване на околните е да се опитаме да ги виждаме така, както Бог ги вижда. На моменти, Бог може да открене завесите и да ни благослови с дара да видим в сърцето, душата и духа на друг човек, който ни е обидил. Това проникновение може дори да доведе до безкрайна любов към този човек.

Писанията учат, че Божията любов към Неговите чеда е свършена. Той познава техните възможности за добро, независимо от тяхното минало. Във всеки случай, няма по-агресивен или жесток враг на учениците на

Исус Христос, от Савел от Тарс. И все пак, веднъж, след като Бог показва на Савел светлина и истина, няма по-предан, ентузиазирани и безстрашен ученик на Спасителя от него. Савел става апостол Павел. Неговият живот предлага чудесен пример, че Бог вижда хората не само каквито са в момента, но и какви могат да станат. Ние всички имаме в живота си хора, които приличат на Савел и в себе си имат потенциала на Павел. Можете ли да си представите как нашите семейства, общности и света като цяло могат да се променят, ако всички се опитаме да виждаме един друг както Бог ни вижда?

Твърде често ние гледаме виновния както гледаме айсберг – виждаме само върха, но не и под повърхността. Не знаем всичко, което се случва в живота на този човек. Не знаем неговото минало, не познаваме неговите трудности; не знаем болката, която носи. Братя и сестри, моля, не ме разбирайте погрешно. Да простиш не означава да одобриш. Не оправдаваме лошото поведение и не позволяваме на някой да се отнася лошо с нас *заради* неговите страдания, болка или слабости. Но *можем* да получим по-добро разбиране и мир, когато гледаме с широка перспектива.

Определено хората, които са по-малко узрели духовно, може наистина да направят сериозни грешки – въпреки това никой от нас не трябва да се *определя* единствено чрез най-лошото нещо, което някога сме вършили. Бог е съвършеният съдия. Той вижда под повърхността. Той знае всичко и вижда всичко (вж. 2 Нефи 2:24). Той казва: „Аз, Господ, ще простя на когото искам да простя, но от вас се изисква да прощавате на всички човечеци“ (У. и З. 64:10).

Самият Христос, когато е несправедливо обвинен, след това жестоко подиграван, бит и оставен да страда на кръста, точно в този момент казва: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“ (Лука 23:34).

С нашето късогледство може понякога да ни е по-лесно да развием негодувание към другите, които не действат или не мислят по начина, по който ние правим това. Можем да създадем нетолерантно отношение на основата на такива повърхностни неща като подкрепяне на друг спортен отбор, поддържане на различни политически убеждения или различна религиозна вяра.

Президент Ръсел М. Нелсън дава мъдър съвет, като казва: „Възможността да чуеш хората с различна вяра или различно политическо убеждение може да даде като плод толерантност и поука“².

Книгата на Мормон разказва за време, когато „хората на Църквата започват да се издигат в гордостта на очите си и ... започват да бъдат високомерни един към друг и ... започват да преследват онези, които не следват волята и желанието им“ (Алма 4:8). Нека всички помним, че Бог гледа не цвета на тениската или на политическата партия. Вместо това, както заявява Амон: „(Бог) гледа отгоре всичките чеда човешки; и Той познава всички мисли и всички намерения на сърцето“ (Алма 18:32). Братя и сестри, в състезанията на живота, ако печелим, нека печелим с милост. Ако губим, нека губим с милост. Защото, ако живеем в милост един към друг, милостта ще бъде нашата награда в последния ден.

Също както всички ставаме жертва на нечия простъпка в даден момент, ние също така понякога сме и виновника. Всички сме правили грешки и сме се нуждаели от благодат, милост и опрощение. Трябва да помним, че опрощаването на нашите собствени грехове и простъпки става при условие, че прощаваме на околните. Спасителят казва:

„Защото ако вие простите на човечите прегрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас.

Но ако вие не простите на човечите прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения“ (Матей 6:14–15).

От всички неща, които Спасителят може да каже в Господната молитва, която е забележително кратка, е интересно, че Той избира да включи:

„И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници“ (Матей 6:12; 3 Нефи 13:11).

Тъй като прошката е главната причина, поради която Бог изпрати Своя Син, нека се възрадваме в Неговия изцеляващ дар за всички ни. Единението на Спасителя не е само за хората, които имат нужда да се покаят; то е също и за онези, които имат нужда да простят. Ако ви е трудно да простите на друг човек или дори на себе си, молете Бог да ви помогне. Опрощението е велик изцеляващ принцип. Не трябва да бъдем жертва втори път. Можем да простим.

Свидетелствам за Божията любов и търпение към всичките Му чеда и Неговото желание ние всички да се обичаме един друг, както Той ни обича (вж. Йоан 15:9, 12). Ако правим това, ние ще излизаме от мрака на този свят в славата и величието на Неговото царство в небесата. Ще бъдем свободни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Б. Уъртлин, „Каквото и да става, харесвай го“, *Лиакхона*, май 2008 г., с. 28.
2. Ръсел М. Нелсън, „Listen to Learn“, *Ensign*, май 1991 г., с. 23.

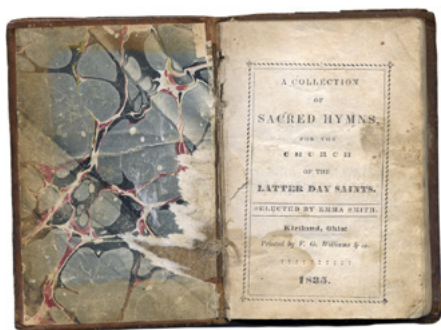
От старейшина Стивън Е. Сноу
От Седемдесетте

Ти смирен бъди

Смирението ни позволява да бъдем по-добри родители, синове и дъщери, съпрузи и съпруги, съседи и приятели.

Благословени сме в Църквата да имаме колекция от химни, които ни помагат да се покланяме чрез музика. На събранията в Църквата „химните приканват Господния Дух, създават чувство на благоговение, обединяват ни като членове и ни предоставят начин да принасяме хваления на Господ. Някои от най-великите проповеди са били изнесени чрез пеене на химни“¹.

Само няколко месеца след организирането на Църквата, откровение е получено от Пророка Джозеф Смит за неговата съпруга Ема. Господ заповядва тя „да направ(и) подбор на свещени химни, според както (й) се даде, което е приятно за Мен да ги има в Моята църква“².

Първото издание на сборника с химни за светици от последните дни, завършено през 1836 г.

Ема Смит събира колекция от химни, които се появяват за първи път в този сборник с химни от Къртланд през 1836 г.³ Има само 90 песни включени в тази книжка. Много от тях са химни от протестантски вероизповедания. Двадесет и шест от тях са композирани от Уилям У. Фелпс, който по-късно подготвя и отпечатва сборника с химни. Само стиховете са написани; няма музика, която да придружава текстовете. Скромният малък сборник с химни се оказва голяма благословия за ранните членове на Църквата.

Последното издание на нашия сборник с химни на английски език е публикувано през 1985 г. Голяма част от химните, които Ема избира толкова години преди това, все още са включени в нашия сборник с химни, като например: „Спасителят живее, знам“ и „Основа на нашата вяра“⁴.

Една от новите песни в изданието с химни от 1985 г. е „Ти смирен бъди“⁵. Този спокоен химн е написан от Гретие Тербург Роуди, която почина миналата година. Тя се присъединява към Църквата през 1950 г. в Хавай, където преподава в едно училище. Сестра Роуди служи в Общата комисиция по музика и помага за адаптирането на химните на много езици. Тя

създава своя химн „Ти смирен бъди“ на основата на два стиха от Писанията: Учение и завети 112:10 и Етер 12:27. Стихът в Етер гласи: „И ако хората дойдат при Мене, Аз ще им покажа тяхната слабост. Аз давам на хората слабост, за да бъдат смирени; ... защото, ако те се смирят пред Мене и повярват в Мене, тогава Аз ще сторя слабите им страни да станат силни“.

Както всички църковни химни, „Ти смирен бъди“ излага чисти и ясни истини. Той ни казва, че ако се смирим, на нашите молитви се отговаря; радваме се на спокойствие на ума; служим по-добре в нашите призования; и ако продължаваме да бъдем верни, накрая ще се върнем в присъствието на нашия Небесен Отец.

Спасителят казва на Своите ученици, че те трябва да се смирят като малко дете, за да влязат в небесното царство⁶. Когато отглеждаме децата си, ние трябва да им помагаме да останат смирени, докато растат и стават възрастни. Не правим това като пречупваме духа им чрез грубост или строгост в нашето възпитаване. Докато подхранваме тяхната увереност и самочувствие, ние трябва да ги учим на качества като безкористност, милост, подчинение, да не се възгордяват, на култура и ненадменност. Ние трябва да ги научим да се радват за успеха на братята, сестрите и приятелите си. Президент Хауърд У. Хънтър казва: „нашата истинска тревога трябва да бъде другите да успеят“⁷. Ако не правим това, можем да бъдем обсебени от самореклама и конкуренция, ревност и негодувание към успехите на нашите околни. Благодарен съм на майка ми, която, като виждаше, че като момче се възгордявах, казваше: „Сине, малко скромност сега ще ти се отрази добре“.

Но смириенето не е принцип, запазен само за децата. Всички трябва да се стремим да ставаме по-смирени. Без смирение не можем напълно да получаваме благословиите на Евангелието. Смирението ни позволява да съкрушим сърцето си, когато прегрешим или сбъркаме, и ни позволява да се покаем. Смирението ни позволява да бъдем по-добри родители, синове и дъщери, съпрузи и съпруги, съседи и приятели.

От друга страна, ненужната гордост може да прекрати семейни отношения, да развали бракове и да унищожи приятелства. Особено важно е да помните смиреността, когато усещате как раздорът да нараства в дома ви. Помислете за всичките мъки, които можете да избегнете, ако се смирите и кажете: „Съжалявам“; „Това беше необмислено от моя страна“; „Какво би желал/а да направя?“; „Просто не мислех“ или „Много се гордея с теб“. Ако тези кратки изречения се казват смирено, ще има по-малко раздори и повече мир в домовете ни.

Самият живот може да бъде и често е смиряващо преживяване. Инциденти и болест, смъртта на обичани хора, проблеми във връзките, дори финансови затруднения могат да ни повалят на колене. Независимо дали тези преживявания се случват по наша вина или поради грешни решения и неправилна преценка, всички тези изпитания са смиряващи. Ако изберем да бъдем духовно възприемчиви и останем смирени и подаващи се на обучение, нашите молитви стават по-искрени и вярата и свидетелството нарастват, докато преодоляваме трудностите на смъртното съществуване. Всички ние очакваме своето възвисяване, но преди то да се реализира, трябва да

преминем така наречената „долина на смириенето“⁸.

Преди много години нашият 15-годишен син Ерик нарани сериозно главата си. Да го гледаме в кома в продължение на повече от седмица беше изключително болезнено. Докторите ни казаха, че не са сигурни какво ще се случи. Очевидно, ние бяхме изключително развълнувани, когато той започна да идва в съзнание. Ние си мислехме, че сега всичко ще бъде наред, но грешахме.

Когато се събуди, той не можеше да върви, говори и да се храни самостоятелно. Най-лошото от всичко, той беше загубил краткотрайната си памет. Той можеше да си спомни почти всичко преди злополуката, но нямаше способността да запомня събития след това, дори и неща, които са се случили минути по-рано.

За определен период от време, се тревожихме, че ще имаме син, заключен в разума на 15-годишен. Преди злополуката всичко вървеше гладко за сина ни. Той беше спортист,

популярен сред връстниците си и се справяше много добре в училище. Преди злополуката, неговото бъдеще изглеждаше блестящо; сега се тревожихме, че може би не го очакваше кой знае какво бъдеще, или поне не такава, което можеше да запомни. Сега полагаше неимоверни усилия да придобие отново някои съвсем основни умения. Това беше много смиряващ период за него. Но също така беше и много смиряващ период за неговите родители.

Честно казано, се чудехме как може да се случи нещо подобно. Винаги сме се стремили да вършим правилните неща. За нашето семейство животът според Евангелието винаги е бил приоритет. Не можехме да разберем как нещо толкова болезнено може да се случи на нас. Ние отново и отново коленичихме в молитва, след като скоро стана ясно, че възстановяването щеше да отнеме месеци, а дори и години. Още по-трудно беше постепенното осъзнаване, че той нямаше да бъде същият както преди.

Много сълзи бяха проляни през този период и нашите молитви станаха още по-сърдечни и искрени. Чрез очите на смирението, ние постепенно започнахме да виждаме малките чудеса, които нашият син преживяваше през този болезнен период. Той започна постепенно да се подобрява. Неговото отношение и поведение бяха много позитивни.

Днес, синът ни Ерик има сключен брак с прекрасна спътница и те имат 5 красиви деца. Той е пламенен преподавател и човек, отдаващ служба към своята общност, както и в Църквата. Най-важното е, че той продължава да живее в придобития преди много време дух на смирение.

Какво става, когато сме смирени при преминаването през тази „долина на смирението“? Алма учи:

„Благословени са (хората), които

се смиряват, без да бъдат заставяни да бъдат смирени“.

„Да, (те са) много по-благословени от онези, които са заставени да бъдат смирени“⁹.

Благодарен съм за пророците като Алма, които ни учат колко важно е това велико качество. Спенсър У. Кимбъл, 12-ти президент на Църквата, казва: „Как човек става смирен? Според мен, на човек трябва постоянно да му бъде напомняно, че е зависим. Зависим от кого? От Господ. Как човек си припомня това? Чрез истинска, постоянна, благоговейна и благодарствена молитва“¹⁰.

Не трябва да е изненада, че любимият химн на президент Кимбъл е „Със Тебе всеки час“¹¹. Старейшина Далин Х. Оукс казва, че това е най-често изпълняваният химн от братята в храма по време на първите му

години в Кворума на дванадесетте. Той казва: „Представете си духовното въздействие на шепата Господни служители, които пеят този химн преди да се молят за напътствие за изпълнение на техните големи отговорности“¹².

Свидетелствам за важността на смирението в нашия живот. Също така съм благодарен за хората като сестра Гретйе Роули, които са написали вдъхновяващи слова и музика, които ни помагат да научим учението на Евангелието на Исус Христос, в което се включва смирението. Благодарен съм за наследството от химни, които ни помагат да се покланяме чрез песен, и съм благодарен за смирението. Моля се да се стремим към смирение в живота си, за да станем по-добри родители, синове и дъщери и последователи на Спасителя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Предисловие от Първото президентство“, *Химни на Църквата на светиите от последните дни*, 1985 г., с. xi.
2. Учение и завети 25:11.
3. На заглавната страница на първото издание на сборника с химни на светиите от последните дни е написана годината 1835-а, но той е завършен и става достъпен през 1836 г.
4. Двадесет и шест от химните, които са публикувани в сборника през 1835 г., са включени в настоящия сборник с химни (вж. Kathleen Lubeck, „The New Hymnbook: The Saints Are Singing!“ *Ensign*, септ. 1985 г., с. 7).
5. „Ти смирен бъди“, *Химни*, № 82.
6. Вж. Матей 18:1-4.
7. Хауърд У. Хънтър, „The Pharisee and the Publican“, *Ensign*, май 1984 г., с. 66.
8. Антън Х. Лънд, в Conference Report, апр. 1901 г., с. 22.
9. Алма 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Edward L. Kimball, 1982 г., с. 233.
11. „Със Тебе всеки час“, *Химни*, № 69; вж. също Н. Nielson, „I Need Thee Every Hour“, *Ensign*, апр. 2011 г., с. 16.
12. Далин Х. Оукс, „Worship through Music“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 10.

От старейшина Дейл Г. Ренлънд
От Кворума на дванадесетте апостоли

„Да привлече всички човеци към Мене“

Когато се доближаваме към Бог, даващата способности сила на Единението на Исус Христос ще благослава живота ни.

Мои скъпи братя и сестри, докато живеех в Африка, аз потърсих съвета на старейшина Уилфърд У. Андерсън от Седемдесетте за това как да помогна на светиите, които живеят в бедност. Сред забележителните проникновения, които той сподели с мен, беше следното: „Колкото по-голямо е разстоянието между даващият и получаващия, толкова повече получаващият развива усещане, че му се полага“.

Този принцип е основен в църковната програма по благосъстоянието. Когато членовете не могат да посрещнат собствените си нужди, те първо се обръщат към своите роднини. След това, ако е необходимо, те могат да се обрънат и към местните ръководители на Църквата за помощ относно материалните си нужди¹. Роднините и местните ръководители на Църквата са най-близко до хората в нужда, познават такива обстоятелства и разбират как най-добре да помогнат. Поради тяхната близост с даващите, получаващите помощта според този подход са благодарни и е по-малко вероятно да развият усещане, че им се полага.

Идеята – „колкото по-голямо е разстоянието между даващият и получаващия, толкова повече получаващият развива усещане, че му се полага“ – също има дълбоки духовни приложения. Нашият Небесен Отец и Неговият Син Исус Христос са свършени примери за даващи. Колкото повече се отдалечаваме от Тях, толкова повече развиваме

чувство, че ни се полага. Започваме да мислим, че заслужаваме милост и ни се дължат благословии. Посклонни сме да се оглеждаме, да откриваме неща, които смятаме за нечестни, и се чувстваме ядосани – дори обидени – от нечестностите, които забелязваме. И докато нечестността може да варира от незначителна до предизвикваща болка, когато се отдалечим от Бог, дори малките нечестности изглеждат големи. Усещаме, че Бог е задължен да оправи нещата – и то веднага!

Разликата, която се получава от близостта до Небесния Отец и Исус Христос, е илюстрирана в Книгата на Мормон чрез яркия контраст между Нефи и неговите по-големи братя, Ламан и Лемуил.

- Нефи има силно желание да опознае тайнствата Божии, затова призовава Господ и неговото сърце е смекчено². От друга страна, Ламан и Лемуил се отдалечават от Бог – те не Го познават.

- Нефи приема трудните задачи без да се оплаква, но Ламан и Лемуил „роптаеха за много неща“. В Писанията, роптаенето е еквивалент на детинското мрънкане. Писанията отбелязват, че „те роптаеха, понеже не познаваха делата на онзи Бог, Който ги беше сътворил“³.
- Близостта на Нефи до Бог му позволява да разпознае и оцени Божиите „нежни милости“⁴. За разлика от това, когато Ламан и Лемуил виждат как Нефи получава благословии „му се разгневиха, защото те не разбираха делата Господни“⁵. Ламан и Лемуил гледат на благословиите, които получават, като на дължими и непрекъснато предполагат, че трябва да получават повече. Те сякаш смятат благословиите на Нефи за „неправда“ спрямо тях. В Писанията това е еквивалент на раздражение, че не получаваш това, което мислиш, че заслужаваш.
- Нефи упражнява вяра в Бог, за да изпълни каквото му е заповядано⁶. Обратно на това, Ламан и Лемуил „бидейки коравосърдечни, не се обръщаха към Господа както трябваше“⁷. Те изглеждат чувстват, че Господ е длъжен да им дава отговор на въпроси, които не са задавали. „Господ не

ни сторва знайни такива неща“ – казват те, но дори не правят усилие да попитат⁸. В Писанията това е еквивалент на ироничен скептицизъм.

Тъй като се отдалечават от Спасителя, Ламан и Лемуил роптаят, създават раздори и нямат вяра. Те усещат, че животът е несправедлив и Божията милост им се полага. Обратно на това, тъй като се доближава към Бог, Нефи трябва да е разбрал, че животът е възможно най-несправедлив към Исус Христос. Макар и напълно невинен, Спасителят страда най-много.

Колкото по-близо сме до Исус Христос в мислите и в намеренията в сърцата си, толкова повече оценяваме Неговото страдание, толкова по-благодарни сме за милостта и прошката и толкова повече желаем да се покайваме и да ставаме като Него. Нашата дистанция от Небесния Отец и Исус Христос е важна, но посоката, в която вървим, е още по-важна. Бог се радва повече на каещи се грешници, които се опитват да се доближават към Него, отколкото самодоволни, критикуващи хора, които, подобно на фарисеите и древните книжници, не разбират колко много трябва да се покаят⁹.

Като дете, аз пеех една коледна песен от Швеция, която учи на прощичък, но важен урок – доближаването към Спасителя ни *подтиква* да се променяме. Текстът е следния:

*Когато Коледното утро зазори,
искам да отида в обора,
където Бог от през нощта
вече лежи върху сламата.*

*Колко прекрасно е желанието Ти
да дойдеш на земята!
Сега, аз повече не желая да губя
моите детски дни в грях!*

*Исусе, ние се нуждаем от Теб,
Ти, скъп детски приятелю.
Повече не желая да Те натъквавам
отново с моите грехове*¹⁰.

Когато мислено се пренесем в обора във Витлеем, „където Бог от през нощта, вече лежи върху сламата“, ние можем по-добре да видим, че Спасителя е дар от един мил и любящ Небесен Отец. Вместо да чувстваме, че ни се полагат Неговите благословии и милост, ние развиваме силно желание да спрем да причиняваме допълнителна тъга на Бог.

Каквито и да са моментната ни посока и разстояние от Небесния Отец и Исус Христос, ние можем да решим да се обърнем към Тях и да се доближаваме към Тях. Те ще ни помагат. Както Спасителят казва на нефитите след Своето възкресение:

„И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човеци към Мене, ...“

И поради тази причина Аз бях вдигнат; ето защо, според силата на Отца Аз ще привлека всичките човеци към Мене“¹¹.

За да се приближаваме към Спасителя, ние трябва да увеличим своята вяра в Него, да сключваме и спазваме завети и да имаме Светия Дух със себе си. Също така, трябва да действваме с вяра, да откликваме на духовните напътствия, които получаваме. Всички тези елементи намират израз в причастието. Всъщност най-добрият познат ми начин да се доближаваме към Бог е съзнателно да се подготвяме за причастието всяка седмица и достойно да вземаме от него.

Наша приятелка в Южна Африка сподели как тя достигнала до това знание. Когато Даян е новопокръстена, тя посещавала клон в покрайнините на Йоханесбург. Една неделя, докато седяла на събранието, поради дизайна на залата, дяконът не могъл да я види, когато се раздавало причастието. Даян се разочаровала, но нищо не казала. Друг член забелязал пропуската и го споделил с президента на клон след събранието. Когато започнало неделното училище, Даян била заведена в празна класна стая.

Носител на свещеничеството влязъл. Той коленичил, благословил малко хляб и й подал парче. Тя го изяла. Той коленичил отново и благословил малко вода, като й подал малка чашка. Тя я изпила. След това Даян в бърза последователност осъзнава две неща: Първо, „Да, той (носителят на свещеничество) направи това само за мен“. И после, „Да, Той (Спасителят) е направил това само за мен“. Даян усетила любовта на Небесния Отец.

Нейното осъзнаване, че саможертвата на Спасителя е само за нея, й помогнало да се почувства по-близо до Него и я изпълнило с непреодолимо желание да пази това чувство в сърцето си не само в неделя, но всеки ден. Тя осъзнала, че

макар заедно с други хора да взима от причастието, заветите, които наново сключва всяка неделя, са само нейни. Причастието помогнало – и продължава да помага – на Даян да усеща силата на Божията любов, да разпознава Господните ръце в своя живот и да се доближава към Спасителя.

Спасителят определя причастието като важна част от духовната основа. Той казва:

„И аз ви давам заповед, винаги да правите тези неща (да вземате от причастието). И ако винаги правите тези неща, ще бъдете благословени, защото ще сте съградени върху Моята канара.

Но всички от вас, които ще правят повече или по-малко от тези неща, не са съградени на Моята канара, но са съградени на пясъчна основа; и когато завали дъждът и придойдат водите, и духнат ветровете, и се стоварят върху тях, те ще паднат“¹².

Исус не казва „ако завали дъжд, ако придойдат водите и ако духнат

ветровете“, а „когато“. Никой не може да избегне трудностите на живота; всички имаме нужда от сигурността, която се дава чрез вземане на причастието.

В деня на възкресението на Спасителя двама ученици пътуват до село на име Емаус. Неразпознат, възкресеният Господ се присъединява към тях в пътуването. Докато пътуват, Той им проповядва от Писанията. Когато пристигат, те Го канят да вечеря с тях.

„И когато седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и им го подаде.

Тогава очите им се отвориха и те Го познаха; а Той стана невидим за тях.

И разискваха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?

И в същия час станаха и се върнаха в Йерусалим, където намериха събрани единадесетте (апостоли) и тези, които бяха с тях“.

След това те свидетелстват пред апостолите, че „Господ наистина (е) възкръснал. ...

Те пък разказаха за станалото по пътя и как Го познаха, когато разчупихте хляба“¹³.

Причастието наистина ни помага да опознаем Спасителя. То също ни напомня и за Неговото невинно страдание. Ако животът бе наистина справедлив, вие и аз никога нямаше да бъдем възкресени; вие и аз никога нямаше да можем да застанем чисти пред Бог. В това отношение, аз съм благодарен, че животът не е справедлив.

Също така, категорично мога да заявя, че, поради Единението на Исус Христос, накрая, чрез вечния план за всичко, няма да има несправедливост. „Всяка несправедливост в живота може да бъде поправена“¹⁴. Нашите настоящи обстоятелства могат да не се променят, но чрез Божието състрадание, милост и любов, ние ще получим повече отколкото заслужаваме, повече, отколкото можем да постигнем, и повече, отколкото можем някога да се надяваме. Обещано ни е, че Бог „ще обърне всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина“¹⁵.

Независимо от настоящите ви отношения с Бог, аз ви каня да се

доближавате към Небесния Отец и Исус Христос, съвършените Дарители на всичко добро. Каня ви да присъствате на събранието за причастие всяка седмица и да вземате от светите символи на плътта и кръвта на Спасителя. Каня ви да усещате близостта на Бог, когато Той ви се разкрива, както на учениците от древността, чрез „разчупването на хляба“.

Обещавам ви, че когато правите това, ще се чувствате все по-близо до Бог. Естествената склонност към детинското мрънкане, раздражението, че не получаваме това, мислим, че заслужаваме, и ироничния скептицизъм бива подтискана. Тези чувства ще бъдат заменени от усещане за по-силна любов и благодарност за дара на Небесния Отец – Неговия Син. Когато се доближаваме към Бог, даващата способности сила на Единението на Исус Христос ще благославя живота ни. И, също както учениците по пътя към Емаус, ние ще открием, че Спасителя е бил близо до нас през цялото време. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 6.2. От с. 1 на *Да се грижим по Господния начин: резюме на наръчника по благосъстоянието за ръководители* (книжка, 2009 г.), четем: „Когато членове на Църквата правят всичко по силите си да се грижат за себе

си, но въпреки това не могат да посрещнат насъщните си нужди, те най-напред трябва да се обърнат за помощ към роднините си. Когато това не е достатъчно, Църквата е готова да помогне“.

2. 1 Нефи 2:25.
3. 1 Нефи 2:11, 12.
4. 1 Нефи 1:20.
5. Мосия 10:14.
6. Вж. 1 Нефи 17:23–50.
7. 1 Нефи 15:3.
8. 1 Нефи 15:9; вж. също стих 8.
9. Вж. Лука 15:2; вж. също Джозеф Смит, в *History of the Church*, 5:260–62.
10. Тази коледната песен е написана в Германия от Абел Буркхард (1805–1882), който служи като архидякон в Базел, Швейцария. Преводът на шведки е направен през 1851 г. от Бети Еренборг-Пос. Заглавието на шведски език е „När juldagsmorgon glimmar“. Направени са много преводи на английски език, за да може песента да се изгълнява с традиционната за нея германска фолклорна музика. Даденият тук превод на английски език е на сестра ми (Анита М. Ренланд) и мой.

*Когато Коледното утро зазори,
искам да отида в обора,
|: където Бог от през нощта
вече лежи върху сламата. :|*

*Колко прекрасно е желанието Ти
да дойдеш на земята!
|: Сега, аз повече не желая да губя
моите детски дни в грях! :|*

*Исусе, ние се нуждаем от Теб,
Ти, скъп детски приятелю.
|: Повече не желая да Те натъжявам
отново с моите грехове. :|*

*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
|: där Gud i nattens timmar
re'n vilat uppå strå. :|*

*Hur god du var som ville
till jorden komma ner!
|: Nu ej i synd jag spille
min barndoms dagar mer! :|*

*Dig, Jesu, vi behöva,
du käre barnavän.
|: Jag vill ej mer bedröva
med synder dig igen. :|*

11. 3 Нефи 27:14–15.
12. 3 Нефи 18:12–13.
13. Лука 24:30–35; вж. също стихове 13–29.
14. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба* 2004 г., с. 58.
15. Откровението 21:4.

Представен от президент Дитер Ф. Ухторф
Втори съветник в Първото президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Братя и сестри, президент Монсън ме покани да представя имената на висшите ръководители и областни седемдесетници за вашия вот на подкрепа.

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото президентство; и Дитер Фридрих Ухторф като втори съветник в Първото президентство.

Онези, които са „за“, моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Вотът е отбелязан.

Предложено е да подкрепим Ръсел М. Нелсън като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин А. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън и Дейл Г. Ренлънд.

Онези, които сте „за“, моля покажете го.

Които е „против“, може да направят същото.

Вотът е отбелязан.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото президентство и Кворума на дванадесетте

апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички „за“, моля покажете го.

Ако има някой „против“, да даде същия знак.

Вотът е отбелязан.

Предложено е да освободим следните като областни седемдесетници, считано от 1 май 2016 г.: Мануел М. Агустин, Кент Дж. Алън, Стивън Б. Алън, У. Марк Басет, Патрик М. Бутуйе, Марк А. Браг, Марсело Ф. Чапе, Илиезар С. Колоадо, Валери В. Кордон, Жоакин Е. Коста, Джефри Д. Къмингс, Масимо Де Фео, Доналд Д. Дешлер, Николас Л. Ди Джовани, Хорхе С. Домингез, Гари Б. Докси, Дейвид Г. Фернандес, Ернан Д. Ферейра, Морони Гаона, Джек Н. Жерар, Рикардо П. Хименез, Дъглас Ф. Хайъм, Брент Дж. Хилиър, Робърт У. Химас, Лестър Ф. Джонсън, Мати Т. Жутенус, Чанг Хо Ким, Алфред Кюнгю, Дейн О. Лийвит, Ремехио Е. Меим -мл., Исмаел Мендоза, Сезар Моралес, Рулон Д. Мунс, Рамон К. Ноблеза, С. Марк Палмър, Фушар Пиер-Нау, Гари Б. Портър, Хосе Л. Реина, Естебан Г. Ресек, Джордж Ф. Роудс -мл., Гари Б. Сабин, Ивън А. Шмуц, Д. Закари Смит, Лин Л. Съмърхейс,

Венцеслао Х. Свек, Крейг Б. Тери, Ернесто Р. Торис, Фабиан И. Балехо, Емер Вилялобос, Х. Ромео Вилареал и Тери А. Уейд.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност за тяхната отлична служба, моля покажете го.

Предложено е да освободим с искрена благодарност сестрите Розмари М. Уикзъм, Шерил А. Есплин и Мери Р. Дърхам от общото президентство на Неделното училище за деца. Също така освобождаваме всички членове на Общия съвет на Неделното училище за деца.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност към тези сестри за тяхната отлична служба и отдаденост, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим следните като нови висши ръководители-седемдесетници: У. Марк Басет, Марк А. Браг, Уедърфорд Т. Кейтън, Валери В. Кордон, Жоакин Е. Коста,

Масимо Де Фео, Питър Ф. Меърс, К. Брет Натрес, С. Марк Палмър, Гари Б. Сабин и Евън А. Шмуц.

Всички „за“, моля покажете го.

Които са против, да дадат същия знак.

Предложено е да подкрепим следните като нови областни седемдесетници: П. Давид Агазани, Куилмер А. Агюеро, Рене Р. Алба, Викторино А. Бабида, Стивън Р. Бангъртър, Ришар Бакиран, Донг Хол Бе, Майкъл В. Бехещи, Матео Бенасар, Хуберман Биен-Аиме, Кевин Е. Калдерууд, Луис Дж. Камей, Матю Л. Карпентър, Дъглас Б. Каргър, Аролдо Б. Кавалканте, Луис К. Чавери, Юлисес Чавез, Брент Дж. Кристенсен, Дъглас Л. Данс, Марк Ч. Дейвис, Алесандро Дини Чиачи, Дж. Скот Дориъс, М. Дърк Дрискол, Антонио Ф. Фаундез, Хосе А. Фернандез, Матиас Д. Фернандез, Кандидо Фортуна, Брус Е. Гент, Майкъл А. Джилънуотър, Даниел Дж. Хамилтън, Матиас Хелд, Том-Атле Херланд,

Реймънд С. Хейман, Кристоф Кауая, Тод С. Ларкин, Педро К. Лареал, Хуан Х. Леврино, Феликс А. Мартинез, Кевин К. Мискин, Марк А. Пейс, Раян В. Пагадуан, А. Морони Перез, Карлос Е. Пероти, Марк П. Петеру, Алън Т. Филипс, Томас Т. Прайдей, Брайън Л. Роусън, Рене Ромей, Блейк М. Рони, Луис Г. Руиз, Масимо А. Сааведра -мл., Педро А. Сануеса, Ерик Дж. Шмуц, Мин Тзе Тай, Хибър Д. Техейра, Максимо К. Торес, Хесус Велез, Карлос Виляреал, Пол Х. Уоткинс, Ч. Дейл Уилс -мл., Уилям Б. Уоан и Луис Г. Запата.

Всички „за“, моля покажете го.

Против, ако има.

Предложено е да подкрепим Джой Д. Джоунз да служи като обща президентка на Неделното училище за деца, с Джийн Б. Бингъм като първа съветничка и Бони Н. Кордон като втора съветничка.

Онези, които са „за“, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в настоящия им състав.

Всички „за“, моля покажете го.

Против, ако има.

Президент Монсън, вотът е отбелязан. Каним членовете, които са изразили несъгласие с някое от тези предложения, да се свържат с президентите на техните колове.

Благодарим на всички ви за вашата подкрепа на ръководителите на Църквата в техните свещени призвания и сега каним новите седемдесетници и новото общо президентство на Неделното училище за деца да заемат местата си на подиума. ■

Доклад на Отдела за финансови ревизии на Църквата, 2015 г.

Представен от **Кевин Р. Джергенсън**

Изпълнителен директор, Отдел за финансови ревизии на Църквата

До Първото президентство на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Скъпи братя: Според напътствието в раздел 120 на Учение и завети, Съветът за разпореждане с десетъка, състоящ се от Първото президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото епископство, упълномощава изразходването на средствата на Църквата. Църковните единици изразходват средствата съгласно одобрените бюджети, правила и процедури.

Отделът за финансови ревизии на Църквата, който се състои от кредитирани професионалисти и е независим от всички други църковни отдели, има отговорността да провежда ревизии с цел да бъдат проверявани получените дарения, направените разходи и опазването на църковните активи.

Въз основа на извършените ревизии, Отделът за финансови ревизии на Църквата е на мнение, че във всяко материално отношение получените дарения, изразходваните средства и активите на Църквата през 2015 г. са били завеждани и управлявани според съответните счетоводни правила, одобрени бюджети и

разпоредбите и процедурите на Църквата. Църквата следва даванието на членовете напътствия да се харчи според бюджет, да се избягва задължняването и да се спестява за моменти на нужда.

Представен с уважение,
Отдел за финансови ревизии на Църквата
Кевин Р. Джергенсън
Изпълнителен директор ■

Статистически отчет, 2015 г.

Представен от **Брук П. Хеилз**

Секретар към Първото президентство

Първото президентство публикува следния статистически отчет за състоянието на Църквата към 31 декември 2015 г.

Църковни единици

Колове	3 174
Мисии	418
Окръзи	558
Райони и клонове	30 016

Брой членове на Църквата

Общ брой на членовете	15 634 199
Увеличаване броя на децата по картон	114 550
Кръщения на обърнати във вярата	257 402

Мисионери

Пълновременни мисионери	74 079
Мисионери на църковна служба	31 779

Храмове

Осветени през 2015 г. храмове (Кордоба Аржентина, Пейсън Юта, Трухийо Перу, Индианаполис Индиана и Тихуана Мексико)	5
Повторно осветени през 2015 г. храмове (Мексико Сити Мексико и Монреал Квебек)	2
Действащи храмове в края на годината	149

От старейшина Роналд А. Расбанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Подкрепяне на ръководителите на Църквата

Подкрепяте ли ръководителите на Църквата в един смрачаващ се свят, за да може да разпръскват Светлината на Христа?

Топло приветстваме новопризованите висши ръководители, областни седемдесетници и прекрасното ново общо президентство на Неделното училище за деца. И най-искрено благодарим на освободените. Обичаме ви, всеки един от вас.

Мои скъпи братя и сестри, току що участвахме в едно наистина благословено преживяване чрез вдигане на ръце, за да подкрепим пророците, гледачите и останалите ръководители и висши служители, призвани от Бог в наши дни. Никога не съм възприемал лекомислено възможността да подкрепя и да бъда воден от Господните служители. А бидейки само от месеци в моето ново призование в Кворума на дванадесетте апостоли, аз съм смирен от вашия вот на подкрепа и доверие. Цена вашата готовност да подкрепяте мен и всички тези чудесни ръководители.

Скоро след като бях подкрепен миналия октомври, аз пътувах до Пакистан, по задача, и докато бях

там, се запознах с великолепните и отдадени светии в тази страна. Те са малко на брой, но огромни

по дух. Скоро след като за върнах у дома, получих следната бележка от брат Шакийл Аршад, един скъп член, с когото се запознах по време на посещението ми: „Благодаря ви, старейшина Расбанд, че дойдохте в Пакистан. Искам да ви кажа, че ние ... членовете на Църквата ... ви подкрепяме и обичаме. Толкова голям късмет имахме, че бяхте тук и че ни говорихте. За мен и семейството ми бе златен денят, в който се запознахме с апостол“¹.

Запознанството със светии като брат Аршад бе невероятно и смиряващо преживяване и, като използвам неговите думи, и за мен това бе „златен ден“.

През януари църковни ръководители участваха в едно излъчване, наречено „Лице в лице“, за младежите и техните ръководители и родители по целия свят. Излъчването бе предавано на живо по Интернет до много места в 146 страни, някои от местата имаха огромна публика в зали за причастие, а други бяха в отделни домове, в които по един младеж бе зрител. Като цяло, стотици хиляди се присъединиха.

Във връзка с огромната ни публика, сестра Бони Оскарсън, обща президентка на Младите жени, брат Стивън У. Оуен, общ президент на Младите мъже и аз, подкрепени от младежи като водещи, музиканти и други, отговоряхме на зададени от нашите младежи въпроси.

Целта ни бе да представим младежката тема за 2016 г., „Напредвайте с увереност в Христа“ от 2 Нефи, глава 31, стих 20, където пише: „Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки свършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки със

словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот“².

Като прочетохме стотици въпроси от наши младежи, какво научихме? Научихме, че нашите младежи обичат Господ, подкрепят техните ръководители и желаят отговори на въпросите си! Въпросите са показател за допълнително желание да се учат, за да се допълнят истините, които вече са си на мястото в нашите свидетелства и да бъдат по-добре подготвени да „напредват с увереност в Христа“.

Възстановяването на Евангелието започва с един младеж, Джозеф Смит, който задава въпрос. Много от ученията на Спасителя по време на Неговото служение започват с въпрос. Припомнете си въпроса Му към Петър: „А вие какво казвате: Кой съм аз?“³ И отговора на Петър: „Ти си Христос, Син на живия Бог“⁴. Трябва да си помагаме един друг, за да получаваме отговорите на Небесния Отец чрез напътствието на Духа.

По време на това излъчване аз казах на младежите:

„Ръководителите в тази Църква са запознати с вашите проблеми, грижи и трудности.

Ние имаме деца. Ние имаме внуци. Често се срещаме с младежи по целия свят. И се молим за вас, говорим за вас в най-свещените места и ви обичаме“⁵.

Бих искал да споделя една от многото реакции на това събитие.

Лиса от Гранде Преъри, Албърта, Канада, пише: „Лице в лице“ бе прекрасна. Каква сила бе добавена към свидетелството ми и моята убеденост в Евангелието. Много сме благословени да имаме вдъхновени ръководители, които са призвани да служат на толкова различни начини“⁶.

Лиз от Плезънт Гроув, Юта, пише относно една предишна публикация: „Благодарна съм за моята вяра и възможността да подкрепям Божия пророк и мъжете и жените, които служат с него“⁷.

Днес подкрепихме ръководители, които по божествено вдъхновение са призвани да ни учат и ръководят и които ни призовават да внимаваме за опасностите, които срещаме всеки ден – сред които повърхностно освещаване на Господния ден, заплахи към семейството, нападки срещу религиозната свобода и дори оспорване на откровението в последните дни. Братя и сестри, вслушваме ли се в съветите им?

Многократно по време на конференции, в събрания за причастие и в Неделното училище за деца сме пели съкровени думи: „С мен бъди, води ме в пътя“⁸. Какво означават за вас тези думи? Какво ви идва на ум, когато размишлявате върху тях? Чувствали ли сте влиянието на праведните ръководители, онези ученици на Исус Христос, които в миналото и сега продължават да докосват живота ви, които вървят по Господния път с вас? Те може да са близо до дома ви. Те може да са в местните ви конгрегации или да говорят от амвона на обща конференция. Тези ученици споделят с нас каква благословия е да имаме свидетелство за Господ

Исус Христос, Ръководителят на тази Църква, Ръководителят на нашите души, Който е обещал: „Дерзайте и не се бойте, защото аз, Господ, съм с вас и ще заставам до вас“⁹.

Помня как президент Томас С. Монсън разказа историята за това как е бил поканен в дома на коловия си президент, Пол С. Чайлд, за да се подготви да получи Мелхиседековото свещеничество. Каква специална благословия има този колов президент, който тогава не знаел, че учи един млад носител на Аароновото свещеничество, който някой ден щял да стане Божий пророк¹⁰.

Имал съм моите поучителни мигове със скъпия ни пророк, президент Монсън. Безспорно е за ума и сърцето ми, че той е Господният пророк на земята; смирено съм приемал напътствията му, когато той е получавал откровение и е действал съгласно него. Той ни учи да помагаме, да се защитаваме един друг, да се спасяваме един друг. Същото е било проповядвано при Водите на Мормон. Желаящите „да бъд(ат) ... наречени Негов народ“, са готови да „нос(ят) един другиму тежестите си“, „да скърб(ят) с онези, които скърбят“ и „да бъд(ат) свидетели Божии“¹¹.

Днес аз стоя пред вас като свидетел за Бог Вечния Отец и Неговия Син, Исус Христос. Знаем, че нашият Спасител ни обича и насочва Своите

служители, всички нас, за можем да реализираме великите Му цели на тази земя¹².

Като напредваме, избирайки да следваме напътствията и предупрежденията на нашите ръководители, ние избираме да следваме Господ, докато светът отива в друга посока. Ние избираме да се държим здраво за железния прът, да бъдем светии от последните дни, да вършим Господното дело и да бъдем изгълнени „с извънредно велика радост“¹³.

Все по-наложителният въпрос днес е ясен: подкрепяте ли ръководителите на Църквата в един смрачаващ се свят, за да може да разпръскват Светлината на Христа?

Взаимоотношенията с ръководителите са изключително важен приоритет. Независимо от своята възраст, разстоянието, на което се намират, или кога са докоснали живота ни, влиянието на ръководителите отразяват думите на американския поет Едуин Маркам, който казва следното:

*Съдбата ни прави братя;
никой не върви по пътя си сам;*

*всичко, което даваме в живота на околните,
се връща в нашия собствен*¹⁴.

Шакийл Аршад, моят приятел от Пакистан, укрепи мен, неговия брат и приятел. Мнозина от вас са направили същото. Когато помагаме на някой друг, ние доказваме следните силни слова: „Никой не върви по пътя си сам“.

Най-вече, ние се нуждаем от нашия Спасител и Господ, Исус Христос. Една от историите в Писанията, която винаги ме е впечатлявала духовно, е когато Господ Исус Христос върви по водата, за да се срещне с учениците Си, които плават с лодка по Галилейското езеро. Те са ръководители, наскоро призовани, като мнозина от нас на подиума днес. Разказът е записан в Матей:

„А лодката беше вече наред езерото, блъскана от вълните, защото вятърът беше насрещен.

А в четвъртата стража на нощта Той дойде при тях, като вървеше по езерото.

И учениците, като Го видяха, че ходи по езерото, се смутиха и мислеха ... и от страх извикаха.

А Исус веднага им проговори: Държайте! Аз съм; не бойте се!“¹⁵.

Петър чува този прекрасен насърчителен призив от Господ.

„И Петър Му отговори: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата.

А (Исус) каза: Ела!“¹⁶

Доста смело. Петър е рибар и знае колко опасно може да бъде езерото. Но той е решен да следва Исус – денем и нощем, в лодка или на сушата.

Представям си как Петър скача от лодката, без да чака повторна покана, и започва да върви по водата. Наистина, Писанията гласят: „(той) вървеше по водата, за да иде при Исус“¹⁷. С усиляването на силата на вятъра и блъскането на вълни в краката му, Петър „(се) уплаши и като потъваше, извика: Господи, избави ме!

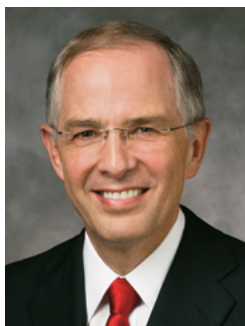
И Исус веднага протегна ръка (та Си), хвана го“¹⁸.

Толкова въздействащ урок. Господ е готов да му помогне, както и на вас и на мен. Той протяга ръката Си и издърпва Петър при Него в безопасност.

Нуждаел съм се толкова много пъти от Спасителя и от Неговата избавяща ръка. Нуждая се от Него сега повече от всякога; така е и с всеки един от вас. Понякога съм имал увереността да скоча от лодката на непознато място, символично казано, и съм осъзнавал, че не мога да се справя сам.

Както обсъдихме по време на „Лице в лице“, Господ често протяга ръка към нас чрез нашите близки и ръководители, канейки ни да дойдем при Него – точно както протяга ръка, за да спаси Петър.

Вие също многократно ще можете да откликвате на честата покана: „елате в Христа“¹⁹. Не ли точно това

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

целта на земния живот? Призивът може да включва да дойдем, за да спасим близък, да дойдем да отслужим мисия, да се върнем в Църквата, да посетим светия храм и, както чухме нашите прекрасни младежи в събитието „Лице в лице“, да дойдем и да отговорим на нечий въпрос. След време всеки от нас ще чуе призива: „Ела си у дома“.

Моля се да протягаме ръка и да хващаме ръката, която Спасителят ни подава, често чрез божествено призовани ръководители и чрез нашите близки, и да се вслушваме в призива Му да дойдем.

Знам, че Исус Христос е жив; обичам Го и знам с цялото си сърце, че Той обича всеки от нас. Той е нашият велик Пример и божественият ръководител на всички чеда на Отца. За това давам тържественото си свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Коментар по Фейсбук от Шакийл Аршад към Роналд А. Расбанд, 2 дек. 2015 г.
2. 2 Нефи 31:20.
3. Матей 16:15.
4. Матей 16:16.
5. Роналд А. Расбанд, „Лице в лице“, 20 ян. 2016 г., lds.org/media-library.
6. Отговор от „Лице в лице“ от Лиса Джарвис от Гранде Пръери, Албърта, Канада.
7. Туит от Лиз Дарджър, Плезънт Гроув, Юта, 4 апр. 2015 г.
8. „Чедо на Бога съм“, *Химни*, № 186.
9. Учение и завети 68:6.
10. Вж. Томас С. Мосгън, „Нашата свята свещеническа отговорност“, *Лиакхона*, май 2006 г. с. 55–56.
11. Мосия 18:8–9.
12. Вж. Мосия 18:8–9.
13. 1 Нефи 8:12.
14. Edwin Markham, „A Creed“, *Lincoln and Other Poems* 1901 г., с. 25.
15. Матей 14:24–27.
16. Матей 14:28–29.
17. Матей 14:29.
18. Матей 14:30–31.
19. Мороний 10:32.

„Който ги приема, Мене приема“

Децата днес се намират в много различни и сложни семейни конфигурации. Трябва да помагаме на тези от тях, които се чувстват самотни, изоставени или отвъд оградата.

Бог обича децата. Бог обича всички деца. Спасителят казва: „Оставете дечицата ... да дойдат при Мене, защото на такива е небесното царство“¹.

Децата днес се намират в много различни и сложни семейни конфигурации.

Например, в сравнение с преди 50 години, днес в Съединените щати има два пъти повече деца, живеещи само с един родител². Има и много семейства, които са по-малко сплотеени в обичта им към Бог и готовността им да спазват Неговите заповеди.

В този нарастващ духовен хаос, възстановеното Евангелие ще продължи да поддържа Господния стандарт, идеал, модел.

„Отредено е децата да се раждат в рамките на брачната връзка и да бъдат отгледани от баща и майка, които изцяло почитат брачните завети. ...

Съпругът и съпругата имат важна отговорност да се обичат и да се грижат един за друг и за своите деца. ... Родителите имат свещения дълг да отглеждат децата си в любов и праведност, да се грижат за техните

физически и духовни нужди, да ги учат да се обичат и да си служат (и) да съблюдают заповедите Божии“³.

Има много добри родители от всички вероизповедания по целия свят, които с обич се грижат за своите деца. И с благодарност се радваме за семействата в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, за които се грижат баща и майка, обрънати към Спасителя, които са запечатани чрез властта на свещеничеството и които се учат в семейството си на обич и упование на техния Небесен Отец и Неговия Син, Исус Христос.

Молба за младежите

Но молбата ми днес е за стотиците хиляди деца, младежи и пълнолетни младежи, които не са от такива, да ги наречем, семейства „като за снимка“. Говоря не само за младежите, които са преживели смъртта, развода или намаляващата вяра на техните родители, но и на десетките хиляди млади мъже и млади жени по целия свят, които приемат Евангелието без майка или баща, които да дойдат в Църквата с тях⁴.

Тези млади светии от последните дни влизат в Църквата с голяма вяра. Те се надяват да създадат идеала за семейство в собствения си живот в бъдеще⁵. След време, те стават важна част от мисионерската сила, нашите праведни пълнолетни младежи и след това коленичат на олтаря, за да започнат собствено семейство.

Деликатност

Продължаваме да преподаваме Господния модел за семействата, но сега, като има милиони членове и разнообразие сред децата в Църквата, трябва да бъдем още по-съобразителни и деликатни. Нашата църковна култура и начин на говорене понякога доста се открояват. Децата в Неделното училище за деца няма да спрат да пеят „Заедно семействата могат да са във вечността“,⁶ но когато пеят „най-щастлив съм татко като вкъщи върне се“⁷ или „със майка и татко водители“,⁸ не всички деца ще пеят за собственото си семейство.

Нашата приятелка Бетте разказва за едно преживяване на църква, когато е била на 10 години. Тя каза: „Нашата учителка преподаваше урок за храмовия брак. Тя конкретно ме запита: „Бетте, твоите родители не са сключили брак в храма, нали?“ (Моята учителка и целия клас) знаеха отговора“. Урокът на учителката продължи и Бетте си представила най-лошото.

Бетте казва: „Много нощи плаках. Когато имах проблем със сърцето си две години след това и си мислех, че ще умра, аз чувствах страх от мисълта, че ще бъда сама завинаги“.

Моят приятел Леиф идваше на църква съвсем сам. Един път в Неделното училище за деца го помолиха да изнесе кратка реч. Той нямама и тате на църква, които да стоят до него и да му помогнат, ако забрави какво да каже. Леиф бил ужасен. Вместо да се излага, той не ходил на църква в продължение на няколко месеца.

„А (Исус) повика едно детенце, постави го посред тях ...

И който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема“⁹.

Вярващи сърца и духовни дарове

Тези деца и младежи са благословени да имат вярващи сърца и духовни дарове. Леиф ми каза: „Дълбоко в ума си знаех, че Бог е мой Отец и че Той ме познава и ме обича“.

Нашата приятелка Вероник казва: „Като учех принципите на Евангелието и изучавах Книгата на Мормон, беше като да си припомням неща, които вече знам, но съм забравила“.

Нашата приятелка Зулейка е от Алегре, Бразилия. Въпреки че семейството ѝ не е религиозно, на 12 годишна възраст Зулейка започва да чете Библията и да посещава местни

църкви, опитвайки се да научи повече за Бог. С трудно полученото позволение от родителите си, тя учи заедно с мисионерите, получава свидетелство и бива кръстена. Зулейка ми каза: „По време на беседите ми показаха снимка на храма Солт Лейк и ми казаха за запечатващите обреди. От този миг желях някой ден да вляза в дома Господен и да имам вечно семейство“.

Въпреки че земната ситуация на едно дете може да не е идеална, духовното му ДНК е свършено, защото истинската ни същност е на Божии синове и дъщери.

Президент Томас С. Монсън казва: „Помагайте на Божиите чеда да разберат какво е истинското и важното в този живот. Помагайте им да развият силата да избират пътеки, които да ги държат в безопасност по пътя към вечния живот“¹⁰. Нека разтворим малко повече обятията си и сърцата си. Тези младежи се нуждаят от нашето време и нашите свидетелства.

Брандън, който се е присъединил към Църквата в Колорадо, докато е в гимназията, ми разказа за членовете, които са му помагали преди и след кръщението му. Той каза: „Аз бях в домовете на семейства, които живеяха според Евангелието. Това ми показа един стандарт, за който чувствах, че мога да приложа в моето семейство“.

Вероник, която е родом от Холандия, ходеше в едно училище с дъщеря ни Кристен, когато живеяхме в Германия. Вероник отбеляза: „Учениците, които бяха членове на Църквата, имаха светлина около себе си. Осъзнах, че тази светлина идваше от тяхната вяра в Исус Христос и спазването на Неговите учения“.

Моят приятел Макс бил кръстен на осем годишна възраст. Неговият

баща не бил член на никаква църква и Макс можел да ходи или да не ходи на църква.

Като тийнейджър, след като не бил идвал от няколко месеца, Макс почувствал нуждата да се върне в Църквата и решил една неделна сутрин да се завърне. Но решението му отслабнало, когато доближил вратата на църквата и коремът му се свил.

Там, застанал на вратата, бил новият епископ. Макс не го познавал и бил уверен, че епископът не го познава. Когато Макс го доближил, лицето на епископа засияло, когато протегнал напред ръка и казал: „Макс, чудесно е да те видя!“

„Когато изрече тези думи – каза Макс – почувствах една топлина и аз знаех, че съм извършил правилното нещо“¹¹.

Когато знаем нечие име, това може да промени нещата.

„И (Исус) заповяда да Му доведат малките си деца. ...

И Той (ги) взе едно по едно и ги благослови, като се молеше на Отца за тях.

И когато направи това, Той заплака“¹².

Младежи, които не са кръстени

По молба на родителите си, много младежи, които обичат Евангелието, чакат с години, за да бъдат кръстени.

Родителите на Емили се развели, когато тя била дете, и тя не получила разрешение да бъде кръстена, докато не навършила 15. Нашата приятелка Емили говори с възторг за една ръководителка в Младите жени, която „винаги била насреща и ѝ помогнала да укрепи свидетелството си“¹³.

Колтън и Престън са тийнейджъри, които живеят в Юта. Техните родители са разведени и не са получили разрешение да бъдат кръстени.

Джозеф Сенгуба като млад мъж (горе) и неговият приятел и пръв колега на мисия старейшина Джошуа Уалусимби (горе вдясно) и президентът му на мисия Лийф Ериксън (долу вдясно).

Въпреки че не могат да раздават причастието, те носят хляба всяка седмица. И въпреки че не могат да влязат в храма да правят кръщения с младежите, когато техният район ходи в храма, двамата братя намират имена на роднини от близкия до тях център за семейна история. Най-голямо влияние при помагането на младежите ни да се чувстват включени имат други праведни младежи.

Старейшина Джозеф Сенгооба

Приключвам с примера на един нов приятел, когото срещнахме преди няколко седмици, докато бяхме на посещение в мисия Замбия Лусака.

Старейшина Джозеф Сенгооба е от Уганда. Баща му починал, когато бил на седем години. На девет години, когато майка му и роднините му не могли да се грижат за него, той останал сам. На 12 години срещнал мисионерите и бил кръстен.

Джозеф ми разказа за първия му ден на църква: „След събранието за причастие си помислих, че е време да се прибирам, но мисионерите ме запознаха с Джошуа Уалусимби. Джошуа ми каза, че ще ми бъде приятел и ми подаде един *Сборник детски песни*, за да не вляза с празни ръце в Неделното училище за деца. В Неделното училище за деца Джошуа донесе един стол точно до

неговия. Президентката на Неделното училище за деца ме покани отпред и помоли всички да изпеят за мен „Чедо на Бога съм“. Почувствах се много специален“.

Клоновият президент завел Джозеф в семейството на Пиер Мунгоза и това станал неговият дом за следващите четири години.

Осем години по-късно, когато старейшина Джозеф Сенгооба започнал мисията си, за негова голяма изненада, първият му колега бил старейшина Джошуа Уалусимби, момчето, което го накарало да се чувства добре дошъл в първия му ден в Неделното училище за деца. А неговият президент на мисия? Той е президент Лийф Ериксон, малкото момче, което страняло от неделното училище за деца, защото се ужасявало да изнесе реч. Бог обича чедата Си.

Децата влязоха с тичане

Когато преди няколко седмици със съпругата ми бяхме Кати в Африка, посетихме Мбуджи-Майи, Демократична република Конго. Тъй като сградата за събрания не беше достатъчно голяма за 2 000-те члена, ние се събрахме на открито, под огромни пластмасови покривала, поддържани от бамбукови пръти. Когато събранието започна, ние видяхме десетки деца как ни

По време на събрание с 2,000 светии в Демократична република Конго (най-голяре), десетки любопитни деца се събират извън оградата около мястото, където се провежда събранието (горе). Когато са поканени да влязат, децата цвват тичайки.

наблюдават, хванати за решетките на външната ограда от ковано желязо, която заобикаляше имота. Кати тихо прошепна: „Нийл, мислиш ли, че може да поканиш децата да дойдат?“ Аз се обърнах към президента на окръг Калонджи, който бе на подиума, и го попитах дали може да покани децата отвъд оградата да дойдат при нас.

За моя изненада, при поканата на президент Калонджи децата не просто дойдоха, но се затичаха да дойдат, повече от петдесет, вероятно стотина, някои от тях с опърпани дрехи и боси крака, но всички с красиви усмивки и развълнувани лица.

Бях силно трогнат от това преживяване и видях в него символ за

необходимостта да помагаме на младежите, които се чувстват самотни, изоставени или отвъд оградата. Нека мислим за тях, да ги приветстваме, да ги прегръщаме и да правим всичко, което можем, за да укрепим обичта им към Спасителя. Исус казва: „Който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема“¹⁴. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 19:14.
2. Вж. „Family Structure“, Child Trends DataBank (дек. 2015), приложение 1, с. 9, childtrends.org/databank.
3. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129; абзаци 7 и 6.
4. Искам лично да благодаря на десетките хиляди праведни майки, много от които самотни родители, за смелостта, с която поемат първостепенната отговорност да укрепват духовно своите деца. Нашата

приятелка Шели от Канада казва за своята майка:

„Пет години преди да се родя, мисионерите почукали на вратата на моите родители. Родителите ми взели няколко урока и след това баща ми изгубил интерес. Майка ми продължила да взема уроците и пожелала да бъде кръстена. Пет години майка ми посещавала Църквата, но не била член, и три месеца след като съм се родила, тя успяла да се кръсти.

Гласът на майка ми никога е се е чувал кой знае колко и не е призовавана на важни ръководни позиции. Тя има много просто, мило и непокатитомо свидетелство, ... и живее всеки ден предана на това, в което вярва. Този тих и прости чък пример е това, което винаги ме е държало близо до Господ и Църквата.“

5. Нашият приятел Рандал ми каза: „Бяха ме учили и знаех, че съм син на небесни родители и знанието за моята истинска идентичност и същност ми даде надеждата, че няма нужда да следвам пътя на своите родители, които обожавах, но на които не исках да подражавам. Доверявах се на наученото в Неделното училище за деца, Неделното училище и Младите мъже и от други учители. Видях примери в района и в моите близки от верни и щастливи семейства и се доверих на Небесния Отец, знаейки, че ако продължавам да съм верен, Той ще ме благослови с такова семейство“.
6. „Заедно семействата могат да са във вечността“, *Химни*, № 185.
7. „Daddy’s Homecoming“, *Children’s Songbook*, № 210.
8. „Love Is Spoken Here“, *Children’s Songbook*, с. 190–191.
9. Матей 18:2, 5.
10. Томас С. Монсън, „Learn of Me“, *Liahona*, март 2016 г., с. 6.
11. Вж. Max H. Mølgard, *Inviting the Spirit into Our Lives*, 1993 г., с. 99.
12. 3 Нефи 17:11, 21–22.
13. Въпреки че родителите на Емили са неактивни, тя говори с обич за баби и дядовци, чичовци и лели и други хора, които компенсират за нейните родители. Говорейки за една ръководителка в Младите жени, тя казва: „Нейните деца бяха пораснали и тя си постави цел да накара всяка една от младите жени да се чувства като нейна дъщеря. ... Нейната усмивка можеше да стопли сърцето ти в най-трудните дни. ... Поставих си за цел да следвам нейния пример и да бъда „сестра Молмън“ за всички деца, които се чувстват различни, изоставени или не допуснати.
14. Матей 18:5.

От старейшина Мервин Б. Арнолд
От Седемдесетте

Спасителна операция: можем да се справим

Господ е предоставил всички средства, необходими, за да спасяваме приятелите си, които са неактивни или нечленове.

Спасителят ясно разбира Неговата мисия да спаси чедата на нашия Небесен Отец, защото заявява:

„Защото Човешкият Син дойде да спаси погиналото. ...

*(Защото) не е по волята на вашия Отец, Който е на небесата, да загине нито един от тези, малките*¹.

Моята любяща майка, Джасмин Бениън Арнолд, ясно разбираше ролята си в помагането при спасяването на ранените или изгубените овце на нашия Небесен Отец, включително на децата и внуците си. Каква прекрасна роля могат да играят дядовците и бабите в живота на внуците си.

На мама обикновено възлагаха да бъде посещаваща учителка на сестри, които имаха проблем с вярата си, или бяха неактивни и от семейства, в които не всички са членове. Обаче стадото ѝ включваше и още няколко сестри, които никога не ѝ бе назначавал да посещава. Обикновено посещенията ѝ не бяха само веднъж в месеца, тъй като тя тихо слушаше, смирено служеше на болните и даваше любящ кураж. През последните

няколко месеца от живота си, Майка не можеше да излиза от дома си, така че отделяше часове в писане на писма до тях, в които изразяваше обичта си, даваше свидетелство и окуражаваше хората, които я посещаваха.

Когато тръгнем да спасяваме, Бог ни дава сила, насърчение и благословии. Когато Той заповядва на Моисей да спаси чедата Израилеви, Моисей се бои, както и много от нас се боят. Моисей се оправдава, като казва: „Аз не съм красноречив, ... а съм бавен в своя език и реч“².

Господ успокоява Моисей:
„Кой е направил човешките уста? ... Нали Аз, Господ?

И така, иди; и Аз ще бъда с устата ти и ще те науча какво да говориш“³.

На практика, Господ казва на Моисей: „Можеш да се справиш!“
И знаете ли какво? Ние също!

Позволете ми да споделя четири принципа, които ще ни помогнат в спасителните ни усилия.

Принцип 1: Не трябва да отлагаме оказването на помощ

Старейшина Алехандро Патания, бивш областен седемдесетник, разказва историята на неговия по-малък брат, Даниел, който отива в морето на риболов с екипажа си. След известно време Даниел получава спешно предупреждение, че скоро им предстои голяма буря. Даниел и екипажа му веднага се отправят към пристанището.

След като бурята се засилва, двигателят на една близка риболовна лодка спира да работи. Екипажът на Даниел закрепва с кука едно въже към повредената лодка и започва да я влечи към безопасно място. Те съобщават по радиостанцията, че поради приближаващата буря се нуждаят от незабавна помощ.

Докато обичните им хора чакат с безпокойство, представители на бреговата охрана, асоциацията на риболовците и флотата се събират, за да изберат най-добрата спасителна стратегия. Някои предлагат да се тръгне веднага, но им се казва да изчакат да се състави план. Докато хората в бурята продължават да молят за помощ, представителите продължават събралието си, опитвайки се да изберат правилен протокол и план.

Когато най-накрая се сформира спасителна група, идва последно

Докато любими хора чакали с тревога, спасителите се забавили, докато станало твърде късно.

отчаяно обаждане. Разризалата се буря е скъсала въжето между двете лодки, и екипажът на Даниел смята да се върне, за да види дали може да помогне на другите рибари. Накрая и двете лодки потъват, а екипажите им, включително братът на старейшина Патания, са изгубени.

Старейшина Патания сравнява тази стратегия с Господното предупреждение, когато казва: „Не подкрепихте, ... (нито) докаррахте заблудилата се, ... (нито) потърсихте изгубената; ... и Аз ще изисквам овцете Си от ръцете (ви)“⁴.

Старейшина Патания обяснява, че макар че трябва да бъдем

организирани в нашите съвети, кворуми, спомагателни организации и дори като отделни членове, не трябва да отлагаме спасителната операция. Понякога изминават много седмици в обсъждане как да помогнем на семейства или отделни хора, които имат специална нужда. Ние обмисляме кой да ги посети и какъв подход да използваме. Междувременно, нашите изгубени братя и сестри продължават да се нуждаят и понякога да викат и умоляват за помощ. Не трябва да отлагаме.

Принцип 2: Никога не трябва да се отказваме

Президент Томас С. Монсън, който отправи ясният призив да спасяваме, отбелязва: „На нашите членове трябва да бъде напомняно, че никога не е твърде късно, що се отнася до нашите ... неактивни членове ... които може да са били считани за безнадежден случай“⁵.

Подобно на мнозина от вас, съм споделял Евангелието с хора, които скоро биват кръстени или активирани, а други, като моя приятел Тим и неговата неактивна съпруга Шарлийн, отнемат повече време.

В продължение на 25 години говорих с Тим за Евангелието и водих Тим и Шарлийн на отворени врати на различни храмове. И други се присъединиха към спасяването; така или иначе Тим отказваше всяка покана да се види с мисионерите.

Една седмица ми бе възложено да председателствам на една колова конференция. Бях помолил коловия президент да пости и да се моли кого да посетим. Бях шокиран, когато той ми връчи името на моя приятел Тим. Когато епископът на Тим, коловият президент и аз почукахме на вратата, Тим я отвори, погледна към мен, погледна към епископа и каза: „Епископе, мисля че ми каза, че ще ми доведеш някой специален човек!“

После Тим се засмя и каза: „Влизай, Мърв“. Същия този ден се случи чудо. Тим сега е кръстен и той и съпругата му Шарлийн са запечатани в храма. Никога не трябва да се отказваме

Принцип 3: Колко огромна ще бъде радостта ви, ако доведете дори само една душа при Христос

Преди много години на обща конференция говорих за това как Хосе де Суса Маркес разбрал думите на Спасителя, че „ако някой сред вас е силен по Дух, нека вземе със себе си този, който е слаб, за да може той ... също да стане силен“⁶.

Брат Маркес знаел името на всяка овца в неговия свещенически кворум и осъзнал, че Фернандо липсва. Той потърсил Фернандо в неговия дом, после в дома на приятел, дори отишъл на плажа.

Накрая той намерил Фернандо да кара сърф в океана. Той не се чудил, докато потъне лодката, както станало в историята на Даниел. Незабавно влязъл във водата, за да спаси изгубената овца и щастлив го завел у дома⁷.

После той направил така, че чрез постоянно служение Фернандо никога отново да не напусне стадото⁸.

Позволете ми да ви кажа какво се е случило откакто Фернандо е бил спасен и да споделя радостта, която идва от спасяването на само една изгубена овца. Фернандо се е оженил в храма за любимата си, Мария. Сега те имат 5 деца и 13 внуци, като всички са активни в Църквата. Много други роднини и техните семейства също са се присъединили към Църквата. Те заедно са предали хиляди имена на техни предци, за да получат храмови обреди, а благословиите продължават.

Фернандо сега служи като епископ за трети път и продължава да спасява по начина, по който сам той е бил спасен. Той наскоро каза: „В нашия район имаме 32 активни млади мъже с Аароново свещенство, 21 от които са били спасени през последните 18 месеца“. Като

отделни хора, семейства, кворуми, спомагателни организации, класове и домашни и посещаващи учители, *ние можем да се справим!*

Принцип 4: Независимо от възрастта ни, ние сме призовани да помагаме при спасяването

Президент Хенри Б. Айринг заявява: „Независимо от нашата възраст, способности, църковно призвание или местоположение, ние заедно сме призовани за делото, за да Му помагаме в Неговата жътва на души, докато (Спасителят) отново дойде“⁹.

Всеки ден все повече и повече от нашите деца, младежи, несемейни младежи и възрастни членове от всички възрасти се вслушват в ясният призив на Спасителя да спасяват околните. Благодаря ви за вашите усилия! Позволете ми да споделя няколко примера:

Ейми, на 7 години, поканила приятелката си Ариана и нейното семейство на ежегодното представяне на

Неделното училище за деца в събранията за причастие. Няколко месеца след това Ариана и семейството ѝ били кръстени.

Алън, един пълнолетен несемейен младеж, се почувствал вдъхновен да споделя църковни клипове, *Мормонски послания* и стихове от Писанията с всичките си приятели посредством социалните медии.

Сестра Рийвз започва да споделя Евангелието с всеки продавач по телефона, който се обади.

Джеймс поканил приятеля си Шейн, който не бил член, на кръщението на дъщеря си.

Спенсър изпратил на неактивната си сестра един линк към реч на президент Ръсел М. Нелсън от обща конференция и казва: „Тя прочете речта и се отвори прозорец“.

Господ е предоставил всички средства, необходими, за да спасяваме приятелите си, които са неактивни или нечленове. *Ние всички можем да правим това!*

Приканвам всеки от вас да се вслуша в призива на Спасителя да спасяваме околните. *Ние можем да се справим!*

Тържествено свидетелствам, че знам, че Исус е Добрият Пастир, че ни обича и че ще ни благославя, когато спасяваме околните. Знам, че Той е жив; знам това. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 18:11, 14; курсив добавен.
2. Изход 4:10.
3. Изход 4:11–12.
4. Езекиил 34:4, 10.
5. Томас С. Монсън, събрание на висши ръководители от октомври 2015 г., използвано с позволение.
6. Учение и завети 84:106.
7. Вж. Лука 15:5.
8. Вж. Мервин Б. Арнолд, „Укрепи братята си“, *Лиакхона*, май 2004 г. с. 46–47.
9. Хенри Б. Айринг, „Ние сме едно“, *Лиакхона*, май 2013 г., с. 62.

Спасен от загрижен ръководител, когато бил млад мъж, Фернандо Арухо (в средата на двете снимки) сега спасява млади мъже като епископ (по-горе) и се радва на потомци, които са активни в Църквата (най-горе).

От старейшина Жайро Мазагарди
От Седемдесетте

Свещеното място на възстановяването

Палмира е сцената за Възстановяването, където гласът на Отца е чул след близо две хилядолетия.

Добър мой приятел, който бе член на Църквата, години наред се опитваше да ми обясни Евангелието на вечните семейства. Но чак, когато посетих деня на отворените врати на храма Сао Пауло през октомври 1987 г., докато влизах в зала за запечатване, учението за вечните семейства развълнува сърцето ми и аз дни наред се молих да разбера дали това бе истинната Църква.

Не бях религиозен, но бях отгледан от религиозни родители и бях видял доброто и в други религии. В този момент от живота ми аз смятах, че всички религии са приемливи за Бог.

След посещението ми на отворените врати в храма, аз потърсих отговор чрез молитва, с вяра и увереност, че Бог ще ми отговори коя е Неговата църква на земята.

След голяма духовна борба, най-накрая получих ясен отговор. Бях поканен да бъда кръстен. Моето кръщение се състоя на 31 октомври 1978 г., вечерта преди освещаването на храма Сао Пауло.

Осъзнах, че Господ ме познава и Го е грижа за мен, за да отговори на молитвите ми.

На следващата сутрин съпругата ми и аз отидохме в Сао Пауло, за да присъстваме на сесията за освещаване на храма.

Бяхме там, но аз все още не знаех как наистина да оценя тази чудесна възможност. На следващия ден присъствахме на областна конференция.

Започнахме своето пътуване в Църквата и открихме добри

приятели, които ни посрещнаха по време на тази промяна в живота ни.

Уроците за нови членове, които посещавахме в нашите неделни събрания всяка седмица, бяха прекрасни. Те ни изпълниха с познание и ни накараха да желаем седмицата да минава по-бързо до неделя, за да можем да получим повече от това духовно подхранване.

Съпругата ми и аз с нетърпение очаквахме влизането в храма, за да бъде запечатано нашето семейство за вечността. Това се случи една година и седем дни след кръщението ми и преживяването беше чудесно. Чувствах се така, сякаш мога да надникна във вечността и това, което се случи преди и след запечатването.

Тъй като бяхме живели законно на Източния бряг на Съединените щати няколко години, познавах градовете в страната и повечето бяха някак малки.

Когато четях или чувах за събитията, довели до Първото видение, се споменаваше тъпа от хора, а това нямаше смисъл за мен.

В мен започнаха да се надигат въпроси. Защо Църквата трябваше да бъде възстановена в Съединените щати, а не в Бразилия или Италия, земята на моите предци?

Къде бяха тези тълпи от хора, които участвали в религиозното оживление и обръкването на религиите, всичко от което се случваше в едно мирно и тихо място?

Питах много хора за това, но не получих отговор. Прочетох всичко, което ми беше достъпно на португалски език, а след това и на английски език, но не открих нищо, което да успокои сърцето ми. Продължих да търся.

През октомври 1984 г. присъствах на обща конференция като съветник в президентство на кол. След това отидох до Палмира, Ню Йорк, със силното желание да получа отговор.

Пристигайки там се опитвах да разбера следното: Защо възстановяването трябваше да се случи тук и защо беше духовния смут? Откъде са дошли хората, споменати в историята на Джозеф? Защо тук?

По онова време, най-логичният отговор за мен бе следния: американската конституция гарантира свобода на религията.

Тази сутрин посетих сградата Грандин, където е отпечатана първата Книга на Мормон. Отидох до свещената горичка, където много се молих.

Нямаше почти никого по улиците на това малко градче Палмира. Къде бяха тълпите от хора, които Джозеф споменава?

Същия следобед реших да отида до фермата на Питър Уитмър и когато пристигнах там открих човек, при прозореца на една къща от трупи. Той имаше силен блясък в очите.

Поздравих го и започнах да задавам същите онези въпроси.

След това той ме попита: „Имате ли време?“ Казах: „Да“.

Той обясни, че езерата Ери и Онтарио, а по на юг и река Хъдсън, се намират в този район.

В началото на 19-и век те решили да построят канал за плаване, който щял да минава през този район, с дължина 480 км, който да достига до река Хъдсън. Било голямо начинание по онова време и те можели да разчитат само на човешка работна ръка и животинска сила.

Палмира е бил център за част от работата по строежа. За строителството са нужни хора с умения, техници, семейства и техните приятели. Много хора започват да се стичат тук от всички околни градчета и от далечни места, най-вече Ирландия, за да работят по канала.

Това бе толкова свещен и духовен момент, тъй като аз най-накрая бях открил тълпата. Те донасят своите обичаи и вярвания. Когато той

спомена техните вярвания, умът ми беше просветен и духовните ми очи бяха отворени от Бог.

В този момент аз разбрах как ръката на Бог, нашия Отец, с неговата огромна мъдрост, подготвя в Своя план място, където да доведе младия Джозеф Смит, като го поставя в средата на това духовно оживление, тъй като там, на хълма Кумора, са били скрити скъпоценните плочи на Книгата на Мормон.

Това е била сцената на Възстановяването, където гласът на Отца е щял да бъде чул след близо две хилядолетия във велико видение, говорейки на момчето Джозеф Смит, когато то отива в свещената горичка да се моли и чува: „Този е Моят Възлюбен Син. Него слушай!“¹

Там той вижда две Личности, чиято яркост и слава не се поддават на никакво описание. Да, Бог Се открива на човек отново. Мракът, който покрива земята, започва да изчезва.

Казаните за Възстановяването пророчества започват да се

изпълняват. „И видях друг ангел, че летеше сред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ, племе, език и хора“².

За няколко кратки години Джозеф е отведен до летописите на пророчествата, заветите и обредите, оставени от древните пророци, нашата обичана Книга на Мормон.

Църквата на Исус Христос не може да бъде възстановена без вечното Евангелие, открито в Книгата на Мормон като още едно свидетелство за Исус Христос, именно Синът Божий, Агнецът Божий, Който поема върху си греховете на света.

Христос казва на вярващите в Ерусалим:

„И други овце имам, които не са от тази кошара“³.

„Аз съм добрият Пастир, Аз познавам Своите овце и Моите Ме познават“⁴.

Когато си тръгнах от фермата Уитмър, не помня да казах „Довиждане“. Спомням си само сълзите, които се стичаха по лицето ми. Слънцето залязваше на красиво небе.

В сърцето ми огромна радост и мир успокоиха душата ми. Бях изпълнен с благодарност.

Сега ясно разбирах защо. Още веднъж Господ ми бе дал познание и светлина.

По време на пътуването обратно към дома, стихове от Писания продължиха да ми идват наум: обещанието към татко Авраам, че чрез неговите потомци ще се благословят всички племена на земята⁵.

И заради това ще се издигат храмове, за може божествената сила да бъде предавана на човека още веднъж на земята, за могат семействата да се събират не докато смъртта ги раздели, а за вечността.

„В последните дни хълмът на дома Господен ще се утвърди по-високо от всички хълмове и ще се издигне над бърдата; и всичките народи ще се стекат на него“⁶.

Ако вие, моите слушатели, имате никакви въпроси, не се отказвайте!

Каня ви да следвате примера на Пророка Джозеф Смит, когато чете Яковово 1:5: „Но ако на някого от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро“.

Случилото се на Кумора е важна част от Възстановяването, тъй като Джозеф Смит получава плочите, които съдържат Книгата на Моромон. Тази книга ни помага да се доближаваме към Христос повече, отколкото която и да е друга книга на земята⁷.

Свидетелствам, че Господ призовава пророци, гледачи и откровители да напътстват Неговото царство в тези последни дни. Свидетелствам, че според Неговия вечен план семействата могат да бъдат заедно завинаги. Той се грижи за Своите чеда. Отговаря на нашите молитви.

Поради Неговата веила обич, Исус Христос е извършил Единение за нашите грехове. Той е Спасителят на света. За това свидетелствам в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЗЛЕЖКИ

1. Джозеф Смит – История 1:17.
2. Откровението 14:6.
3. Йоан 10:16.
4. Йоан 10:14.
5. Вж. Битие 12:3; 17:2–8; Галатяните 3:29; 1 Нефи 15:14–18; Авраам 2:9–11.
6. Исая 2:2.
7. Вж. Въведението на Книгата на Мормон.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Получавайте винаги опрощение за греховете си

Чрез освещаващата сила на Светия Дух като наш постоянен спътник, ние можем винаги да получаваме опрощение на греховете си.

Един предизвикващ размисъл израз, използван от цар Вениамин в ученията му относно Спасителя и Неговото Единение, от много години е повтаряща се тема в моето изучаване на Писанията.

В своята духовно прочувствена прощална проповед към хората, на които е служил и които е обичал, цар Вениамин описва колко е важно да познаваме славата Божия и да вкусим от Неговата любов, да получаваме опрощение на греховете, непрекъснато да помним величието на Бог, ежедневно да се молим и вярата ни да бъде непоклатима¹. Той също така обещава, че като правим тези неща, „винаги ще се радва(ме) и ще бъде(м) изгълнени с любовта Божия, и ще *получава(ме) винаги опрощение на греховете си*“².

Моето послание набляга на принципа винаги да получаваме опрощение на греховете си. Истината, изложена в този израз, може да усили нашата вяра в Господ Исус Христос

и да задълбочи нашето ученичество. Моля се Светият Дух да ни вдъхновява и назидава, докато заедно обмисляме тези важни духовни истини.

Духовно раждане отново

В смъртността преживяваме физическо раждане и възможността

да се родим отново духовно³. Пророците и апостолите ни съветват да се „събуди(м) в Бога“⁴, да бъдем „родени отново“⁵ и да станем „нов(и) създа(н)и(я) ... в Христос“⁶, като получим в живота си благословиите, които стават възможни чрез Единението на Исус Христос. „Заслугите, ... милостта и благодатта на Светия Месия“⁷ могат да ни помагат да побеждаваме егоистичните склонности на естествения човек и да ставаме по-безкористни, щедри и свети. Увещавани сме да живеем така, че да можем да застанем „неопетнени пред (Господ) в последния ден“⁸.

Светият Дух и обредите на свещеничеството

Пророкът Джозеф Смит лаконично обобщава важната роля на свещеническите обреди в Евангелието на Исус Христос: „Да бъдеш роден отново идва от Духа Божий чрез обреди“⁹. Това така ясно твърдение подчертава ролята и на Светия Дух и на свещените обреди в процеса на духовно прераждане.

Светият Дух е третият член на Божеството. Той е личност от дух и свидетелства за всяка истина. В Писанията Светият Дух е наричан Утешител,¹⁰ Учител¹¹ и Откровител¹². Освен това, Светият Дух е Осветител,¹³ Който пречиства и изгаря като с огън отпадъка и злото от човешките души.

Свещените обреди имат основна роля в Евангелието на Спасителя и в процеса на идване при Него и търсенето на духовно прераждане. Обредите са свещени действия, които имат духовна цел, вечна значимост и са свързани с Божиите закони и повеления¹⁴. Всички спасителни обреди и обрядът на причастието трябва да бъдат упълномощени от човек, който държи съответните свещенически ключове.

Обредите на спасение и възвисяване, отслужвани в Господната възстановена Църква, са много повече от ритуали или символични изпълнения. Те по-скоро представляват упълномощени канали, чрез които благословиите и силите от небесата могат да се влеят в личния ни живот.

„И това по-висше свещеничество отслужва Евангелието и държи

ключовете на тайнствата на царството, тъкмо ключовете на познанието за Бога, ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността.

И без обредите и властта на свещеничеството, силата на божествеността не е видна за хората в плътта“¹⁵.

Обредите, получени и цялостно съблюдавани, са важни за получаването на силата на божествеността и всички благословии, които се осигуряват чрез Единението на Спасителя.

Получаване на опрощение на греховете чрез обреди

За да разберем по-пълно процеса, чрез който можем да получим и запазим опрощение на греховете си, трябва първо да разберем неразделната връзка между три свещени обряда, които предоставят достъп до силите на небесата: кръщение чрез пълно потапяне, полагане на ръце за дара на Светия Дух и причастието.

Кръщението чрез пълно потапяне за опрощение на греховете е „встъпителният обряд на Евангелието“¹⁶ на Исус Христос и трябва да бъде предшестван от вяра в Спасителя и

от искрено покаяние. Този обред „е знак и заповед, които Бог е установил като начин (Неговите чедра) да (влязат) в Неговото царство“¹⁷. Кръщението се отслужва чрез властта на Аароновото свещеничество. В процеса на идване при Спасителя и духовно прераждане, кръщението предоставя задължителното *първоначално пречистване* на нашата душа от греха.

Кръщелният завет включва три основни обещания: (1) че желяем да вземем върху си името на Исус Христос, (2) че винаги ще си спомняме за Него и (3) че ще спазваме Неговите заповеди. Обещаната благословия при почитане на този завет е „винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас“¹⁸. Следователно, кръщението е важна подготовка за получаването на упълномощената възможност да се радваме на постоянното спътничество на третия член на Божеството.

„Кръщението (с) вода ... трябва да бъде последвано от кръщение от Духа, за да бъде пълно“¹⁹. Както казва Спасителят на Никодим: „Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“²⁰.

Следните три твърдения на Пророка Джозеф Смит подчертават важната връзка между обряда на кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете и полагането на ръце за получаване на дара на Светия Дух.

Твърдение 1: „Кръщението е свят подготвителен обред за приемането на Светия Дух; то е каналът и ключът, чрез който може да бъде отслужен Светият Дух“²¹.

Твърдение 2: „Със същия успех можете да кръстите и чувал пясък вместо човек, ако това не е сторено предвид опрощение на греховете и получаване на Светия Дух.

Кръщението с вода е само половин кръщение и не струва нищо без другата половина – която е кръщението със Светия Дух²².

Твърдение 3: „Кръщението с вода без съпътстващо го кръщение с огън и Светия Дух не е от никаква полза. Те са задължително и неразделно свързани“²³.

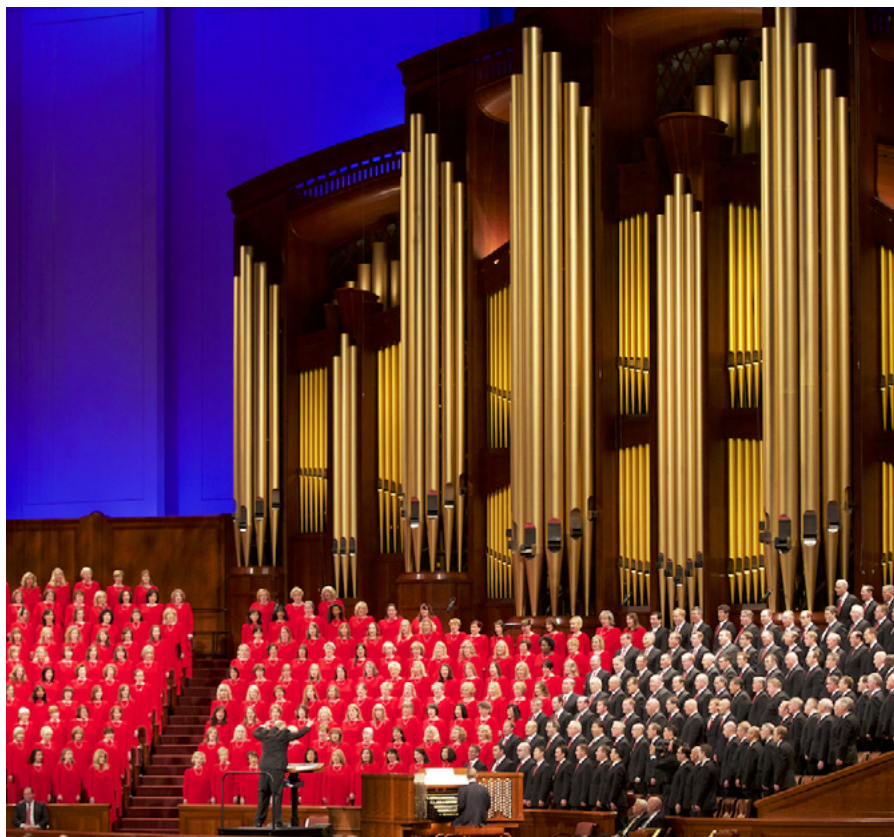
Постоянната свързаност между принципа на покаяние, обредите на кръщение и получаване на дара на Светия Дух и славната благословия на опрощението на греховете е подчертавана многократно в Писанията.

Нефи заявява: „Защото портата, през която трябва да влезете, е покаянието и кръщението с вода; и *тогава идва опрощението на греховете ви чрез огън и чрез Светия Дух*“²⁴.

Самият Спасител заявява: „Сега, тази е заповедта: Покайте се, вие, от всички земни краища, елате при Мене и бъдете кръстени в Моето име, за да може да бъдете *осветени чрез приемането на Светия Дух*, за да може да застанете неопетнени пред Мене в последния ден“²⁵.

Полагането на ръце за дара на Светия Дух е обряд, отслужван чрез властта на Мелхиседековото свещеничество. В процеса на идване при Спасителя и духовно прераждане, получаването на освещаващата сила на Светия Дух в живота ни създава възможността за едно *продължаващо пречистване* на душата ни от греха. Тази радостна благословия е важна, защото „нищо нечисто не може да живее с Бога“²⁶.

Като членове на Господната възстановена Църква, ние сме благославяни както от свързаното с кръщението *първоначално пречистване от греха*, така и от възможността за *продължаващо пречистване от греха*, което е

възможно чрез спътничеството и силата на Светия Дух – именно третия член на Божеството.

Помислете как фермерът зависи от непроменливия модел на садене и прибиране на реколтата. Разбирането на връзката между саденето и жътвата е един постоянен източник на цел и влияние на всички решения и действия, които извършва фермерът през всички сезони на годината. По подобен начин, неразривната връзка между обредите на кръщение чрез гълно потапяне за опрощение на греховете и полагането на ръце за дара на Светия Дух трябва да засяга всеки аспект на нашето ученичество през всички сезони на живота ни.

Причастието е третият обряд, необходим за получаването на достъп до силата на божествеността. За да можем по-цялостно да се пазим неопетнени от света, ни е заповядано да ходим в молитвения дом и да принасяме свещенодействията си на Господния свят ден²⁷. Моля, помислете за това, че символите на причастието на Господното тяло и кръв, хлябът и

водата, са както благославяни, така и освещавани. „О, Боже, Вечний Отче, ние те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш този хляб (или тази вода) за душите на всички онези, които вземат от него (или пият от нея)“²⁸. Да освети означава да се направи чист и свят. Символите на причастието са осветени във възпоминание на чистотата на Христос или на цялостната ни зависимост от Неговото Единение и нашата отговорност така да почитаме нашите обреди и завети, че да можем „да застане(м) неопетнени пред (Него) в последния ден“²⁹.

Обрядът на причастието е свята и повтаряща се покана да се покайваме искрено и да получаваме духовно обновление. Самото вземане на причастието не опрощава грехове. Но, когато се подготвяме съзнателно и участваме в този свят обряд със съкрушено сърце и разкаля се дух, тогава ни се обещава да можем *винаги* да имаме Господния Дух да бъде с нас. А чрез освещаващата сила на Светия Дух като наш постоянен

спътник, ние можем *винаги* да получаваме опрощение на греховете си.

Действително сме благословени всяка седмица от възможността да правим преглед на живота си чрез обряда на причастието, да подновяваме нашите завети и да получаваме това заветно обещание³⁰.

Кръстени отново

Понякога светиите от последните дни изразяват желанието да могат да бъдат кръстени отново – и така да станат толкова чисти и достойни, както в деня, когато са получили първия си спасителен евангелски обред. Позволете ми с уважение да кажа, че нашият Небесен Отец и Неговият възлюбен Син не желаят да изпитваме такова усещане за духовно обновление, освежаване и възстановяване само веднъж в живота си. Благословиите на получаването и постоянното запазване на опрощението на нашите грехове чрез евангелските обреди ни помагат да разберем, че кръщението е отправна точка в земното ни духовно пътуване; то не е крайна точка, която да копнеем да посетим отново и отново.

Обредите на кръщение чрез пълно потапяне, полагаането на ръце за дара на Светия Дух и причастието не са изолирани и отделни събития; всъщност, те са елементи от една взаимосвързана и допълваща се

схема на изкупителен напредък. Всеки следващ обряд извисява и увеличава духовните ни цели, желания и действия. Планът на Отца, Единението на Спасителя и обредите на Евангелието предоставят благодатта, от която се нуждаем, за да напредваме ред по ред и правило след правило към вечната ни съдба.

Обещание и свидетелство

Ние сме несъвършени човешки същества, опитващи се да живеят в смъртността съгласно съвършения план на Небесния Отец за вечен напредък. Изискванията на Неговия план са славни, милостиви и стриктни. Понякога може да сме изпълнени с решимост, а в други случаи да се чувстваме съвсем неспособни. Може да се чудим дали някога ще можем в духовен аспект да изпълним заповедта да застанем неопетнени пред Него в последния ден.

С помощта на Господ и чрез силата на Неговия Дух да „(ни) научи на всичко“³¹, действително можем да бъдем благословени да осъществим духовните си способности. Обредите дават духовна цел и сила в живота ни, когато се стремим да бъдем родени отново и да станем Христови мъже и жени³². Ние можем да получаваме сила, с която да преодоляваме своите слабости и ограничения.

Въпреки че никой от нас не може да постигне съвършенство в този живот, ние можем да ставаме все по-достойни и неопетнени, бидейки „очистени чрез кръвта на Агнеца“³³. Обещавам и свидетелствам, че ще бъдем благославяни с увеличена вяра в Спасителя и по-голяма духовна увереност, когато се стремим винаги да запазваме опрощението на греховете си и накрая да застанем неопетнени пред Господ в последния ден. За това свидетелствам в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Мосия 4:11.
2. Мосия 4:12; курсив добавен.
3. Вж. Д. Тод Кристоферсън, „Защо брак, защо семейство“, *Лиакхона*, май 2015 г., с. 50–53.
4. Вж. Алма 5:7.
5. Йоан 3:3; Мосия 27:25.
6. Вж. 2 Коринтяните 5:17.
7. 2 Нефи 2:8.
8. 3 Нефи 27:20.
9. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 103.
10. Вж. Йоан 14:16–27; Мороний 8:26.
11. See Йоан 14:26; Учение и завети 50:14.
12. Вж. 2 Нефи 32:5–4.
13. Вж. 3 Нефи 27:19–21.
14. Ръководство към Писанията, „Ordinances“, scriptures.lds.org.
15. Учение и завети 84:19–21.
16. Bible Dictionary, „Baptism“.
17. *Учения: Джозеф Смит*, 130, с. 98.
18. Учение и завети 20:77.
19. Bible Dictionary, „Baptism“.
20. Йоан 3:5.
21. *Учения: Джозеф Смит*, с. 103.
22. *Учения: Джозеф Смит*, с. 103.
23. *Учения: Джозеф Смит*, с. 97.
24. 2 Нефи 31:17; курсив добавен.
25. 3 Нефи 27:20; курсив добавен.
26. 1 Нефи 10:21.
27. Вж. Учение и завети 59:9–12.
28. Учение и завети 20:77; вж. също стих 79.
29. 3 Нефи 27:20.
30. Вж. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997 г., с. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Edward L. Kimball, 1982 г., с. 220; N. Eldon Tanner, в Conference Report, окт. 1966 г., с. 98.
31. Йоан 14:26.
32. Вж. Еламан 3:28–30.
33. Мормон 9:6.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Семейни съвети

Когато родителите са подготвени, а децата слушат и участват в обсъждането, семейният съвет наистина действа!

Мои братя и сестри, иронията на родителството е следната: ставаме добри родители чак след като децата ни пораснат. Ще споделя с вас този следобед нещо, което ми се иска да бях разбрал по-добре, когато Барбара и аз започнахме да отглеждаме скъпите си деца.

По време на служението ми като апостол, често съм подчертавал силата и важността на църковните съвети, включително съветите на мисия, кол, район и спомагателни организации.

Считам, че съветите са най-ефективният начин да получим истински резултати. Освен това, знам, че съветите са Господният начин и че Той е създал всички неща във вселената чрез един небесен съвет, както е написано в светите Писания¹.

Досега обаче, никога не съм говорил по време на обща конференция за най-основният и вероятно най-важният от всички съвети – семейният съвет.

Семейните съвети винаги са били нужни. Те всъщност са вечни. Ние бяхме част от един семеен съвет в доземното съществуване, когато живяхме с небесните си родители като техни духовни чеда.

Семейните съвети, когато са провеждани с любов и Христови качества, могат да противостоят на влиянието на съвременните технологии, които често ни разсейват от това да прекарваме качествено време един с друг и също имат склонността да внасят злото директно в домовете ни.

Моля, помнете, че семейните съвети са нещо различно от семейната домашна вечер, провеждана в понеделник. Домашните вечери наблягат основно на евангелското обучение и семейните дейности. Семейните съвети, от друга страна, може да бъдат провеждани във всеки друг ден на

седмичата, те са основно събрание, на което родителите изслушват един друг и децата си.

Считам, че има поне четири вида семейни съвети:

Първо, общ семеен съвет, състоящ се от цялото семейство.

Второ, изпълнителен семеен съвет, състоящ се от майка и баща.

Трето, ограничен семеен съвет, състоящ се от родители и едно дете.

Четвърто, семеен съвет лице в лице, състоящ се от един родител и едно дете.

По време на всеки един от тези семейни съвети електронните устройства трябва да бъдат изключени, за да може всеки да гледа и изслушва останалите. По време на семейните съвети и всички други подходящи случаи, може да използвате една кошничка за електронните устройства, за да може когато семейството се събере, всички – включително мама и татко – да сложат в нея своите телефони, таблети и МРЗ плейъри. След това те могат да си говорят един на друг, без да бъдат изкушавани да отговарят на разни послания по телефона, Facebook,

Instagram, Snapchat или получени имейли.

Позволете ми накратко да споделя с вас как могат да действат всеки един от тези видове семейни съвети.

Първо, първият семеен съвет включва всички членове на семейството.

Църковната брошура, озаглавена *Our Family*, гласи: „Този съвет може да се свиква, за обсъждане на семейни проблеми, за взимане на финансови решения, за изготвяне на планове, за взаимна поддръжка и подкрепа и за обща молитва – за член на семейството или за всички заедно“².

Този съвет трябва да се събира в предварително определено време и обикновено е по-официален от всеки друг вид семеен съвет.

Той трябва да започва с молитва или може да бъде просто естествено продължение на разговори, които вече са започнати при други обстоятелства. Моля, обърнете внимание, че семейният съвет може и да няма винаги официално начало или край.

Когато родителите са подготвени, а децата слушат и участват в обсъждането, семейният съвет наистина действа!

Независимо каква е конкретната ни семейна ситуация, важно е да разбираме уникалните обстоятелства на всеки член на семейството. Въпреки че имаме общо ДНК, може да има ситуации и обстоятелства сред

нас, които ни правят доста различни един от друг и които да изискват състрадателното сътрудничество на семейния съвет.

Например, колкото и да говорим, разказваме и обичаме, това може и да не разреши медицински проблем или емоционално затруднение на някой член на семейството. В такива случаи, семейният съвет става място на единство, лоялност и любяща подкрепа, докато бъде добавена и външна помощ в търсене на решение на проблема.

Братята и сестрите, особено по-големите, могат да бъдат добри наставници на по-малките деца, ако родителите използват семейния съвет, за да включват помощта им при затруднения.

По този начин семейството е много подобно на район в Църквата. Когато епископът включва членовете на съвета на района, той може да разреши проблеми и да постигне много добро по начини, които никога не биха били възможни без тяхната помощ. По подобен начин, родителите трябва да включват всички членове на семейството при справяне с трудности и проблеми. Така силата на семейния съвет се задейства. Когато членовете на съвета чувстват, че са част от дадено решение, те стават поддръжници и може да се постигнат конкретни положителни резултати.

Не всеки семеен съвет се състои от двама родители и деца. Семейният ви съвет може да изглежда много различен от нашия семеен съвет, докато отгледахме нашите седем деца. Днес семейният ни съвет се състои само от мен и Барбара, освен ако не проведем разширен семеен съвет, който включва порасналите ни деца, техните брачни партньори и

понякога нашите внуци и правнуци.

Хората, които са несемейни и дори студентите, които не живеят с родителите си, могат да следват божествения модел за съвети, като се събират с приятели и съквартиранти, за да се съветват заедно.

Помислете си как ще се промени атмосферата в един апартамент, ако съквартирантите редовно се събират, за да се молят, изслушват, обсъждат и планират заедно неща.

Всеки може да адаптира семейния съвет, за да се възползва от този божествен модел, установен от нашия любящ Небесен Отец.

Както вече бе отбелязано, от време на време може да е от полза свикването на разширен семеен съвет. Разширеният семеен съвет може да се състои от баби и дядовци и пораснали деца, които не живеят вкъщи. Дори ако бабите и дядовците или пълнолетните деца живеят далеч едни от други, могат да участват в семейни съвети по телефона, чрез Skype или FaceTime.

Може да провеждате общ семеен съвет в неделя, който е последният ден на седмицата; семействата могат да преглеждат отминалата седмица и да планират започващата седмица. Възможно е това да е нещото, от което се нуждае семейството ви, за да направите Господния ден едно прекрасно преживяване.

Вторият тип семеен съвет е изпълнителният семеен съвет, който включва само родителите. През това време заедно родителите могат да преглеждат физическите, емоционалните и духовните нужди и напредъка на всяко от децата си.

Изпълнителният семеен съвет е също така добър момент съпругите и съпрузите да обсъдят личните си взаимоотношения един с друг.

Когато старейшина Харолд Б. Лий извърши нашето запечатване, той ни научи на един принцип, който считам, че всички двойки ще намерят за полезен. Той каза: „Никога не си лягайте, без да сте коленичили заедно, да сте се държали за ръце и да сте си казали молитвите. Такива молитви приканват Небесния Отец да ни съветва чрез силата на Духа“.

Третият тип семеен съвет е ограниченият семеен съвет. При него двамата родители прекарват време с едно от децата си във формална или неформална обстановка. Това е възможност за обсъждане на *предварителното вземане на решения* за действия в бъдещето или въздържане от такива. Когато се вземат такива решения, вашият син или дъщеря може да ги записва за бъдеща справка, ако се наложи. Ако вашият син или дъщеря гледа на вас като на истински поддръжник, този вид събиране на съвета може да постави цели за бъдещето. Това е и времето, когато внимателно да изслушвате сериозните грижи и трудности, които може да има едно дете, като например липса на увереност, тормоз, подигравки или чувство на страх.

Четвъртият тип семеен съвет е семеен съвет лице в лице, който включва един родител и едно дете. Този вид семеен съвет обикновено просто се случва. Например, родителят и детето могат да се възползват от неформални възможности, докато пътуват с колата или вършат нещо заедно къщи. Излизане на едно от децата с бащата или майката може да предостави специално време за духовно и емоционално сплотяване. Планирайте предварително тези възможности, за да може децата да очакват с нетърпение специалното време насаме с Мама или Татко.

Братя и сестри, някога стените на домовете ни предоставяха цялата защита, от която се нуждаехме, за да се предпазим от външните влияния и намеси. Ние заключвахме вратите, затваряхме прозорците, заключвахме портите и се чувствахме в безопасност, защитени в нашето малко убежище от външния свят.

Тези дни са вече минало. Физическите стени, врати, огради и порти на домовете ни не могат да предотвратят нашествието от Интернет, Wi-Fi и мобилните мрежи. Те могат да нахлуят в домовете ни само с няколко кликания и натискания на клавиши.

За щастие, Господ е предоставил начин да се противопоставим на нашествието от отрицателни технологии, които могат да ни разсейват от прекарването на качествено време един с друг. Той го е направил, като е предоставил системата от съвети, за да укрепва, защитава, предпазва и подхранва най-ценните ни взаимоотношения.

Децата отчаяно се нуждаят от родители, които желаят да ги изслушват, а семейният съвет може да предоставя време, когато членовете на семейството могат да се научат да се разбират и обичат един друг.

Алма казва: „Съветвай се с Господа във всичките си дела и Той ще те упътва за добро“³. Приканването на Господ да бъде част от нашия семеен съвет чрез молитва ще подобрява нашите взаимоотношения. Ние можем, с помощта на Небесния Отец и нашия Спасител, да станем по-търпеливи, мили, услужливи, прощаващи и разбиращи, когато се молим за помощ. С Тяхна помощ, ние можем да направим домовете си късчета от рая тук на земята.

Семейните съвети, които са по модела на съветите в небесата,

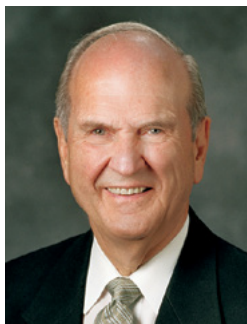
изпълнени с Христова любов и насочвани от Господния Дух, ще ни помагат да опазим семейството си от разсейващи фактори, които могат да ограбят ценното ни време заедно, и ще ни защитават от злините на света.

Съчетан с молитва, семейният съвет ще приканва присъствието на Спасителя, както Той ни е обещал: „Защото там, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и аз посред тях“⁴. Приканването на Господния Дух да бъде част от семейните ви съвети носи неописуеми благословии.

Последно, моля помнете, че редовното провеждане на семейни съвети ще ни помага да забелязваме навреме семейни проблеми, за да ги изкореним в зачатъка им; съветите ще дават на всеки член на семейството усещането за ценност и важност; и най-важното, ще ни помагат да имаме повече успех и щастие в нашите ценни взаимоотношения, между стените на домовете ни. Нека нашият Небесният Отец благослова всичките ни семейства, смирено се моля за това в името на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Авраам 4:26; 5:2–3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home*, брошура, 1980 г., с. 6.
3. Алма 37:37.
4. Матей 18:20.

От президент Ръсел М. Нелсън
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Цената на свещеническата сила

Желаем ли да се молим, да постим, да се учим, да търсим, да се покланяме и да служим като Божии мъже, за да можем да имаме свещеническа сила?

Преди шест месеца по време на общата конференция през октомври 2015 г. говорих на сестрите в Църквата за божествената им роля като жени. Сега бих искал да говоря на вас, братя, за вашата божествена роля като Божии мъже. Докато пътувам по света, се възхищавам на силата и чистата доброта на мъжете и момчетата от тази Църква. Не е възможно да се преброят сърцата, които сте изцелили, и хората, които сте повдигнали. Благодаря ви!

По време на последното си послание на конференцията споделих съкрушителното преживяване, което имах като хирург преди години, когато не успях да спася живота на две малки сестри. С разрешението на техния баща, бих искал да споделя малко повече за това семейство.

Три от децата на Рут и Джими Хатфийлд имаха вродена сърдечна недостатъчност. Първият им син Джими-младши починал без ясна диагноза. Станах част от тази история, когато родителите се обърнаха към мен за помощ за двете им дъщери Лоръл Ан и по-малката ѝ сестра

Гей Лин. Бях съсипан, когато след операциите и двете момиченца починаха¹. Рут и Джими бяха духовно съкрушени.

След време научих, че те дълго таили негодувание срещу мен и Църквата. В продължение на почти шест десетилетия често мислех за

тези събития и тъжих за семейство Хатфийлд. Няколко пъти се опитвах да се свържа с тях, но без успех.

И тогава, една нощ миналия май, бях събуден от тези две малки момиченца отвъд завесата. Въпреки, че не ги видях или чух с физическите си сетива, аз усетих тяхното присъствие. С духа си чух молбата им. Посланието им беше кратко и ясно: „Брат Нелсън, ние не сме запечатани към никого! *Можеш ли да ни помогнеш?*“ Скоро след това научих, че майка им е починала, но бащата и по-младият им брат са още живи.

Вдъхновен от молбата на Лоръл Ан и Гей Лин, аз се опитах отново да се свържа с баща им, за когото научих, че живее със сина си Шон. Тогава те изявиха желание да се срещнат с мен.

През юни аз буквално коленичих пред Джими, който беше на 88 години и проведох откровен разговор с него. Говорих за молбата на дъщерите му и му казах, че за мен би

Президент Ръсел М. Нелсън и сестра Уенди Нелсън пред храма Пейсън Юта заедно със семейството на Джими Хатфийлд.

било чест да извърша обредите за запечатване за семейството му. Също така му обясних, че ще се изискват време и усилия от него и Шон, за да се подготвят и да бъдат достойни да влязат в храма, тъй като никой от тях не беше надарен.

Духът Господен беше много силен по време на тази среща. И когато Джими и Шон приеха предложението ми, бях изпълнен с радост. Те работиха усърдно заедно със своите президент на кол, епископ, домашни учители, ръководител на мисионерската работа в района, а също и с млади мисионери и възрастна мисионерска двойка. И след това, неотдавна в храма Пейсън Юта имаше огромната привилегия да запечатам Рут към Джими и четирите им деца към тях. Уенди и аз се просълзахме, докато участвахме в това прекрасно събитие. Много сърца бяха изцелени през този ден!

Мислейки за това преживяване, се възхищавам на Джими и Шон и това, което бяха готови да направят. Те ме вдъхновиха. Ако имах право на желание, то щеше да бъде всеки мъж и млад мъж от тази Църква да показва кураж, сила и смирение като

тези баща и син. Те бяха готови да простят и да оставят назад старите болки и навици. Бяха готови да се подчинят на напътствията на своите свещенически ръководители, така че Единението на Исус Христос да ги пречисти и укрепи. Всеки от тях беше готов да стане мъж, достоен носител на свещеничеството „според най-светия Божи ред“².

Да бъдем *носители* означава да поддържаме тежестта на това, което държим. Получили сме свещеното доверие да бъдем носители на свещеничеството, могъщата Божия сила и власт. Помислете за това – свещеничеството, което ни е дадено, е *същата сила и власт*, чрез които Бог е създал този и безброй други светове, управлява небесата и земята и възвисява Своите покорни чед³.

Наскоро Уенди и аз присъствахме на събрание, при което органистът беше готов да свири откриващия химн. Гледаше музиката и пръстите му бяха на клавишите. Започна да натиска клавишите, но нямаше звук. Прошепнах на Уенди: „Няма ток“. Обясних, че нещо е прекъснало потока на електричество до органа.

Братя, страхувам се, че по същия начин има твърде много мъже, които са получили *властта* на свещеничеството, но нямат свещеническа *сила*, защото потокът на сила е прекъснат от грехове като ленивост, непочтеност, гордост, неморалност или прекалена ангажираност с неща от света.

Страхувам се, че има твърде много носители на свещеничеството, които правят съвсем малко или дори нищо, за да развият способността си да получават сила от небесата. Тревожа се за всички онези с нечисти мисли, чувства или действия, или които унижават съпругата и децата си и така прекъсват потока на свещеническа сила.

Страхувам се, че за съжаление твърде много са дали свободата си на противника и чрез поведението си казват: „Интересувам се повече от задоволяване на собствените си желания, отколкото от това да предавам сила от Спасителя за благославяне на околните“.

Братя, страхувам се, че някои от нас един ден ще се събудят, ще осъзнаят какво наистина е свещеническата сила и ще съжаляват дълбоко,

че са прекарали твърде много време в търсене на власт над другите или успех в работата, вместо да се учат как да по-пълно да упражняват Божи-ята сила⁴. Президент Джордж Албърт Смит учи: „Не сме тук, за да пропи-леем времето на живота си и след това да преминем в състояние на възвисяване, ние сме тук всеки ден да ставаме по-достойни за мястото, което Отец очаква от нас да заемем след този живот“⁵.

Защо човек би пропилял дните си и би се задоволил с паницата леща на Исав⁶, когато му е дадена възможността да получи всички благословии като потомък на Авраам?⁷

Настоятелно моля всеки един от нас да бъде достоен за за своите привилегии като носител на свещеничеството. Ще дойде ден, когато *само* тези, които сериозно са приели свещеническата си отговорност, *усърдно* търсейки поучение от самия

Господ, ще могат да благославят, водят, пазят, укрепват и изцеляват други хора. Само мъж, който е направил необходимото, за да е достоен за свещеническата сила, ще може да върши чудеса за хората, които обича, и ще запази своя брак и семейство в безопасност сега и във вечността.

Какво се изисква, за да можем да развиваме тази свещеническа сила? Петър, старшият апостол на Спасителя, същият Петър, който заедно с Яков и Йоан дава свещеничеството на Мелхиседек на Джозеф Смит и Оливър Каудъри⁸, заявява какви качества трябва да търсим, за да станем „участници в божественото естество“⁹.

Той посочва вяра, добродетел, благоразумие, себеубоздание, твърдост, благочестие, братолюбие, любов, усърдие¹⁰. И не забравяйте смирение!¹¹ И така, аз ви питам, по

какво нашите семейства, приятели и колеги ще могат да видят, че вие и аз развиваме тези и други духовни дарове?¹² Колкото повече развиваме тези дарове, толкова по-голяма ще е свещеническата ни сила.

Как още можем да увеличаваме свещеническата си сила? Трябва да се молим от сърце. Любезното говорене за минали и предстоящи действия и завършването с молба за благословии не водят до общуване с Бог, носещо истински трайна сила. Готови ли сте да се молите, *за да знаете как да се молите* за повече сила? Господ ще ви учи.

Готови ли сте да търсите в Писанията и да се угощавате със словата на Христа¹³, да ги изучавате *задълбочено*, за да имате повече сила? Ако искате съпругата ви да се гордее с вас, нека ви намира в Интернет да изучавате ученията на Христос¹⁴ или да четете Писанията!

Готови ли се редовно да служите в храма? Господ обича лично да преподава ученията Си в Своя свят дом. Представете си колко доволен би бил Той, ако Го молите да ви учи за свещеническата власт, ключове и сила, докато участвате в обредите на свещеничеството на Мелхиседек в храма¹⁵. Представете си колко може да се увеличи свещеническата ви сила.

Готови ли сте да следвате примера на президент Томас С. Монсън за служба на околните? В продължение на десетилетия той минава по заобиколния път към дома, следвайки подтиците на Духа, за да посети нечий дом и да чуе думите: „Как знаехте, че днес е годишнината от смъртта на дъщеря ни?“ или „Как знаехте, че днес е рожденият ми ден?“ И ако истински желаете повече свещеническа сила, ще цените съпругата си, ще се грижите за нея, ще приемате както нея, *така и* съветите ѝ.

И сега, ако всичко това звучи прекалено, нека се замислим колко по-различни биха били отношенията ни с нашите съпруги, деца и колеги, ако се интересувахме от това да придобиваме свещеническа сила толкова, *колкото* от успеха в работата или увеличаването на сумите в банковите ни сметки. Ако смирено заставаме пред Господ и Го молим да ни учи, Той ще ни показва как подобряваме *своя* достъп до *Неговата* сила.

Знаем, че в тези последни дни ще има земетресения на различни места¹⁶. Възможно е едно от тези места да бъдат нашите домове, където може да има емоционални, финансови и духовни „трусове“. Свещеническата сила може да успокоява моретата и да заличава пукнатините в земята. Свещеническата сила може също така са успокоява умовете и да

заличава пукнатините в сърцата на хората, които обичаме.

Желаем ли да се молим, да постим, да се учим, да търсим, да се покланяме и да служим като Божии мъже, за да можем да имаме такава свещеническа сила? Заради две малки момиченца, които желяеха да бъдат запечатани за семейството си, техните баща и брат бяха готови да направят нужното, за да бъдат носители на святото свещеничество на Мелхиседек.

Мои скъпи братя, получили сме свещено доверие – Божията власт да благославяме околните. Нека всички ние станем Божиите мъже, каквито сме предопределени да бъдем, готови смело да бъдем носители на свещеничеството и да заплащаме всяка цена, необходима за по-голяма свещеническа сила. С *тази* сила можем да помагаме за подготвянето на света за Второто пришествие на нашия Спасител Исус Христос. Това е Неговата Църква, водена днес от Неговия пророк, президент Томас С. Монсън, когото дълбоко обичам и подкрепям. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ръсел М. Нелсън, „Молба към моите сестри“, *Лиакхона*, ноем. 2015 г., с. 96.
2. Учение и завети 84:18.
3. Вж. *Задължения и благословии на свещеничеството: Основен наръчник за носители на свещеничеството, части А и Б* (2000 г.); вж. също *Алма* 13:7–8; Учение и завети 84:17–20, 35–38; *Моисей* 1:33, 35.
4. Вж. Учение и завети 121:36.
5. Джордж Албърт Смит, в *Conference Report*, апр. 1905 г., с. 62; вж. също *The Teachings of George Albert Smith*, ред. Robert and Susan McIntosh (1996 г.), с. 17.
6. Вж. *Битие* 25:29–34.
7. Вж. *Битие* 12:3; 17:2–8; *Галатяните* 3:29; *1 Нефи* 15:14–18; *Авраам* 2:9–11.
8. Вж. Учение и завети 128:20. Спасителят, Моисей и Илия (понякога наричан Илияс) първоначално дават ключовете на Петър, Яков и Йоан на планината, когато Исус бил преобразен пред тях (вж. *Матей* 17:1–4; *Марк* 9:2–9; *Лука* 9:28–30; Учение и завети 63:21).
9. *2 Петър* 1:4.
10. Вж. *2 Петър* 1:5–10.
11. Вж. Учение и завети 4:6 (забележка: тук, в откровение, дадено на Джозеф Смит, Господ добавя *смирение* към списъка на Петър).
12. Вж. *1 Коринтяните* 12:4–11; *Мороний* 10:8–17; Учение и завети 46:11.
13. Вж. *2 Нефи* 32:3.
14. Вж. *2 Нефи* 31:2–21.
15. Вж. Учение и завети 84:19–20.
16. Вж. Учение и завети 45:33.

От Стивън У. Оуен.
Общ президент на Младите мъже

Най-добрите ръководители са най-добрите последователи

Ще има моменти, когато пътеката пред вас ще изглежда тъмна, но вие продължавайте да следвате Спасителя. Той знае пътя, всъщност, Той е пътят.

Когато бях на 12 години, баща ми ме заведе на лов в планината. Събудихме се в 3 ч. сутринта, качихме се на конете и се отправихме към гористата планина в пълен мрак. Колкото и да обичах да ходя на лов с баща ми, в този момент се чувствах малко неспокоен. Никога не бях ходил в тази планина и не можех да видя пътеката – или каквото и да е друго, ако трябва да съм честен! Единственото, което виждах, беше слабата светлина от фенера, който баща ми носеше и който осветяваше слабо борове пред нас. Какво щеше да стане, ако конят ми се спъне и падне – можеше ли въобще да види къде върви? Но следната мисъл ме успокои: „Тате знае къде отива. Ако го следвам, всичко ще бъде наред“.

И всичко беше наред. Накрая слънцето изгря и ние прекарахме

чудесен ден заедно. Когато тръгнахме към вкъщи, баща ми посочи към величествения стръмен връх, който се открояваше сред другите. „Това

е Уинди Ридж – каза той. – Там е добрият лов“. Незабавно разбрах, че ще поискам някой ден да се върна и да изкача Уинди Ридж.

В следващите години често чувах баща ми да говори за Уинди Ридж, но така и не отидохме пак – докато един ден, 20 години по-късно, аз се обадох на баща ми и казах: „Хайде да отидем до Уинди“. Отново се качихме на конете и се отправихме към планината. Вече бях опитен ездач, към 30 годишен, и въпреки това с учудване усетих същото безпокойство, което усетих като 12 годишно момче. Но баща ми знаеше пътя и аз го следвах.

Накрая стигнахме до връх Уинди. Гледката беше завладяваща и ме обзе поразителното чувство, че искам отново да дойда – този път не за себе си, но за съпругата ми и децата. Исках те да преживеят това, което аз преживях.

През годините имах много възможности да водя синовете ми и други млади мъже по планинските върхове, също както баща ми водеше мен. Тези преживявания ме

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТЕ АПОСТОЛИ

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

Роналд А. Расбанд

Гари Е. Стивънсън

Дейл Г. Ренлънд

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Л. Уитни Клейтън

Доналд Л. Халстром

Ричард Дж. Мейлз

Крейг К. Кърстеман

Юкио Саегуса

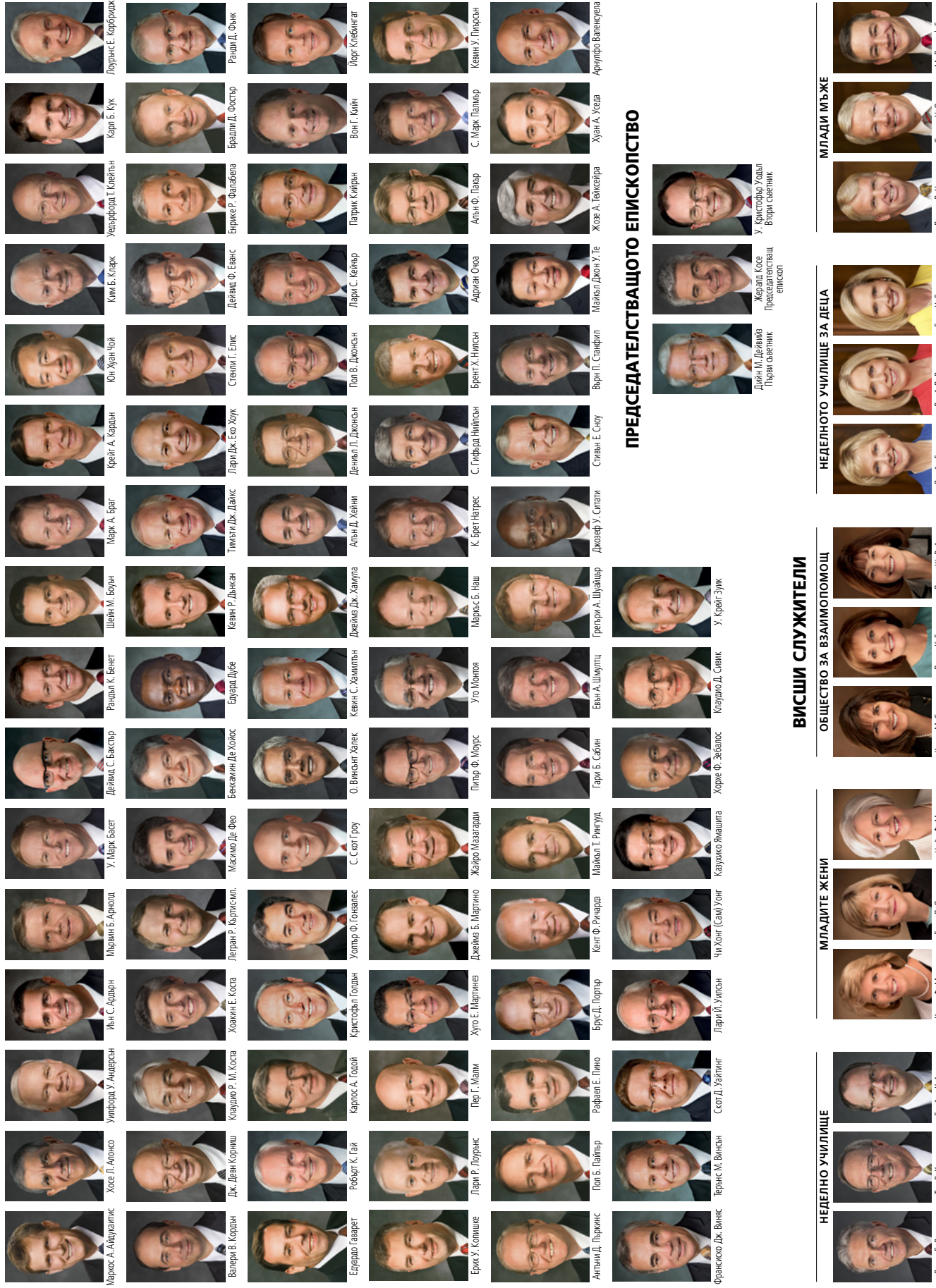

Лин Г. Робинз

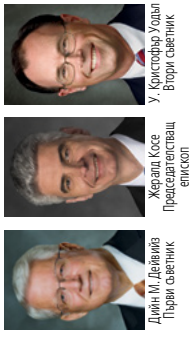

Герит У. Гунт

ВИСШИ РЪКОВОДИТЕЛИ ОТ СЕДЕМДЕСЕТТЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО ЕПИСКОПСТВО

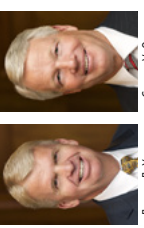

Дрин М. Девелив
Перви свещеник

Жералд Косе
Председателстваш епископ

У. Кристофер Уорън
Втори свещеник

МЛАДИТЕ ЖЕНИ

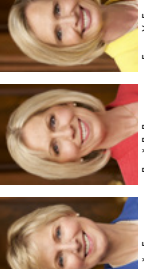

Бони Л. Оскарон
Президент

Керал Ф. Маконки
Перви свещеник

Херал Ф. Меррик
Втори свещеник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

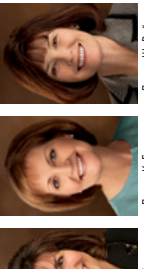

Девин Г. Доран
Перви свещеник

Тад Р. Калнстър
Президент

Брайан К. Алъш
Втори свещеник

ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

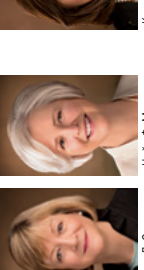

Керъл М. Стивънс
Перви свещеник

Линда К. Бъртън
Президент

Линда Ш. Ривъз
Втори свещеник

НЕДЕЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

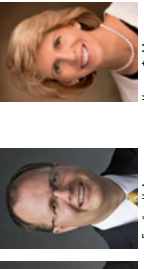

Джонинг Бингам
Перви свещеник

Джой Д. Джоунс
Президент

Бони Х. Гордан
Втори свещеник

МЛАДИТЕ МЪЖЕ

Делас Д. Холмс
Перви свещеник

Стивън У. Оуен
Президент

М. Джозеф Броу
Втори свещеник

подтикнаха да размишлявам какво означава да водиш – и какво означава да следваш.

Исус Христос, най-добрият водач и най-добрият последовател

Ако ви попитам: „Кой е най-добрият водач, живял някога?“, какво ще отговорите? Отговорът, разбира се, е Исус Христос. Той дава съвършен пример за всяко възможно ръководно качество.

Но ако ви попитам: „Кой е най-добрият *последовател*, живял някога?“, отговорът не би ли бил отново Исус Христос? Той е най-великият ръководител *защото* е най-великият последовател – Той следва Своя Отец съвършено, във всичко.

Светът учи, че ръководителите трябва да са могъщи; Господ казва, че те трябва да са кротки. Светските ръководители печелят сила и влияние чрез своя талант, умения и богатство. Христовите ръководители печелят сила и влияние чрез „убеждаване, ... дълготърпение, ... благост, кротост и любов нелицемерна“¹.

В Божиите очи най-великите ръководители винаги са били най-великите последователи.

Позволете ми да споделя две преживявания от скорошното ми общуване с младите мъже от Църквата, които ме научиха за ръководенето и следването.

Ние всички сме ръководители

Наскоро съпругата ми и аз присъствахме на събрание за причастието далеч от нашия район. Точно преди събранието да започне, млад мъж се приближи към мен и ме попита дали бих помогнал за раздаване на причастието. Отвърнах: „Ще се радвам“.

Заех мястото си до останалите дякони и попитах единия, който

седеше до мен: „Каква е моята задача?“ Той ми каза, че аз трябва да започна раздаването от края на залата от средата, а той ще бъде от другата страна на същата част и заедно ще се придвижим напред.

Казах: „Не съм правил това отдавна“.

„Всичко е наред – отвърна той. – Ще се справиш. И аз се чувствах така, когато започнах“.

По-късно, най-младият дякон в кворума, ръкоположен само няколко седмици по-рано, изнесе реч на събранието за причаствие. След събранието останалите дякони се събраха около него, за да му кажат, колко се гордеят с него.

По време на моето посещение, открих, че всяка седмица членове на всички Аароновы кворуми в този район се свързваха с други млади мъже и ги канеха да бъдат част от техните кворуми.

Всички тези млади мъже бяха чудесни ръководители. И със сигурност бяха подпомагани от чудесни носители на Мелхиседековото свещеничество, родители и други хора, които ги напътстваха в техните задължения. Грижовните възрастни като тези виждат младите мъже не

само каквито са, но и каквито могат да станат. Когато те говорят на или за младите мъже, те не се съсредоточават над техните слабости. Вместо това, те обръщат внимание на чудесните ръководни качества, които показват.

Млади мъже, това е начина, по който Господ гледа на вас. Каня ви да видите себе си по този начин. Ще дойдат моменти в живота ви, когато ще бъдете призовани да водите. И други моменти, когато от вас ще се очаква да следвате. Но моето послание към вас днес е следното: независимо от вашето призвание, вие винаги сте водачи, и винаги сте последователи. Ръководството е проява на ученичество – то е просто начин да се помага на околните да идват в Христа – и точно това е нещото, което истинските ученици правят. Ако се стремите да бъдете последователи на Христос, в такъв случай може да помагате на околните да Го следват и може да бъдете добри ръководители.

Вашата способност да ръководите не произлиза от приятелската ви личност, мотивационните умения или дори от таланта ви да говорите пред публика. Тя произлиза от

вашата отдаденост при следването на Исус Христос. Тя произлиза от вашето желание да бъдете, както казва Авраам, „по-голям последовател на праведността“². Ако можете да направите това – дори да не сте свършени, но се опитвате – тогава вие *сте* ръководители.

Свещеническото служение е ръководство

При друг случай, бях в Нова Зеландия на посещение в дома на самотна майка с три деца в юношеска възраст. Най-големият син беше на 18 години и бе получил Мелхиседеково свещеничество предишната неделя. Попитах го дали вече е имал възможност да упражнява това свещеничество. Той каза: „Не съм сигурен какво означава това“.

Казах му, че сега той притежава властта да дава свещенически благословии за успокоение или изцеление. Погледнах майка му, която не бе имала носител на Мелхиседеково свещеничество до себе си от години. „Мисля, че ще е чудесно – казах аз – ако благословиш майка си“.

Той отговори: „Не знам как“.

Обясних, че той може да положи ръце на главата на майка си, да произнесе името ѝ, да каже, че дава благословия с властта на Мелхиседековото свещеничество, да произнесе каквото Духа вложи в ума и сърцето

му и да завърши с „в името на Исус Христос“.

Следващият ден получих имейл от него. Една част гласи: „Тази вечер благослових моята майка. ... Чувствах се много, много нервен и неподготвен, затова дълго се молих, за да съм сигурен, че Духът ще бъде с мен, тъй като не можех да дам благословия без него. Когато започнах, напълно забравих за себе си и моите слабости. ... Не очаквах огромната духовна и емоционална сила, които усетих. ... След това духът на любовта ме завладя толкова силно, че не можех да съдържам емоциите си, затова прегърнах майка ми и плаках като бебе. ... Дори в момента, докато пиша това, (усещам) Духа (толкова силно), че не желая да съгрешавам отново. ... Обичам това Евангелие“³.

Не е ли вдъхновяващо да видим как един привидно обикновен млад мъж може да постигне велики неща чрез свещеническо служение, дори когато се чувства неподготвен? Наскоро научих, че този млад старейшина е получил призование за мисия и ще бъде приет в Центъра за обучение на мисионери следващия месец. Вярвам, че той ще доведе много души при Христос, тъй като е научил как да следва Христос в своето свещеническо служение – като започна от собствения си дом, където примера му има силно влияние върху неговия 14 годишен брат.

Братя, независимо дали осъзнавате или не, хората ни уважават – наши роднини, приятели, дори непознати. Като носители на свещеничеството не е достатъчно просто да дойдем при Христа; наш дълг е да „каним всички да дойдат при Христа“⁴. Не можем да сме доволни да получаваме духовни благословии само за себе си; трябва да водим

хората, които обичаме, към същите тези благословии – а като ученици на Исус Христос ние трябва да обичаме всички. Заповедта на Спасителя към Петър е заповед и към нас: „И ти, когато се обърнеш, утвърди братята си“⁵.

Следвайте Мъжа от Галилея

Ще има моменти, когато пътеката пред вас ще изглежда тъмна, но вие продължавайте да следвате Спасителя. Той знае пътя; всъщност, Той *е* пътят⁶. Колкото по-искрено идвате при Христа, толкова по-силно ще желаете да помагате на околните да преживеят това, което вие сте изпитали. Друга дума за това чувство е „милосърдие“, „с което (Отец) надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос“⁷. Тогава ще откриете, че чрез самото действие на следване на Христос вие също водите вашите околни при Него. Както казва президент Томас С. Монсън: „Като следваме онзи Мъж от Галилея, тъкмо Господ Исус Христос, нашето лично влияние ще действа за добро, където и да сме, каквито и да са нашите призования“⁸.

Свидетелствам, че това е истинната Църква на Исус Христос. Ръководи ни Божи пророк, президент Монсън – велик водач, който е също така и истински последовател на Спасителя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 121:41.
2. Авраам 1:2.
3. Лична кореспонденция, стандартизирана правопис и пунктуация.
4. Учение и завети 20:59; курсив добавен.
5. Лука 22:32.
6. Вж. Йоан 14:6.
7. Мороний 7:48.
8. Томас С. Монсън, „Вашето лично влияние“, *Лиакхона*, май 2004 г., с. 20.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

Във възхвала на хората, които спасяват

Когато пограждаме на любовта на Спасителя, Той определено ще благослава и прави да преуспяват праведните ни усилия в спасяването на брака ни и укрепване на семейството ни.

Преди много години бях в храма във Франкфурт, Германия, когато забелязах една възрастна двойка да се държат за ръце. Грижовната нежност и обич, която показваха един към друг, стопли сърцето ми.

Не съм съвсем сигурен защо тази сцена ме разчувства толкова силно. Вероятно беше нежността на любовта, която тези двама души споделяха един към друг – един завладяващ символ на постоянство и отдаденост. Беше ясно, че тази двойка е заедно от дълго време и че обичта им един към друг е все още жива и силна.

Едно общество на еднократната употреба

Мисля си, че една друга причина тази мила сцена да остане толкова дълго в паметта ми бе контрастът между нея и някои от днешните отношения. В толкова много общества по света всичко изглежда е за еднократна употреба. Щом нещо започне да се чупи или износва – или дори, когато то просто ни омръзне – ние

го изхвърляме и го заменяме с нещо по-ново и по-блестящо.

Правим това с мобилните телефони, дрехите, колите – и, за съжаление, дори в отношенията си.

Въпреки че може да има смисъл да разчистваме живота си от

материалните неща, които вече не ни трябва, когато става дума за неща с вечна важност – нашите бракове, нашите семейства и нашите ценности – нагласата да заместваме първоначалното с модерно може да доведе до огромно съжаление.

Благодарен съм, че принадлежа на една църква, която цени брака и семейството. Членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са известни по целия свят с това, че имат едни от най-добрите бракове и семейства. Считаю, че това, донякъде се дължи на ценната истина, възстановена от Джозеф Смит, че е предвидено браковете и семействата да са вечни. Семействата не са просто, за да правят нещата по-лесни тук на земята и да бъдат забравени, когато отидем в небесата. Вместо това, те са самият ред на небесата. Те са продължение на селестиялен модел и подражание на Божието вечно семейство.

Но здравите брачни и семейни връзки не се случват просто, защото сме членове на Църквата. Те изискват постоянни и съзнателни усилия. Учението за вечните семейства трябва да ни вдъхновява да даваме най-доброто от себе си, за да спасяваме и обогатяваме нашите бракове и семейства. Възхищавам се и аплодирам хората, които са постоянствали и са подхранвали тези важни, вечни взаимоотношения.

Днес бих искал да говоря във възхвала на хората, които спасяват.

Спасяване на нашите бракове

През годините съм извършвал запечатващия обряд за много изпълнени с надежда и любов двойки. Досега не съм срещал хора, които, като се погледнат един друг, докато са на олтара, си мислят, че някой ден ще са разведени и с разбито сърце.

За съжаление, при някои се случва точно така.

Някак, когато дните отминават и романтичната любов се променя, някои лека полека престават да спират да мислят за щастието на другия и започват да забелязват дребните недостатъци. В такава среда някои хора са изкушени от трагичното заключение, че техният брачен партньор не е достатъчно умен, достатъчно забавен или достатъчно млад. И някак решават, че това им

дава оправдание да започнат да се оглеждат другаде.

Братя, ако това наподобява вашия случай, предупреждавам ви, че сте на пътя, който води към разбити бракове, разбити домове и разбити сърца. Умолявам ви да спрете сега, да се обърнете и да се върнете на безопасната пътека на почитеността и лоялността към заветите. И разбира се, същото се отнася за нашите скъпи сестри.

Сега, нещо съвсем кратко за тези от нашите несемейни братя, които следват заблудата, че трябва първо да намерят „съвършената жена“, преди да започнат сериозно ухажване или да сключат брак.

Мои възлюбени братя, позволете ми да ви напомня: ако съществуваше съвършена жена, наистина ли мислите, че тя щеше да се интересува от вас?

В Божия план на щастие ние не толкова търсим някой съвършен, колкото търсим човек, с който през целия си живот можем с общи усилия да създадем любяща, трайна и все по-съвършена връзка. Това е целта.

Братя, тези, които спасяват брака си, разбират, че за това са нужни време, търпение и най-вече благословиите на Единението на Исус Христос. Нужно е да сте добронамерени, да не завиждате, да не търсите своето си, да не се дразните, да не

мислите зло, да се радвате на истината. С други думи, изисква се мило-сърдие, чистата любов Христова¹.

Всичко това няма да се случи мигновено. Прекрасните бракове се градят тухла по тухла, ден след ден, през целия живот.

И това е добрата новина.

Защото независимо колко плоска може да е връзката ви сега, ако продължите да добавяте камъчетата на милостта, състраданието, изслушването, жертвата, разбирането и безкористността, накрая ще започне да се издига една величествена пирамида.

И ако изглежда, че това отнема цяла вечност, помнете: предвидено е браковете да *продължат* вечно! Затова, „да се не уморявате да вършите добро, защото вие полагате основата на велик (брак). И от дребните неща произлиза онова, което е велико“².

Това може да е постепенна работа, но не е нужно да е безрадостна. Същност, рискувайки да кажа баналното, позволете ми да отбележа, че рядко има разводи, когато съпругът и съпругата са щастливи.

Затова, бъдете щастливи!

И братя, изненадвайте съпругата си, като вършите неща, които я правят щастлива.

Хората, които спасяват брака си, избират щастието. Макар че е вярно, че някои видове хронична депресия изискват специализирано лечение, аз държа на следните думи на Ейбръхам Линкълн: „Повечето хора са толкова щастливи, колкото решат да бъдат“. Тези думи се допълват много добре със следните от Писанията: „Търсете и ще намерите“³.

Ако търсим несъвършенства в брачния ни партньор или дразнения в брака ни, ние определено ще ги

намерим, защото всички имат такива. От друга страна, ако търсим доброто, определено ще го намерим, защото всеки има и много добри качества.

Хората, които спасяват браковете, изтръгват плевелите и поливат цветята. Те отпразнуват дребните благодатни дела, които запалват нежните чувства на милосърдието. Хората, които спасяват браковете, спасяват бъдещите поколения.

Братя, помнете защо се влюбихте.

Всеки ден се старайте да правите брака си по-силен и по-щастлив.

Мои скъпи приятели, нека да правим най-доброто, на което сме способни, за да бъдем сред тези осветени и щастливи души, които опазват брака си.

Спасяване на семействата ни

Днес бих искал да говоря във възхвала и на хората, които спасяват връзките с членовете на семейството си. Всяко семейство се нуждае от спасение.

Колкото и да е прекрасно, че тази Църква е известна с нейните силни семейства, възможно е често да си мислим, че това се отнася за всяко семейство на светии от последните дни, с изключение на нашето. Но реалността е, че няма съвършени семейства.

Всяко семейство има своите неудобни моменти.

Например, когато вашите родители ви помолят да им направите „селфи“ или когато сестрата на баба ви твърди, че сте все още несемейни, защото сте твърде придирчиви, или когато вашият всезнаещ зет мисли, че политическите му възгледи са евангелските възгледи или когато вашият татко подреди семейството за семейна снимка, като всеки е облечен като герой от любимия му филм.

И вие получите костюма на Чубака.

Така са семействата.

Може и да имаме общ генетичен фонд, но не сме еднакви. Имаме уникални духове. Повлиявани сме по различни начини от преживяванията си. И в резултат на това всеки от нас става различен.

Вместо да се опитваме да насилим всички да влязат в създадения от наш калъп, можем да изберем да се радваме на тези различия и да ги оценяваме за това, че обогатяват и добавят постоянни изненади в живота ни.

Обаче, понякога членовете на семейството ни вземат решения или правят неща, които са необмислени, болезнени или неморални. Какво следва да правим в такива случаи?

Няма решение, което да пасва на всяка ситуация. Хората, които спасяват семействата си, имат успех,

защото се съветват с брачния си партньор и семейство, стремят се да узнаят Господната воля и се вслушват в подтиците на Светия Дух. Те знаят, че това, което е правилно за едно семейство, може да не е правилно за друго.

Обаче има едно нещо, което е правилно във всички случаи.

В Книгата на Мормон научаваме за един народ, който е открил тайната на щастието. От поколения „нямаше раздори. ... И наистина не можеше да съществува по-щастлив народ измежду всички народи, сътворени от ръката Божия“. Как успяват да постигнат това? „Понеже любовта Божия живееше в сърцата на людето“⁴.

Каквито и проблеми да има вашето семейство, каквито и да трябва да направите, за да ги решите, началото и краят на решението е милосърдие,

чистата любов Христова. Без тази любов, дори привидно свършените семейства имат проблеми. С нея, дори семействата с големи проблеми преуспяват.

„Любовта никога не отпада“⁵.

Това е валидно при спасяването на бракове! Валидно е при спасяването на семейства!

Забравете за гордостта

Най-големият враг на милосърдието е гордостта. Гордостта е една от най-големите причини да има трудности в брака и семействата. Гордостта е избухлива, груба и завистлива. Гордостта преувеличава силата си и игнорира добродетелите на другите. Гордостта е егоистична и раздразнителна. Гордостта вижда зло намерение, когато такова няма, и крие слабостите си зад изкусни извинения. Гордостта е цинична, песимистична, ядна и нетърпелива. Наистина, ако милосърдието е чистата любов Христова, то гордостта е основната черта на Сатана.

Гордостта може да е често срещан човешки недостатък. Но тя не е част от духовното ни наследство и няма място сред носителите на Божието свещенство.

Братя, животът е кратък. Съжаленията могат да траят дълго – а някои

да имат отзвук през цялата вечност.

Начинът, по който се държите със съпругата, децата, родителите или роднините си, може да окаже влияние върху идните поколения. Какво наследство искате да оставите на потомците си? На грубост, отмъщение, гняв, страх или изолация? Или на любов, смирение, прошка, състрадание, духовен растеж и единство?

Всички трябва да помним, че „правосъдието е безмилостно към този, който не е показал милост“⁶.

Моля ви, в името на вашите семейни взаимоотношения, в името на душите ви, бъдете милостиви, защото „милостта побеждава правосъдието“⁷.

Забравете за гордостта.

Искреното извинение пред вашите деца, съпруга, близки или приятели, не е знак на слабост, а на сила. По-важно ли е да сте прави, вместо да насърчавате среда на подхранване, изцеляване и любов?

Изграждайте мостове; не ги разрушавайте.

Дори когато вината не е ваша – и особено, когато вината не е ваша – нека любовта надделее над гордостта.

Ако правите това, пред каквито и трудности да сте изправени, те ще

отминат, а поради Божията любов в сърцата ви, споровете ще бъдат потушени. Тези принципи на спасяването на взаимоотношения се отнасят за всички нас, независимо дали сме семейни, разведени, овдовели или несемейни. Ние всички можем да бъдем спасители на силните семейства.

Най-великата любов

Братя, в усилията си да спасяваме нашите бракове и нашите семейства, както при всяко нещо, нека следваме примера на Този, Който ни спасява. Спасителят спечели „с обич нашите души“⁸. Исус Христос е нашият Учител. Неговото дело е нашето дело. То е дело на спасение и то започва в нашите домове.

Любовта, същността на плана на спасение, е безкористна и се стреми към благоденствието на околните. Това е любовта, която Небесният Отец изпитва към нас.

Когато подражаваме на любовта на Спасителя, Той определено ще благославя и прави да преуспяват праведните ни усилия в спасяването на брака ни и укрепване на семейството ни.

Нека Господ ви благославя в неуморните ви и праведни усилия да бъдете намерени сред хората, които спасяват. Това е молитвата ми, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 1 Коринтяните 13:4–7; вж. също Мороний 7:47.
2. Учение и завети 64:33.
3. Матей 7:7; Лука 11:9; 3 Нефи 14:7.
4. Вж. 4 Нефи 1:15–16.
5. 1 Коринтяните 13:8; вж. също Мороний 7:46.
6. Посланието на Яков 2:13, English Standard Version.
7. Посланието на Яков 2:13, English Standard Version.
8. „О, Боже, вечний Отче“, *Химни*, № 109.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото президентство

Вечни семейства

Наше свещеническо задължение е да поставяме семействата си и семействата на хората около нас в основата на нашите грижи.

Благодарен съм да бъда с вас тази вечер на общата свещеническа сесия на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Това е забележителен момент в историята на Църквата. Преди сто осемдесет и две години, през 1834 г., в Къртланд, Охайо, всички носители на свещеничеството са свикани на събрание в едно направено от трупи училище с размери 4 на 4 метра. На това събрание Пророкът Джозеф Смит казва: „Вие не знаете повече относно бъдещето на тази Църква и царство от едно бебе в скута на майка му. Вие не го разбирате. ...

Тази вечер тук виждате само шепа свещеници, но тази Църква ще изпълни Северна и Южна Америка – тя ще изпълни света“¹.

Милиони носители на свещеничеството в над 110 страни са събрали в тази сесия. Вероятно Пророкът Джозеф Смит предрича това време, както и величественото бъдеще, което тепърва предстои.

Посланието ми днес е опит да опиша това бъдеще и какво трябва да правим, за да бъдем част от плана на щастие, който нашият Небесен Отец е подготвил за нас. Преди да се родим, ние сме живели в семейство

с нашия възвисен и вечен Небесен Отец. Той е постановил план, който ни позволява да напредваме, за да станем подобни на Него. Той е направил това, защото ни обича. Целта на плана е да ни позволи привилегията да живеем завинаги така, както живее Небесният ни Отец. Този евангелски план ни предлага живот в смъртността, по време на който ще бъдем изпитвани. Обещано е, че чрез Единението на Исус Христос, ако се подчиняваме на законите и свещеническите обреди на Евангелието, ще имаме вечен живот, най-великият от всички Негови дарове.

Вечният живот е видът живот, който води Бог, нашият Вечен Отец. Бог е казал, че Неговата цел е „да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека“ (Моисей 1:39). Затова, така важната цел на всеки носител на свещеничеството е да помага в това дело на достигане до вечен живот.

Всяко свещеническо усилие и всеки свещенически обред има за цел да се помогне на чедата на Небесния Отец да бъдат променяни чрез Единението на Исус Христос, за да

станат членове на усъвършенствани семейни единици. От това следва, че „великото дело на всеки човек е да повярва в Евангелието, да спазва заповедите и да създаде и усъвършенства една вечна семейна единица“² и да помага на околните да вършат същото.

Тъй като това е вярно, всичко, което правим, трябва да има за цел селестиален брак. Това означава, че трябва да се стремим да бъдем запечатани за вечна спътница в Божия храм. Също така, ние трябва да насърчаваме околните да сключват и спазват заветите, които свързват съпруг и съпруга, с техните деца, в този живот и в идния свят.

Защо трябва това да е толкова важно за всички нас – млади и стари, дякони и висши свещеници, синове и бащи? Защото наше свещеническо задължение е да поставяме семействата си и семействата на хората около нас в основата на нашите грижи. Всяко важно решение трябва да бъде основано на това как ще повлияе на семейството, за да може да заслужи живот с Небесния Отец и Исус Христос. Няма нищо по-важно в нашата свещеническа служба от това.

Позволете ми да ви кажа какво може да означава това за един дякон, който слуша тази вечер като член на семейна единица и като член на кворум.

В неговото семейство може да има или да няма редовни семейни молитви или чести семейни домашни вечери. Ако неговият баща, усещайки тези задължения, призове семейството да се събере за молитва или четене на Писанията, дяконът може да побърза да изпълни ролята си с усмивка. Той може да насърчава братята и сестрите си да вземат участие и да ги поощрява, когато го

правят. Може да помоли баща си за благословия, когато започне учебната година или в друг момент, когато се нуждае от това.

Той може и да няма такъв верен баща. Но самото желание в сърцето му да има такива преживявания ще призове силите на небесата в обкръжението му, заради неговата вяра. Те ще се стремят към семейния живот, който този дякон иска с цялото си сърце.

Учителят в Аароновото свещеничество може да види в задачата си за домашно обучение възможност да помогне на Господ да промени живота на едно семейство. Господ казва това в Учение и завети:

„Задължението на учителя е да бди винаги над църквата и да бъде с членовете, и да ги подсилва;

и да гледа да няма беззаконие в църквата, нито грубост един към друг, нито лъжа, одумване или злословене“ (У. и З. 20:53–54).

По същия начин, на свещеника в Аароновото свещеничество е възложена следната задача:

„Задължението на свещеника е да проповядва, поучава, разяснява, увещава, и кръщава, и да отслужва причастието.

да посещава домовете на всички членове, и да ги увещава да се молят на глас и в тайно, и да изпълняват всички семейни задължения“ (У. и З. 20:46–47).

Може и да се чудите, както се чудех и аз, когато бях млад учител и свещеник, как е възможно да изпълнявате тези задачи. Никога не бях сигурен как да увещавам по начин, който да насочи едно семейство към вечен живот, без да обиждам или да изглежда, че критикувам. Научих, че единственото увещание, което променя сърца, идва от Светия Дух. Това се случва най-често, когато даваме свидетелство за Спасителя, Който е идеалният член на всяко семейство. Когато се съсредоточим над любовта ни към Него, в домовете, които посещаваме, ще се увеличават хармонията и мира. Светият Дух ще ни съпътства в службата ни към семействата.

Младият носител на свещеничеството може, по начина, по който се моли, и по начина, по който насърчава членовете на семейството, да внесе влиянието и примера на Спасителя в умовете и сърцата им.

Един мъдър свещенически ръководител ми показа, че разбира това. Той помоли моят малък син да бъде водещият в едно домашно посещение. Той каза, че семейството може да не възприеме увещанията му, но, според него, простото преподаване и свидетелство на едно момче е по-вероятно да докосне техните вкоравени сърца.

Какво може да направи младият старейшина, за да помогне за създаването на вечни семейства? Той може да е на крачка от отиване на мисия. Той може да се моли с с цялото си сърце да може да намира, учи и кръщава семейства. Все още помня как с мисионерския ми колега един ден се видяхме с един красив млад мъж с прекрасната му булка и двете им красиви малки момиченца. Светият Дух дойде и им свидетелства, че

Евангелието на Исус Христос е възстановено. Те повярваха дотолкова, че попитаха дали можем да дадем на двете им малки момиченца благословия, както са виждали да се прави в нашите събрания за причастие. Те вече имаха желание децата им да бъдат благословени, но все още не разбираха, че по-висшите благословии са възможни в Божиите храмове, след като са склучили завети.

Все още ме боли, като си помисля за тази двойка и за тези малки момиченца, които вероятно вече са възрастни, без обещанието за вечно семейство. Техните родители поне имаха някаква идея за благословиите, които може да им бъдат дадени. Надявам се, че някак, някой ден, те може да имат възможността да заслужат да бъдат вечно семейство.

Други старейшини, отправящи се на мисия, ще имат по-щастливите преживявания, които имаше моят син Матю. Той и неговият колега

намерили една вдовица с 11 деца, живееща при скромни обстоятелства. Той искал за тях това, което искате вие – да имат вечно семейство. На сина ми му се струвало невъзможно или поне невероятно в онзи момент.

Посетих това малко градче години след като синът ми бе кръстил вдовицата и тя ме покани да се запозная със семейството ѝ в църковната сграда. Трябваше малко да почакам, защото повечето от нейните деца, заедно с нейните много внуци, идваха от няколко различни сгради за събрания в този регион. Един от синовете вярно служеше в епископство, а много от нейните деца са благословени от храмовите завети и тя е запечатана във вечно семейство. Когато се разделих с тази скъпа сестра, тя ме прегърна през кръста (тя беше много ниска и само дотам можеше да стигне) и каза: „Моля кажете на Матео да се върне преди да умра“. Беше получила, заради тези верни старейшини,

щастливото очакване на най-великия от всички Божии дарове.

Има неща, които всеки старейшина, когато се върне от своята мисия, трябва да прави, за да бъде верен на решението си да се стреми към вечен живот за себе си и за обичните си хора. Няма по-важно решение във времето или във вечността от това за брак. Чували сте мъдрия съвет да превърнем брака в приоритет в първоначалните планове за след мисията. Верният носител на свещеничеството ще направи това разумно.

Когато обмисля брак, той ще разбере, че избира родители на децата си и наследството, което ще получат. Той ще направи избора като искрено търси и обмисля с молитва. Ще се погрижи жената, за която се жени, да споделя неговите идеали за семейство, неговите убеждения за Господната цел за брака и че тя е човекът, на когото той е готов да повери щастието на децата си.

Президент Н. Елдън Танър дава мъдрият съвет: „Родителите, които трябва да почитате повече от всички други, са родителите на бъдещите ви деца. На тези деца се полагат най-добрите родители, които може да им дадете – чисти родители“³. Чистотата ще бъде ваша защита и защита на вашите деца. Дължите им тази благословия.

Тази вечер има някои съпрузи и бащи, които ни слушат. Какво можете да направите? Надявам се, че се е увеличило желанието ви да направите промените, необходими, за да може вие и вашето семейство да живеете един ден в селестиялното царство. Като баща, носител на свещеничеството, заедно със съпругата ви може да докосвате сърцата на всеки член на семейството, за да ги насърчавате да очакват този ден. Ще

посещавате събранията за причастие със семейството си, ще провеждате семейни вечери, в които се кани Светия Дух, ще се молите със съпругата и семейството си и ще се подготвяте да водите семейството си в храма. Ще се движите с тях по пътя към един вечен семеен дом.

Ще се отнасяте със съпругата и децата си по начина, по който се е отнасял с вас Небесният Отец. Ще следвате примера и насоката на Спасителя да водите семейството си по Неговия път.

„Никаква сила или влияние не може и не трябва да се упражняват чрез свещеничеството, а само чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благодат, кротост и чрез любов нелицемерна, чрез доброта и чисто познание, което ще уголеми душата, без лицемерие и без хитрост,

укорявайки понякога с острота, когато сте подтикнати от Светия Дух, като след това се покаже повече любов към този, който сте укорили, да не би той да ви сметне за свой враг“ (У. и З. 121:41–43).

Господ е казал на бащите, носители на свещеничеството, какъв вид съпрузи трябва да бъдат. Той казва: „Обичай жена си с цялото си сърце

и се привързвай към нея и към никоя друга“ (У. и З. 42:22). Когато Господ говори на съпруга и съпругата, Той заповядва: „Не ... прелюбодействай, ... не върши нищо подобно на това“ (У. и З. 59:6).

За младежите Господ е дал стандарт. „Деца, покорявайте се на родителите си във всичко, защото това е угодно на Господа“ (Колосяните 3:20) и „почитай баща си и майка си“ (Изход 20:12).

Когато Господ говори на всички в семейството, Неговият съвет е да се обичаме и подкрепяме един друг.

Той ни моли да „се стремим да усъвършенстваме живота на всеки ... член“ на семейството, да „укрепваме слабите, да връщаме отклонилите се любими хора и да се радваме на подновената им духовна сила“⁴.

Господ също иска да правим всичко, което можем, за да помагаме на починалите ни близки, за да бъдат с нас във вечния ни дом.

Ръководителят на групата на висшите свещеници, който е работил усърдно, за да помага на хората да намерят своите предци и занесат имената им в храма, спасява нашите предци. Ще има благодарности в идния свят за онези висши свещеници

и членовете, които извършват обредите, защото не са забравили близките си, чакащи в света на духовете.

Пророците са казали: „Най-важното Господно дело, което вие и аз някога ще извършим, ще бъде между стените на нашите собствени домове. Домашното обучение, работата на епископа и други църковни задължения са все важни, но най-важната работа е между стените на собствения ви дом“⁵.

В дома ни и в свещеническата ни служба най-висока стойност ще имат малките действия, които помагат на нас и на обичните ни хора да вървим към вечен живот. Тези действия може да изглеждат дребни в този живот, но ще донесат вечни благословии във вечността.

Когато сме верни в службата си да помагаме на чедата на Небесния Отец да се приберат при Него, ще заслужим поздрава, който толкова много искаме да чуем, когато приключим земното си служение. Думите са тези: „Хубаво, ти си добър и верен слуга! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си“ (Матей 25:21).

Сред „многото“ е обещанието за безкрайно потомство. Молитвата ми е всички да заслужим и да помагаме на околните да заслужат тази върховна благословия в дома на нашия Отец и Неговия Възлюбен Син, Исус Христос. В светото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 146–147.
2. Брус Р. Макконки, в *Conference Report*, апр. 1970 г., с. 26.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, 19 апр. 1969 г., с. 2.
4. Брус Р. Макконки, в *Conference Report*, апр. 1970 г., с. 27.
5. Харолд Б. Лий, *Decisions for Successful Living*, 1973 г., с. 248–249.

От президент Томас С. Монсън

Свещена отговорност

Този скъпоценен дар от свещеническа сила носи със себе си не само свещени отговорности, но и специални благословии за нас и нашите околни.

Мои обични братя и сестри, моля се Духа да напътства словата ми тази вечер. Ние всички имаме нещо общо. Поверено ни е да бъдем носители на Божието свещеничество и да действаме в Негово име. Получили сме свещена отговорност. От нас се очаква много.

В Учение и завети, раздел 121, стих 36 четем, че „правата на свещеничеството са неразделно свързани с небесните сили“. Какъв прекрасен дар ни е даден. Наша е отговорността да пазим и защитаваме това свещеничество и да сме достойни за всичките славни благословии, които нашият Отец в Небесата е запазил за

нас – и за всички останали, чрез нас.

Където и да отидете, вашето свещеничество върви с вас. Стоите ли на свети места? Преди да изложите на опасност себе си и вашето свещеничество, като отивате на места или участвате в дейности, недостойни за вас или за това свещеничество, спрете да помислите за последиците. Помнете кои сте и какви Бог очаква от вас да станете. Вие сте син на обещанието. Вие сте мъж на могъщество. Вие сте син Божий.

Този скъпоценен дар от свещеническа сила носи със себе си не само свещени отговорности, но и специални благословии за нас и нашите

околни. Нека ние, където и да се намираме, винаги да бъдем достойни да призовем силата му, защото никога не знаем кога нашата нужда и нашата възможност да го сторим ще се появи.

По време на Втората световна война мой приятел служи в Южния Пасифик, когато самолетът му е свален над океана. Той и другите членове на екипажа успешно напускат с парашути горящия самолет, надуват спасителните лодки и оцеляват на тях три дни.

На третия ден забелязват нещо, което знаят, че е спасителен съд. Той ги отминава. На следващата сутрин той пак ги отминава. Те започват да се отчайват, защото осъзнават, че това е последният ден, в който спасителният съд ще бъде в района.

Тогава Светия Дух проговаря на моя приятел: „Ти си носител на свещеничеството. Заповядай на спасителите да ви приберат“.

Той действа според подтика: „В името на Исус Христос и по силата на свещеничеството, завий и ни прибири“.

След няколко минути съдът е до тях и им помагат да се качат на палубата. Верният и достоен носител на свещеничеството, озовал се в екстремни условия, упражнява това свещеничество като благославя своя живот и живота на останалите.

Нека вземем решение, тук и сега, винаги да бъдем подготвени за моменти на нужда, моменти на служение, моменти за благословии.

Сега, като завършваме тази обща сесия на свещеничеството, аз ви казвам, че вие сте „избран род, царско свещеничество“ (1 Петър 2:9). Нека винаги бъдем достойни за тези божествени почести, моля се с цялото си сърце в името на Исус Христос, нашия Спасител, амин. ■

От президент Томас С. Монсън

Избори

Нека винаги избираме по-трудното правилно, вместо по-лесното грешно.

Братя и сестри, преди да започна речта си днес, бих искал да обявя четири нови храма, които в идните месеци и години ще бъдат построени на следните места: Кито, Еквадор; Хараре, Зимбабве; Белем, Бразилия и втори храм в Лима, Перу.

Когато през 1963 г. станах член на Кворума на дванадесетте апостоли, в цялата Църква имахме 12 действащи храма. С освещаването на храма Прово Сити Сентър преди две седмици, сега има над 150 действащи храма по целия свят. Колко сме благодарни за благословиите, които получаваме в тези свещени домове.

Сега, братя и сестри, желая да изразя моята благодарност за възможността да споделя няколко размисли с вас тази сутрин.

Напоследък размишлявах върху нашите избори. Казано е, че вратата на историята се върти върху малки панти, както и животът на хората. Изборите, които правим, определят нашата съдба.

Когато сме напуснали дозменно съществуване и сме навлезли в смъртността, сме донесли със себе си дара на свободата на избор. Целта ни е да придобием селестиална слава, а изборите, които правим, до голяма степен определят дали ще постигнем нашата цел или не.

Повечето от вас са запознати с класическия роман на Луис Карол „Алиса в страната на чудесата“. Помнете как тя стига до един кръстопът с две разклонения, като всяко едно от тях продължава в посока,

противоположна на другата. Докато размишлява по кой път да поеме, тя вижда Чешгърския Котарак, когото пита: „По кой път да поема?“.

Котаракът отговаря: „Зависи от това къде искаш да отидеш. Ако не знаеш къде искаш да отидеш, няма значение по кой път ще поемеш“¹.

За разлика от Алиса, ние знаем къде искаме да отидем и *има* значение по кой път ще поемем, защото пътят, който следваме в този живот, води до дестинацията ни в идния живот.

Нека изберем да изградим в себе си солидна и мощна вяра, която ще бъде най-ефективната ни защита срещу стратегиите на противника – една истинска вяра, която ще ни подкрепя и ще увеличава желанието ни да избираме правилното. Без такава вяра не отиваме никъде. С нея можем да постигнем целите си.

Въпреки че е наложително да избираме разумно, има случаи, когато правим глупави избори. Дарът на покаянието, предоставен от нашия Спасител, ни позволява да коригираме посоката си, за да може да се завърнем на пътя, който ще ни отведе до нашата цел – селестиалната слава.

Нека имаме смелостта да не следваме популярните схващания. Нека винаги избираме по-трудното правилно, вместо по-лесното грешно.

Докато обмисляме решенията, които вземаме в живота си всеки ден – между един избор и друг – ако изберем Христос, ние ще сме направили правилния избор.

Моля се сърдечно и смирено това да бъде така в името на Исус Христос, нашият Господ и Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Адаптирано от Луис Карол, *Алиса в страната на чудесата* (1898 г.), с. 89.

От Бони Л. Оскарсън
Обща президентка на Младите жени

Вярвам ли?

Ако тези неща са истина, имаме най-великото послание на надежда и помощ, което светът някога е чувал.

Преди една година на 30 март малкият две-годишен Итън Карнесека от Америкън Форк, Юта бил приет в болница с пневмония и течност около дробовете. Два дни по-късно състоянието му се влошило и се наложило да бъде транспортиран с хеликоптер до детската болница в Солт Лейк Сити. На разтревожената му майка Мишел било позволено да пътува отпред в хеликоптера, за да бъде със сина си. Тя получила слушалки с микрофон, за да може да говори с останалите в хеликоптера. Можела да чува лекарите, грижещи се за малкото ѝ болно момче и тъй като била детска медицинска сестра, разбирала, че състоянието на Итън е много сериозно.

В този труден момент Мишел забелязала, че летят точно над храма Дрейпър Юта. Тя огледала долината от въздуха и успяла да види храмовете Джордън Ривър и Окър Маунтин, и дори храма Солт Лейк в далечината. Тогава в ума ѝ се появила мисълта: „Вярваш ли или не?“.

Ето думите, с които описва преживяването:

„В Неделното училище за деца и Младите жени бях учила за благословиите на храма и (че) „семействата

са вечни“. По време на мисията си споделях посланието за семействата с добрите хора в Мексико. Запечатана съм в храма към моя вечен спътник за времето и вечността. Като ръководителка на Младите жени съм преподавала уроци за семействата и съм споделяла истории за вечните семейства с децата си по време на семейна домашна вечер. ЗНАЕХ, че е истина, но ВЯРВАХ ли в това? Отговорът дойде в ума ми веднага след въпроса, Духът потвърди на сърцето и ума ми отговора, който вече знаех: Аз НАИСТИНА вярвах!

В този момент излях сърцето си в молитва към Небесния Отец, благодарейки Му за знанието и вярата, които имах, че семействата наистина са вечни. Благодарих Му за Неговия Син Исус Христос, който прави всичко това възможно. Благодарих Му за моя син и казах на Небесния Отец, че ако моят малък Итън трябва да се прибере в небесния си дом, ще го приема. Напълно се уповавах на Небесния Отец и знаех, че щях да видя Итън отново. Бях толкова благодарна, че в този труден момент имах знанието и вярата, че Евангелието е истина. Получих мир“¹.

Итън прекарал дълги седмици в болницата под специализирани медицински грижи. Молитвите, постът и вярата на любимите му хора, заедно с грижите на лекарите, му помогнали да излезе от болницата и да се върне у дома при семейството си. Днес той е здрав и е добре.

В този решаващ момент Мишел получила потвърждение, че това, на което е била учена през живота си, е повече от думи и е истина.

Дали понякога толкова свикваме с благословиите, които получаваме като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, че не разбираме напълно чудото и величието на това да сме част от Господната истинска Църква? Дали понякога сме неблагодарни за най-великия дар, който можем да получим в този живот? Самият Спасител учи: „И ако спазваш заповедите Ми и устоиш до края, ще имаш вечен живот, който дар е най-великият от всички Божии дарове“².

Ние вярваме, че тази Църква е повече от добро място, където да ходим в неделя и да се учим как да бъдем добри хора. Тя е повече от християнски клуб, където можем да общуваме с хора с морални ценности. Не е просто списък от добри идеи, които родителите могат да преподават на децата си у дома, за да станат отговорни и добри хора. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е безкрайно много повече от всичко това.

Замислете се за момент за силните заявления, които правим в тази Църква. Ние вярваме, че същата установена от Исус Христос църква е била възстановена отново на земята чрез пророк, призван от Бог в нашето време и че ръководителите ни имат същата сила и власт да действат в Божието име като древните пророци. Това е Божието свещеничество. Твърдим, че чрез тази възстановена

власт можем да получаваме спасителни обреди, като кръщението, и винаги да имаме пречистващия и усъвършенстващ дар на Светия Дух с нас. Имаме апостоли и пророци, които водят и насочват тази Църква чрез свещенически ключове и вярваме, че Бог говори на Своите чеда чрез тези пророци.

Също така вярваме, че чрез тази свещеническа сила в светите храмове е възможно да сключваме завети и да получаваме обреди, които ще ни позволят един ден да се завърнем в присъствието на Бог и да живеем с Него завинаги. Ние още заявяваме, че чрез тази сила семействата се свързват за вечността, когато двойките встъпват в новия и вечен завет на брака в свещени сгради, за които вярваме, че буквално са Божии домове. Вярваме, че можем да извършваме тези важни спасителни обреди не само за себе си, но и за своите предци, които са живели на земята без възможността да ги получат. Вярваме, че в същите тези свети храмове чрез посредник можем да извършваме обредите за своите предци.

Ние вярваме, че чрез пророк и силата Божия сме получили допълнителни Писания, които, заедно със свидетелството на Библията, заявяват, че Исус Христос е Спасителят на света.

Заявяваме, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е царството Божие и

единствената истинска Църква на земята. Нарича се Църквата на Исус Христос, защото Той е начело, това е Неговата Църква и всичко е възможно поради Неговата Единителна жертва.

Вярваме, че тези отличителни черти не могат да бъдат намерени на друго място или в друга организация на земята. Колкото добри и искрени да са други религии и църкви, никоя от тях няма властта да осигурява спасителните обреди, достъпни в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Имаме знание за тези неща, но *вярваме ли в тях?* Ако тези неща са истина, имаме най-великото послание на надежда и помощ, което светът някога е чувал. Да вярваме в тях е въпрос от вечна значимост за нас и за хората, които обичаме.

За да вярваме, Евангелието трябва да достига от умовете до сърцата ни! Възможно е да живеем според Евангелието просто защото така се очаква от нас или поради културните обстоятелства, в които сме израснали, или просто по навик. Някои може би не са преживявали същото като народа на цар Вениамин след затрогващата му проповед: „И всички те се провикнаха в един глас, казвайки: Да, ние вярваме на всичките слова, които си ни казал; и ние също знаем за тяхната сигурност и истинност поради Духа на Господа Всемогъщи, Който е извършил голяма промяна в нас, в сърцата ни, та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно“³.

Всички трябва да се стремим сърцата и самата ни същност да се променят, така че да нямаме желание да следваме пътищата на света, а да се подчиняваме на Бог. Истинското обръщане във вярата е продължителен процес и изисква желание

да упражняваме вяра. То се случва, когато търсим в Писанията вместо в Интернет. Случва се, когато спазваме Божиите заповеди. Обръщането във вярата се случва, когато служим на хората около нас. Случва се в резултат на искрени молитви, редовно посещаване на храма и вярно изпълняване на дадените ни от Бог отговорности. Изискват се постоянство и ежедневни усилия.

Често ме питат: „Кое е най-голямото изпитание пред младежите днес?“. Отговарям, че вярвам, че това е постоянното влияние на „величественото и обширно здание“⁴. Ако Книгата на Мормон е била написана специално за нашите дни, не можем да пренебрегваме как за всички нас се отнасят посланията от видението на Лехий за дървото на живота и влиянието на хората, които сочат с пръст и се присмиват от голямото и обширно здание.

Най-съкрушително за мен е описанието на тези, които вече са се преборили по пътя по правата и тясна пътека през мъглата от мрак, придържали са се за пръта от желязо, постигнали са целта си и са опитали от чистия и вкусен плод на дървото на живота. Писанията казват, че тогава поведението на тези изящно облечени хора от голямото и обширно здание било „да се присмиват и да сочат с пръст онези, които бяха дошли и вземаха от плода“⁵.

„И след като бяха вкусили от плода, те се засрамваха от онези, които им се подиграваха; и те отпаднаха в забранени пътеки и се загубваха“⁶.

Стиховете описват тези от нас, които вече имат Евангелието на Исус Христос в живота си. Дали сме отгледани с Евангелието или сме се преборили по пътя през мъглите

от мрак, за да го открием, ние сме опитали от този плод, „най-ценният и най-желателният“⁶, който може да ни даде вечен живот, „най-великият от всички Божии дарове“. Трябва само да продължаваме да се угощаваме и да не се вслушваме в хората, които се подиграват на вярата ни, или в тези, които обичат да всяват съмнения или да търсят грешки в ръководителите и ученията на Църквата. Всеки ден трябва да правим следния избор – да избираме вярата пред съмнението. Старейшина М. Ръсел Балард ни призовава: „стойте в лодката, носете осигурителна жилетка и винаги се дръжте с две ръце“⁷.

Като членове на Господната Църква, ние вече сме в лодката. Няма нужда да търсим из философиите на света източник на утеха, помощ и напътствие, за да преминаваме успешно през изпитанията на живота, защото вече го имаме! Точно както майката на Итън могла да осмисли дългогодишните си вярвания и в труден момент уверено да заяви „Аз наистина вярвам“, ние също можем да направим това!

Свидетелствам, че членството ни в Господното царство е дар с неизмерима стойност. Свидетелствам, че благословиите и мирът, които Господ е приготвил за хората, които се подчиняват и са верни, надминават разбирането на човешкия ум. Свидетелствам ви за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бележки от личен дневник, споделени с Бони А. Оскарсън.
2. Учение и завети 14:7.
3. Мосия 5:2.
4. 1 Нефи 8:26.
5. 1 Нефи 8:27–28; курсив добавен.
6. 1 Нефи 15:36.
7. М. Ръсел Балард, „Останете на лодката и се дръжте!“, *Лиакхона*, ноем. 2014 г., с. 92.

От епископ У. Кристофър Уодъл
Втори съветник в Председателстващото епископство

Модел за мир

Мирът, който търсим, изисква да действаме, като се учим от Исус Христос, вслушваме се в словата Му и ходим с Него.

Преди няколко години дъщеря ни и зет ни бяха помолени заедно да преподават на клас от пет активни четири-годишни момченца от Неделното училище за деца. Дъщеря ни беше учителката, а на зет ни бе възложено да следи за реда, като и двамата се стараеха да създават спокойствие сред хаоса, за да могат да учат децата на принципите на Евангелието.

По време на един особено труден урок, след като неколккратно предупреждавал едно енергично четири-годишно момче, зет ни го извел от стаята. Отвън той щял да говори с момчето за поведението му и за необходимостта да намери родителите му, когато, преди зет ни да може да каже и дума, момчето го спряло, като вдигнало ръката си и с голямо вълнение казало: „Понякога, понякога наистина ми е много трудно да мисля за Исус!“.

По пътя ни през смъртността, колкото и славна да е крайната ни цел и колкото и вълнуващо да се оказва пътуването, всички ще трябва да преминаваме през изпитания и скръб. Старейшина Джозеф Б. Уъртлин учи: „Стрелката на скалата за печал в крайна сметка посочва всеки един от нас. В един или друг момент всеки трябва

да изпита печал. Никой не е освободен от това.“¹ „Господ в мъдростта Си не предпазва никой от скръб или тъга“². Така или иначе, способността ни да изминаваме този път в мир, до голяма степен зависи от това дали ще ни е трудно да мислим за Исус.

Спокойната съвест и мирът в ума и сърцето не зависят от способността ни да избягваме изпитания, печал и мъка. Въпреки искрените ни молби, не всяка буря ще променя посоката си, не всяка немощ ще бъде

изцелявана и може да не разбираме напълно всяко учение, принцип или действие, на които сме учени от пророци, гледачи и откровители. Въпреки това, имаме обещание за мир, дадено с условие.

В евангелието на Йоан Спасителят учи, че въпреки трудностите на живота, можем да се радваме, да се надяваме и да не се страхуваме, защото Той заявява: „Имате в Мене мир“³. Вярата в Исус Христос и Единителната Му жертва е и винаги ще бъде първият принцип на Евангелието и основата, върху която се гради надеждата ни за „мир в този свят и вечен живот в идния свят“⁴.

В нашето търсене на мир сред ежедневните житейски трудности, има даден прост модел, който да насочва мислите ни към следните думи на Спасителя: „Поучи се от Мен и послушай словата Ми; ходи в кротостта на Духа Ми и ще имаш мир в Мен. Аз съм Исус Христос“⁵.

Поучете се, послушайте и ходете – три прости стъпки с обещание.

Първа стъпка: „Почете се от Мен“

В Исаяя четем: „И много племена ще отидат и ще кажат: Елате да възлезем на хълма Господен, в дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата си“⁶.

В постоянно нарастващия брой храмове по земята учим за Исус Христос и ролята Му в плана на Отца като Създателя на този свят, нашия Спасител и Изкупител, а също и като източника на нашия мир.

Президент Томас С. Монсън учи: „Светът може да бъде трудно и тежко място за живеене. ... Когато вие и аз отиваме в светия Божий дом, като помним заветите, които сме сключили вътре, ще бъдем по-способни да понесем всяко изпитание и да преодолеем всяко изкушение. В това свято убежище ние ще намерим мир“⁷.

Докато служих в Южна Америка преди няколко години, по време на конференция на кол, срещнах двойка, която скърбеше от скорошната загуба на новородения си син.

По време на интервю като част от конференцията се запознах с брат Тумири и научих за загубата му. Докато говорихме, той сподели, че не е просто дълбоко натъжен от смъртта на сина си, но че е раздиран също от мисълта, че никога повече няма да го види. Той обясни, че като нови членове на Църквата са успели да спестят достатъчно, за да отидат до храма само веднъж, преди раждането на малкото момче, когато са били запечатани като двойка и като семейство с двете си дъщери. След това, той обясни, че спестявали пари за още едно пътуване до храма, но не могли да заведат малкото момче, за да може и то да бъде запечатано за тях.

Осъзнавайки неговото неразбиране, му обясних, че ще види сина си отново и ако остане верен,

запечатващият обред, свързал него, съпругата и дъщерите му също ще бъде достатъчен да запечата и сина му към тях, защото той е роден в завета.

Учуден, той ме попита дали това е истина и, когато аз потвърдих, той ме попита дали бих говорил със съпругата му, която не можела да намери утеха през двете седмици след загубата на сина им.

В неделя след конференцията се срещнах със сестра Тумири и ѝ обясних това славно учение. Все още със силна болка от загубата, но вече с искрица надежда, тя просълзена попита: „Наистина ли отново ще мога да прегърна своето малко момче? Той наистина ли е мой завинаги?“. Аз я уверих, че ако спазва сключените от нея завети, запечатващата сила на храма, възможна чрез властта на Исус Христос, наистина ще ѝ позволи отново да бъде със сина си и да го прегърне.

Все още с болка в сърцето поради смъртта на сина си, след срещата сестра Тумири си тръгна със съзиви на благодарност, изгъланена с мир поради запечатващите обреди на храма, възможни чрез нашия Спасител и Изкупител.

Всеки път, когато посещаваме храма, всичко, което чуваме, правим и казваме, всеки обред, в

който участваме, и всеки завет, който сключваме, ни водят към Исус Христос. Чувстваме мир, когато чуваме словата Му и се учим от примера Му. Президент Гордън Б. Хинкли учи: „Идете в дома Господен и там усетете Неговия Дух, говорете с Него и ще получите мир, който не можете да намерите никъде другаде“⁸.

Втора стъпка: „Послушайте словата Ми“

В Учение и завети четем: „Дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“⁹. От дните на Адам, през вековете до днешния пророк Томас С. Монсън, Господ говори чрез своите упълномощени служители. Тези, които избират да слушат и да се вслушат в разкритията чрез пророци Господни слова, ще намират сигурност и мир.

В Книгата на Мормон откриваме много примери за важноста на това да следваме пророческите съвети и да подкрепяме пророка, включително урока от видението на Лехий за дървото на живота в 1 Нефи осма глава. Никога голямото и обширно здание не е било толкова пълно и шумът от отворените му прозорци не е бил по-заблуждаващ, подиграващ се и объркващ, колкото в наши дни. В тези стихове четем за две групи хора и за начина, по който реагират на виковете от зданието.

Започвайки с 26-ти стих, четем:
„И аз също хвърлих поглед наоколо и видях от другата страна на реката от вода едно величествено и обширно здание. ...

И то беше пълно с люде, ... и тяхното поведение бе да се присмиват и да сочат с пръст онези, които бяха дошли и вземаха от плода.

И след като бяха *вкусили* от плода, те се засрамваха от онези, които им се подиграваха; и те отпаднаха в забранени пътеки и се загубваха¹⁰.

В 33-ти стих четем за други хора, които реагирали различно на присмеха и подигравките от зданието. Пророкът Лехий обяснява, че тези в зданието „сочеха презрително с пръст към мене и към онези, които също *вземаха* от плода; но ние не им обръщаме внимание“¹¹.

Съществената разлика между тези, които се засрамили, отпаднали и се изгубили, и тези, които не обръщали внимание на подигравките от зданието и останали с пророка, се крие в два израза: „след като бяха *вкусили*“ и „онези, които *вземаха*“.

Първата група хора достигнали до дървото, останали за малко с пророка, но само *опитали* от плода. Като не продължили да ядат от него, те позволили на подигравките от зданието да ги засегнат и да ги отведат далеч от пророка в забранени пътеки, докато се изгубили.

За разлика от тези, които опитали и се изгубили, другите постоянно *вземали* от плода. Те не обръщали внимание на шума от зданието, стояли до пророка и се радвали на безопасност и мир. Нашата отдаденост към Господ и неговите служители не може да бъде частична. Ако е такава, ние ставаме уязвими за тези, които искат да разрушат нашия мир. Когато се вслушваме в упълномощените

Господни служители, ние заставаме на свети места и не ще бъдем помръднати.

Противникът предлага лъжовни решения, които сякаш дават отговори, но всъщност ни отдалечават от мира, който търсим. Той предлага една достоверно изглеждаща илюзия за защита, която, като голямото и обширно здание, ще се сгромоляса, унищожавайки всички, които търсят мир зад стените му.

Има истина в простотата на една детска песен: „Пророкът казва: Пази заповедите. В това има *безопасност* и *мир*“¹².

Трета стъпка: „Ходете в кротостта на Духа Ми“

Колкото и да сме се отдалечили от пътеката, Спасителят ни кани да се върнем и да ходим с Него. Поканата да ходим с Исус е покана да Го придружим до Гетсимания и от Гетсимания до Голгота, и от Голгота до гробницата в градината. Това е покана да наблюдаваме и да прилагаме Неговата велика Единителна жертва, която е за всеки отделен човек, но е и безпределна. Това е покана да се покаяваме, да черпим от пречистващата Му сила и да се хванем за Неговите протегнати любящи ръце. Това е покана да имаме мир.

В даден момент от живота си всеки от нас е изпитвал болка и мъка, свързани с грях или прегрешение, защото „Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас“¹³. Но, ако прилагаме Единението на Исус Христос и ходим с Него с искрено покаяние, дори „греховете (ни) да са като мораво, ще станат бели като сняг“¹⁴. Дори да сме обременени от вина, можем да получим мир.

Алма младши е принуден да осъзнае греховете си, когато бива посетен от ангел Господен. Той описва преживяването си със следните думи:

„Душата ми се терзаеше до най-голяма степен и се раздираше от всички мои грехове.

... Да, аз видях, че се бях разбунтувал срещу своя Бог и не бях спазвал Неговите свети заповеди“¹⁵.

Колкото и тежки да са били греховете му, в тази своя мъка той продължава:

„Аз си спомних, че бях чул баща ми да пророкува на людетe относно пришествието на един Исус Христос, Син Божий, за да извърши единение за греховете на света.

... Аз извиках в сърцето си: „О, Исусе, Ти, Сине Божий, помилуй мене“¹⁶.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

„Не получих опрощение на греховете си, докато не призовах Господа Исуса Христа за милост. И ето, аз Го призовах и *намерих мир за душата си*“¹⁷.

Също като Алма, ние можем да намираме мир за душата си, когато ходим с Исус Христос, покаяваме се за греховете си и прилагаме изцеляващата Му сила в живота си.

Мирът, който търсим, изисква нещо повече от желание. Необходимо е да действваме, като се учим от Него, вслушваме се в словата Му и ходим с Него. Може да нямаме способността да контролираме всичко случващо се около нас, но можем да контролираме как прилагаме модела за мир, който Господ е осигурил, модел, който прави лесно за нас да мислим често за Исус.

Свидетелствам, че Исус Христос е „пътят, истината и животът“¹⁸ и че само чрез Него можем да получим истински мир в този живот и вечен живот в идния свят. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Б. Уъртлин, „Каквото и да става, харесвай го“, *Лиахона*, ноем. 2008 г., с. 27.
2. Джозеф Б. Уъртлин, „Каквото и да става, харесвай го“, с. 26.
3. Йоан 18:36; курсив добавен.
4. Учение и завети 59:23.
5. Учение и Завети 19:23–24.
6. Исая 2:3.
7. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, *Лиахона*, май 2011 г., с. 93.
8. Гордън Б. Хинкли, „Rejoice in the Blessings of the Temple“, *Лиахона*, дек. 2002 г., с. 33.
9. Учение и завети 1:38.
10. 1 Нефи 8:26–28; курсив добавен.
11. 1 Нефи 8:33; курсив добавен.
12. „Божии заповеди спазвай!“ , *Сборник Детски песни*, № 68; курсив добавен.
13. 1 Йоан 1:8.
14. Исая 1:18.
15. Алма 36:12–13.
16. Алма 36:17–18.
17. Алма 38:8; курсив добавен.
18. Йоан 14:6.

Бащи

Днес обръщам внимание на доброто, което мъжете могат да правят в най-висшата мъжка роля – тази на съпруг и баща.

Днес ще говоря за бащите. Ролята на бащите е основна в божествения план на щастие и искам да издигна насърчителен глас към мъжете, които се стремят да изпълняват добре това призвание. С възхваляване и насърчаване на бащинството и бащите не целя да засрамя или пренебрегна никого. Просто днес обръщам внимание на доброто, което мъжете могат да правят в най-висшата мъжка роля – тази на съпруг и баща.

Дейвид Блекънхорн, авторът на *Fatherless America*, обобщава: „Днес, американското общество е фундаментално разделено и в противоречие относно идеята за бащинството. Някои хора дори не си го спомнят.

Други са обидени от него. Трети, включително малък брой специалисти в тази сфера, го пренебрегват или отхвърлят с досада. Много други нито му се противопоставят, нито са му особено отдадени. Мнозина биха желали да бъдат добри бащи, но вярват, че в нашето общество това вече не може да се прави или липсва волята това да се случва“¹.

Като Църква, ние вярваме в бащите. Ние вярваме в „идеала за мъжа, който поставя на първо място своето семейство“². Ние вярваме, че „по божествен проект бащите трябва да водят своите семейства с любов и праведност и са отговорни да осигуряват необходимото за живота и защитата на семействата си“³. Ние

вярваме, че като част от семейните им задължения „майките и бащите са задължени да си помагат като равностойни партньори“⁴. Ние вярваме, че не само не са излишни, а че бащите са уникални и незаменими.

Някои виждат до каква степен бащинството допринася за обществото, като нещо, което посвещава мъжете на техните наследници, кара ги да бъдат добри граждани и да мислят за нуждите на другите, като допълват „майчината инвестиция в децата с бащина инвестиция в тях. ... На кратко, важно е мъжете да бъдат бащи. Важно е за децата да имат бащи. За обществото е важно да създава бащи“⁵. Макар че тези разсъждения определено са верни и важни, ние знаем, че бащинството е много повече от социална конструкция или

Бащи показват любов, като се трудят да служат на семействата си и да ги подкрепят.

Бащинството изисква жертви, но е източник на несравнимо удовлетворение.

продукт на еволюцията. Ролята на бащата има божествено начало от Отца в Небесата и, в тази смъртна среда, с нашия общ баща Адам.

Съвършената божествена проява на бащинството е нашият Небесен Отец. Неговата същност и качества включват изобилна доброта и съвършена любов. Неговото дело и слава са развитието, щастието и вечния живот на Неговите чеда⁶. Бащите в този паднал свят няма как да достигнат такова божествено бащинство, но, чрез най-добрите си усилия, могат да се стремят да Му подражават и да се трудят в делото Му. Те са удостоени със забележително и сериозно доверие.

На нас, мъжете, бащинството ни показва нашите слабости и необходимостта да ставаме по-добри. Бащинството изисква жертви, но е източник на несравнимо удовлетворение, по-точно радост. И отново, най-добрият пример е нашият Небесен Отец, който толкова е възлюбил нас, Неговите духовни чеда, че ни е дал Своя Единороден Син за наше спасение и възвисяване⁷. Исус казва: „Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си“⁸. Бащите изразяват тази любов, като дават живота си ден след ден, трудейки се в служба и осигуряване на своите семейства.

Може би най-важната мисия в делото на бащата е да обръща сърцата на децата си към техния Небесен Отец. Ако чрез своя пример, както и чрез своите думи, един баща може да покаже как изглежда всекидневната вяроност към Бог, то този баща е дал на децата си ключа към мир в този живот и вечен живот в идния свят⁹. Бащата, който чете Писанията на и със своите деца, ги запознава с Господния глас.¹⁰

В Писанията откриваме, че многократно се набляга на задължението на бащата да учи своите деца:

„И отново, ако в Сион или в който и да е от неговите колове, които са организирани, има родители с деца, които до осем годишна възраст не ги научат да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух чрез полагане на ръце, грехът ще е върху главите на родителите. ...

И те също трябва да учат децата си да се молят и да ходят праведно пред Господа“¹¹.

През 1883 г. Господ порицава членове на Първото президентство за неадекватно отношение към задължението си да обучават своите деца; на един от тях Той казва конкретно: „Ти не си учил децата си на светлина и истина, съгласно заповедите, и онзи нечестивец все още има власт над теб, и това е причината за твоето злощастие“¹².

Бащите трябва да учат на Божия закон и дело всяко поредно поколение. Както заявява псалмистът:

„Защото Той постави свидетелство в Яков, и положи закон в Израил, за които заповяда на бащите ни да ги възвестяват на децата си,

за да ги знае бъдещото поколение, децата, които щяха да се родят, които (тогава) на свой ред да ги разказват на своите деца.

За да поставят надеждата си на Бога и да не забравят делата на Бога, а да пазят Неговите заповеди“¹³.

Определено преподаването на Евангелието е споделено задължение между бащите и майките, но Господ е ясен, че очаква бащите да ръководят и да го направят свой приоритет. (И нека не забравяме, че непринудените разговори, работата и играта заедно,

както изслушването могат да бъдат важна форма на преподаване.) Господ очаква бащите да помагат за оформянето на своите деца, а децата искат и се нуждаят от пример за подражание.

Аз самият бях благословен с баща за пример. Спомням си, че когато бях момче на около 12 години, баща ми се кандидатира за общинския съвет в нашата сравнително малка общност. Той не проведе голяма изборителна кампания – всичко, което си спомням е, че баща ми накара братята ми и мен да раздаваме листовки от врата на врата и да насърчаваме хората да гласуват за Пол Кристоферсън. Имаше доста хора, на които раздадох листовки, които отбелязаха, че Пол е добър и честен човек и че нямат нищо против да гласуват за него. Сърцето ми на малко момче се изпълни с гордост за моя баща. Това ми даде увереност и желание да следвам неговия пример. Той не беше съвършен – никой не е – но беше праведен, добър и вдъхновяващ пример за своя син.

Дисциплината и коригирането са част от преподаването. Както Павел казва: „Защото Господ наказва този, когото обича“¹⁴. Но в дисциплинирането бащата трябва да е изключително внимателен, за да няма дори и леко доближаване към каквато и да е форма на малтретиране, което никога не може да бъде оправдано. По същия начин, когато бащата отправя призив за коригиране, неговата мотивация трябва да е любовта, а негов съветник – Светият Дух:

„Укорявайки понякога с острота, когато сте подтикнати от Светия Дух, като след това се покаже повече любов към този, който сте укорили, да не би той да ви сметне за свой враг,

за да може той да узнае, че вашата

вярност е по-силна от връзките на смъртта“¹⁵.

Дисциплината в божествения модел не е толкова до наказването, колкото до това да помогнеш на човек, когото обичаш, по пътя на самоусъвършенстването.

Господ казва: „Всички деца имат право на издръжка от своите родители, докато не пораснат“¹⁶. Изхранването на семейството е посветена дейност. Осигуряването на семейството, макар по принцип това да изисква време далеч от семейството, не противоречи на бащинството – то е основна част от това да бъдеш добър родител. „Работата и бащинството са припокриващи се дейности“¹⁷. Това, разбира се, не оправдава мъж, който пренебрегва своето семейство заради кариерата си, или другата крайност, човек, който не се старее и прехвърля своите отговорности на другите. По думите на цар Вениамин:

„Вие не ще допуснете децата ви да ходят гладни и голи; нито ще допуснете да прегрешават Божиите закони и да се бият, и да се карат един с друг. ...

Но вие ще ги поучавате да ходят в пътищата на истината и трезвия разум; ще ги учите да се обичат един друг и да си служат един на друг“¹⁸.

Признаваме болката на мъже, които не успяват да намерят начини и средства адекватно да издържат своите семейства. Няма нищо срамно за хората, които в даден момент, въпреки своите най-големи усилия, не могат да изпълнят всички свои задължения и функции като бащи. „Недееспособност, смърт или други обстоятелства могат да изискват индивидуално приспособяване. Роднините трябва да оказват помощ при необходимост“¹⁹.

Да обича майката на своите деца

– и да изразява тази любов – са две от най-добрите неща, които един баща може да направи за своите деца. Това затвърждава и укрепва брака, който е основата на техния семеен живот и сигурност.

Някои мъже са самотни бащи, осиновители или доведени бащи. Мнозина от тях се стремят усърдно и дават най-доброто от себе си в една често трудна роля. Ние почитаме хората, които правят всичко възможно с любов, търпение и саможертва, за да посрещат лични и семейни нужди. Трябва да отбележим, че Сам Бог поверява Своя Единороден Син на баща осиновител. Със сигурност Йосиф отчасти има заслуга за следното описание: „Исус напредваше

Баща, който чете Писанията на своите деца и заедно с тях, ги запознава с гласа Господен.

Господ очаква от бащите да помагат за оформяне на основите на живота на децата си, а децата искат да имат и се нуждаят от модел за подражание.

в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и хората“²⁰.

За жалост, поради смърт, изоставяне или развод, някои деца нямат бащи, които да живеят с тях. Някои може да имат бащи, които физически присъстват, но емоционално отсъстват, или по друг начин не взимат участие и не подкрепят. Призоваваме всички бащи да вършат по-добри дела и да бъдат по-добри хора. Призоваваме медиите и развлекателната индустрия да показват отдадени и способни бащи, които наистина обичат своите съпруги и разумно напътстват своите деца, вместо глупаци и палячовци, или „момчета, които създават проблеми“, както бащите биват често обрисувани.

За децата, чиято семейна ситуация е трудна, казваме: „Не развивайте чувство за малоценност поради това“. Понякога трудностите са признак за вярата на Господ във вас. Той може да ви помогне, директно или чрез други хора, да се справите с това, пред което сте изправени. Вие можете да станете поколението, може би първото във вашето семейство, в което божествените модели, с които Бог е надарил семействата, наистина да придобият форма и да благословят всички поколения след вас.

На младите мъже, предвид ролята, която имате като осигуряващи храната и защитата на семейството, казваме: подгответе се сега, като бъдете усърдни в училище и планирате обучението си след завършване на училище. Образованието, независимо дали в университет, специализиран професионален колеж, стаж или подобна програма, е ключ за развиване на умения и способности, които ще ви трябват. Възползвайте се от възможностите да общувате с хора на всяка възраст, включително

деца, и да се научите как да създавате здрави и ползотворни връзки. Това по принцип означава да говорите лице в лице с хора и понякога да правите неща заедно, а не само да усъвършенствате уменията си да пишете кратки съобщения. Живейте своя живот така, че като мъж да донесете чистота във вашия брак и във вашето семейство.

На подрастващото поколение ние казваме, независимо как оценявате своя баща по скалата на „добър, по-добър, най-добър“ (считам, че оценката ще нараства, докато остарявате и помъдрявате), вземете решение да почитате него и вашата майка чрез собствения си живот. Помнете силната надежда на бащата, така както е изразена от Йоан: „По-голяма радост няма за мене от това, да слушам, че моите чеда ходят в истината“²¹. Вашата праведност е най-голямата почит, която един баща може да получи.

Към моите братя, бащите в тази Църква, аз казвам, че знам, че искате да сте по-съвършени бащи. Знам, че аз искам. Въпреки това, въпреки нашите ограничения, нека продължаваме напред. Нека оставим на страна преувеличените разбирания

за индивидуализъм и независимост в съвременната култура и да помислим първо за щастието и добруването на нашите близки. Със сигурност, въпреки нашите недостатъци, нашият Небесен Отец ще ни подкрепя и ще прави така, че простите ни усилия да дават плодове. Настърчен съм от един разказ, който бе публикуван в *New Era* преди няколко години. Авторът си спомня следното:

„Когато бях малък, малкото ни семейство живееше в едноетаен апартамент на втория етаж. Аз спях на дивана в хола. ...

Баща ми, който беше леяр, излизаше много рано за работа всеки ден. Всяка сутрин той ... ме завиваше и се спираше за минута. Аз бях в полу-сънено състояние, когато усещах баща ми изправен до дивана, да ме гледа. Докато бавно се събуждах, се чувствах засрамен, че той е там. Опитвах се да се преструвам, че съм все още заспал. ... Започнах да осъзнавам, че докато стоеше до леглото ми, той се молеше с цялото си внимание, енергия и съсредоточеност – за мен.

Всяка сутрин баща ми се молеше за мен. Той се молеше деня ми да е добър, да съм в безопасност, да уча и да се подготвя за бъдещето. И тъй като не можеше да е с мен до вечерта, той се молеше за учителите и приятелите, с които щях да бъда през този ден. ...

В началото не разбирах наистина това, което баща ми правеше в онези сутрини, когато се молеше за мен. Но когато пораснах, осъзнах неговата любов и заинтересованост към мен и всичко, което правех. Това е един от любимите ми спомени. Чак години след това, след като сключих брак, имах свои деца и отивах в техните стаи, докато те

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

спят, и се молах за тях, осъзнах напълно какво е изпитвал баща ми към мен“²².

Алма свидетелства на своя син:
„Аз ти казвам, че Този е (Христос), Който със сигурност ще дойде ... ; да, Той идва да извести благовестието за спасението на Своя народ.

И сега, сине мой, това беше служението, за което ти беше призван, да изявиш това благовестие на този народ, за да подготвиш съзнанието му; или по-скоро ... да подготвят съзнанието на децата си да чуят словото по времето на Неговото пришествие“²³.

Това е служението на бащите днес. Бог да ги благославя и да им дава сили да вършат това, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дейвид Бланкенхорн, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem*, 1995 г., с. 62.
2. Дейвид Бланкенхорн, *Fatherless America*, с. 5.
3. „Семейството: прокламация към света“, *Луахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
4. „Семейството: прокламация към света“, с. 129.
5. Дейвид Бланкенхорн, *Fatherless America*, с. 25, 26.
6. Вж. Моисей 1:39.
7. Вж. Йоан 3:16.
8. Йоан 15:13.
9. Вж. Учение и завети 59:23; Моисей 6:59.
10. Вж. Учение и завети 18:34–36.
11. Учение и завети 68:25, 28.
12. Учение и завети 93:42.
13. Псалми 78:5–7.
14. Евреите 12:6.
15. Учение и завети 121:43–44.
16. Учение и завети 83:4.
17. Дейвид Бланкенхорн, *Fatherless America*, с. 113.
18. Мосия 4:14–15.
19. „Семейството: прокламация към света“, с. 129.
20. Лука 2:52.
21. 3 Йоан 1:4.
22. Джулиан Дайк, „Thanks, Dad“, *Tambuli*, окт. 1994 г., с. 45.
23. Алма 39:15–16.

Вижте себе си в храма

Моля се всеки един от нас да почита Спасителя и да прави всички необходими промени, за да види себе си в Неговите свети храмове.

Напредъкът на Господния план на спасение през тази диспансация на пълнотата на времената е почти отвъд разбирането ни¹. Един пример за това са обявените от Президент Томас С. Монсън през тази сесия на конференцията 4 нови храма. Когато през 1963 г. президент Монсън е бил призван за апостол, в света е имало 12 действащи храма². След освещаването на храма Прово Сити Сентър, храмовете сега са 150, а след освещаването на всички обявени, ще са 177. Това е причина смирено да се радваме.

На 3 април 1836 г., на днешния ден преди сто и осемдесет години, едно величествено видение се разкрива пред Пророка Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма Къртланд. Това се случва само седмица след освещаването на храма. В това видение те виждат Господ да стои при парапета на амвона в храма. Редом с други слова, Господ казва следното:

„Нека сърцата на всичките Ми люде се възрадват, тези, които с всичките си сили построиха този дом за Моето име,

защото ето, аз приех този дом и името Ми ще бъде тук, и аз ще се явявам на хората Ми с милост в този дом“³.

В този свят момент се явяват древни пророци, включително Илия, които възстановяват ключовете, необходими за храмовите обреди.

Въз основа на случилото се преди година в Банкок, Тайланд, при обявяването на строежа на храм там, можем да разберем радостта както на членовете, така и на мисионерите в районите на Кито, Еквадор; Хараре, Зимбабве; Белем, Бразилия и Лима, Перу. Сестра Шели Синиър, съпругата на Дейвид Синиър – президент на мисия Тайланд Банкок тогава, изпрати съобщения на семейство и приятели, за да каже, че след като президент Монсън обяви изграждането на храм там, тя и нейният съпруг са прекарали „12 часа без сън и в много сълзи от щастие“. В 11:30 ч. вечерта се обадили на помощниците в мисията, за да им кажат. Те се обадили на мисионерите. Събраната информация била следната: „цялата мисия не спи през нощта, защото всички подскочат на леглата си от радост“. Сестра Синиър шеговито умоляваше семейство и приятели: „Моля не казвайте на Мисионерския отдел!“⁴

Дълбоката емоционална реакция на членовете в Тайланд беше също толкова силна. Уверен съм, че е имало духовна подготовка на сърцата и домовете, а също и проявления от небесата, които са подготвяли светиите в районите на новообявените храмове.

В Тайланд сестра Синиър поръчала да се изработят специални огледала за посланията ѝ, особено към сестрите. На огледалата бил изобразен храм с думите „Вижте

себе си в храма“. Докато членовете гледали в огледалата, те виждали себе си в храма. Семейство Синиър учили проучвателите и членовете да си представят, че са в храма, да правят нужните промени в живота си и да се подготвят духовно, за да постигнат тази цел.

Моята покана тази сутрин е отправена към всеки един от нас, където и да живеем – нека видим себе си в храма. Президент Монсън заявява: „Докато не влезете в дома Господен и не получите всички благословии, които ви очакват там, вие не сте получили всичко, което Църквата има да ви предложи. Тъй важните и най-висши благословии на членството в Църквата са благословиите, които получаваме в Божиите храмове“⁵.

Въпреки липсата на праведност в света днес, ние живеем в едно свещено, свято време. В продължение на векове пророците с обич и очакване в сърцата са описвали нашите дни⁶.

Цитирайки Авдий⁷ от Стария завет и 1 Петър⁸ от Новия завет, Пророкът Джозеф Смит излага великата Божия цел да осигури кръщения за мъртвите и да ни позволи да бъдем избавители на хълма Сион⁹.

Господ е направил народът Му да преуспява и е осигурил източници и

Специално изработени огледала, които помагат на хората в Тайланд да видят себе си в храма.

пророческо напътствие, за да можем да бъдем доблестни в изпълнението на отговорностите си в храма, както към живите, така и към починалите.

Поради възстановеното Евангелие на Исус Христос, ние разбираме целта на живота, плана на спасение за чедата на Небесния Отец, изкупителната жертва на Спасителя и съществената роля на семействата в организацията на небесата¹⁰.

Увеличаването на броя на храмовете в комбинация с развитието на технологиите, позволяващи ни да изпълняваме своята свещена отговорност към предците си, прави тези дни най-благословените в цялата история. Радвам се на изключителната вяроност на младежите при работата по индексирание и откриване на предците им, а също и при извършване на кръщения и потвърждавания в храма. Вие буквално сте сред избавителите на хълма Сион, за които е било пророкувано.

Как се подготвяме за храма?

Ние знаем, че праведността и освещаването са съществена част от подготовката за храма.

В раздел 97 от Учение и завети четем: „И доколкото хората Ми построят дом за Мен в името Господне и не допуснат нищо нечисто да дойде в него и да го оскверни, Моята слава ще почива на него“¹¹.

До 1891 г. президентът на Църквата е подписвал всяка храмова препоръка, за да се запази святостта на храма. След това тази отговорност е била възложена на епископите и президентите на кол.

Имаме огромното желание членовете на Църквата да живеят така, че да са достойни за храмова препоръка. Моля ви, не гледайте на храма като на една далечна и може би

непостижима цел. Работейки заедно с епископа си, повечето членове могат да изпълнят всички изисквания за праведност за сравнително кратко време, ако са решени да направят това и се покаят напълно за прегрешенията си. Това включва да сме готови да си прощаваме и да не възприемаме несъвършенствата или греховете си като неща, които правят невъзможно за нас да влезем в светия храм.

Единението на Спасителя е било извършено за всички Божии чеда. Неговата Единителна жертва задоволява изискванията на правосъдието за всички, които се покайват истински. Писанията описват това по прекрасен начин:

„Ако греховете ви са като мораво, ще станат бели като сняг“¹².

„И греха им няма да помня вече“¹³.

Уверяваме ви, че ако живеете според принципите на праведността, вие и семействата ви ще чувствате щастие, удовлетворение и мир¹⁴. Възрастни членове и младежи¹⁵ потвърждават, че са достойни, докато отговарят на въпросите за храмова препоръка. Важно изискване е да увеличаваме свидетелството си за Бог Отец, Неговия Син Исус Христос и Възстановяването на Евангелието, а също и да усещаме напътствията на Светия Дух.

Благословиите на храма са многобройни

Основните благословии на храма са възвисяващите обреди. Планът на Евангелието има за цел възвисяването и включва сключване и спазване на свещени завети с Бог. С изключение на кръщението и потвърждаването, тези обреди и завети за живите се извършват и получават в храма. За починалите всички спасителни обреди и завети се получават в храма.

Бригам Йънг учи: „Няма нещо, което Господ да може да направи за спасението на човечеството и да не го е направил ... всичко, което може да се извърши за тяхното спасение и не зависи от тях, е вече извършено от и чрез Спасителя“¹⁶.

В сградите ни за събрания и други сгради ръководителите на Църквата събират колове, райони, кворуми, помощни организации, мисии и др. Господ събира вечните семейства само в храмовете.

Ясно е, че членовете със съкрушено сърце и каещ се дух, които истински са се покаяли за греховете си, са напълно достойни да влязат в светия дом Господен¹⁷. Знаем, че „Бог не гледа на лице“¹⁸. Едно от прекрасните свързани с храма неща, които обичам е, че няма разграничаване между хората по отношение на богатство, позиция или каквото и да било положение. Всички сме равни пред Бог. Всички са облечени в бяло като израз на това, че са чисти и праведни¹⁹. Всички сядат един до друг с желание в сърцата си да бъдат достойни синове и дъщери на един любящ Небесен Отец.

Просто помислете, че мъже и жени от целия свят могат чрез „свещените обреди и завети, достъпни в светите храмове ... да се завърнат в присъствието на Бог и ... да бъдат свързани за вечността“²⁰. Това се случва в красиви зали за запечатване, където могат да влязат всички достойни за храма членове. След като сключат тези завети, те могат „да се видят в храма“ в обърнатите едно срещу друго огледала. „Заедно храмовите огледала отразяват образи, които сякаш се простират във вечността“²¹. Тези отражения ни помагат да се замисляме за родители, прародители и всички поколения преди

нас. Те ни помагат да оценяваме свещените завети, които ни свързват с всички следващи поколения. Това е изключително важно и започва, когато „видим себе си в храма“.

Президент Хауърд У. Хънтър ни съветва: „Помислете върху величествените учения в така въздействащата освещаваща молитва на храма Къртлънд, молитва, за която Джозеф Смит твърди, че му е дадена чрез откровение. Тази молитва продължава да намира отговор сред нас като отделни хора, като семейства и като членове на Църквата, защото Господ ни е дал силата на свещеничеството, за да можем да я прилагаме в Неговите свети храмове“²². Добре би било да изучаваме 109-ти раздел от Учение и завети и да следваме наставлението на президент Хънтър да „утвърдим храма Господен като основен символ на нашето членство“²³.

Храмът също е и убежище, място за наставление, отдаване на благодарност и разбиране, че „може(м) да се усъвършенства(ме) ... във всички неща, които се отнасят до царството Божие на земята“²⁴. През моя живот храмът е бил място на спокойствие и мир в един буквално размирен свят²⁵. Прекрасно е в тази свещена обстановка да можем да оставим всички светски грижи.

Често в храма и докато проучваме семейната си история, чувстваме подтици и получаваме впечатления от Светия Дух²⁶. Понякога в храма сякаш почти можем да усетим какво се случва отвъд завесата. Получаваме допълнителна помощ в усилията си да бъдем избавители на хълма Сион.

Преди няколко години в храм в Централна Америка съпругата на един от настоящите Висши ръководители помагала на баща, майка и децата им при сключването на вечни завети в залата за запечатване, където се намират огледалата. Когато приключили и погледнали в огледалата, тя забелязала още едно лице, което не било на човек в залата. Тя попитала майката и научила, че една от дъщерите била починала и затова не присъствала физически. Чрез заместник тази дъщеря била включена в свещения обред²⁷. Никога не подценявайте помощта, която можете да получавате в храма от другата страна на завесата.

Моля, знайте колко горещо желаем всеки да направи необходимите промени, за да бъде достоен за храма. С молитва направете оценка на живота си, търсете напътствия от Духа и говорете с епископа си за това как да се подготвят за храма. Президент Томас С. Монсън казва: „Пред вас не съществува по-важна цел от тази да бъдете достойни да отидете в храма“²⁸.

Спасителят е „главният непоклатим крайъгълен камък на вратата ни и на Неговата Църква“

Преди два месеца имах привилегията заедно с президент Хенри Б. Айринг да участвам в повторното осветяване на храма Сува Фиджи. Беше едно специално свещено събитие. Смелостта на президент

Айринг и силните духовни впечатления позволиха осветяването да се проведе въпреки най-силния циклон в цялата история на южното полукукло. Младежи, мисионери и членове получиха физическа и духовна закрила²⁹. Проявлението на ръката Господна беше явно. Повторното осветяване на храма Сува Фиджи беше убежище от бурята. Често, докато преживяваме бурите на живота, сме свидетели как Господната ръка дава вечна закрила.

Първоначалното осветяване на храма Сува Фиджи на 18 юни 2000 г. също беше изключително. Малко преди храмът да бъде завършен, депутатите в парламента бяха взети като заложници от група бунтовници. Центърът на Сува, Фиджи беше разграбен и опожарен. Беше обявено военно положение.

Като президент на областта, отидох във Фиджи и заедно с четиримата президенти на кол се срещнахме с ръководителите във военната база Кралица Елизабет. След като обяснихме за предстоящото осветяване, те изразиха подкрепа, но и загриженост за безопасността на президент Гордън Б. Хинкли. Препоръчаха осветяването да включва малко хора и да няма събития извън храма, като

церемония за поставяне на крайъгълния камък. Подчертаха, че всеки, останал извън храма, става потенциална жертва на насилие.

Президент Хинкли одобри провеждането на малка сесия за осветяване само с новото президентство на храма и няколко местни ръководители; други не бяха поканени поради опасността. Той обаче категорично заяви: „Ако осветим храма, ще се проведе церемония на крайъгълния камък, защото Исус Христос е крайъгълният камък и това е Неговата Църква“.

Когато излязохме от храма за церемонията, нямаше деца, меди, хора, които не бяха членове или други хора. Един верен пророк показва своята смелост и непоклатима отдаденост към Спасителя.

По-късно говорейки за Спасителя, президент Хинкли каза: „Няма равен Нему. Никога не е имало. Никога няма и да има. Да благодарим на Бог за дара на Неговия Възлюбен Син, Който отдаде живота Си, та да можем да живеем ние, и Който е главният непоклатим крайъгълен камък на нашата вяра и Неговата Църква“³⁰.

Братя и сестри, моля се всеки един от нас да почита Спасителя и да прави всички необходими промени, за да видим себе си в Неговите свети храмове. Ако правим това, можем да постигаме Неговите свети цели и да подготвяме себе си и семействата си за всички благословии, които Господ и Неговата Църква могат да дадат в този живот и във вечността. Давам своето непоклатимо свидетелство, че Спасителят живее. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Учение и завети 112:30–32.
2. Дванадесетият храм, храмът Лондон Англия, е осветен на 7 септември 1958 г.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото президентство

3. Учение и завети 110:6–7.
4. Шели Синигър, имейл, 6 апр. 2015 г.
5. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, *Лиахона*, май 2011 г., с. 93.
6. Вж. Исая 2:2.
7. Вж. Авдий 1:21.
8. Вж. 1 Петрово 4:6.
9. Вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 435.
10. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004 г.), с. 177, 192–193.
11. Учение и завети 97:15; вж. също стих 17.
12. Исая 1:18.
13. Йеремиа 31:34.
14. Вж. Учение и завети 59:23.
15. В допълнение към препоръката за възрастни, достойни младежи и не-надарени възрастни могат да получат препоръка за ограничено ползване, за да извършват кръщения за мъртвите. И двете препоръки изискват подпис на получателя, потвърждаващ лично достойнство. Препоръката за ограничено ползване е валидна за една година и дава възможност всяка година епископството да обсъжда с всеки човек неговото или нейното достойнство.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997 г.), с. 32.
17. Вж. Учение и завети 58:42.
18. Деянията 10:34; вж. също Мороний 8:12; Учение и завети 1:35; 38:16.
19. Вж. Учение и завети 100:16.
20. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
21. Герит У. Гонг, „Храмовете – огледала на вечността: свидетелство за семейството“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 37.
22. *Учения на президентите на Църквата: Хауърд У. Хънтър*, 2015 г., с. 194.
23. *Ученията: Хауърд У. Хънтър*, с. 189.
24. Вж. Учение и завети 97:13–14.
25. Вж. Учение и завети 45:26–27.
26. Ние често наричаме това духът на Илия. Президент Ръсел М. Нелсън учи, че Духът на Илия е „проявление на Светия Дух, който свидетелства за божественото естество на семейството“ („A New Harvest Time“, *Ensign*, май 1998 г., с. 34).
27. Споделено с позволение.
28. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, с. 93.
29. Мисионери и младежи, дошли от далечните острови, били приютени в училища и сгради на Църквата и били в безопасност през най-страшната част от циклона Уинстън.
30. Гордън Б. Хинкли, „Four Cornerstones of Faith“, *Liahona*, февр. 2004 г., с. 4–5.

Той ще ви вдигне на раменете си и ще ви занесе у дома

Както Добрият пастир намира изгубените Си овце, ако обърнете сърцата си към Спасителя на света, Той ще ви намери.

Един от преследващите ме кошмари от моето детство е бученето на далечните сирени за въздушен удар, които ме събуждаха. Не след дълго друг звук, бръмченето и бученето на перки, постепенно усилващи се, докато въздухът се разтрепери. Добре научени от нашата майка, ние децата грабвахме подготвените си чанти и тичахме към бомбеното убежище на хълма. Докато бързахме в непрогледния мрак, зелени и бели сигнални ракети падаха от небето и отбелязваха мишени за бомбардировачите. Странно е, че всички наричат тези ракети „коледни елхи“.

На четири години видях един свят във война.

Дрезден

Град Дрезден беше недалеч от мястото, където живееше семейството ми. Живеещите там вероятно са били свидетели на видяното от мен, увеличено хиляда пъти. Огромни огнени бури, предизвикани от хиляди тонове експлозив, пометоха Дрезден,

разрушавайки над 90 процента от града и оставиха след себе си отломки и пепел.

За много кратко градът, някога наричан „Кутията със съкровищата“, изчезна. Немският автор Ерих Кестнер пише за унищожението: „Градените за хиляда години красоти бяха напълно унищожени за една нощ“¹. Като дете не можех да си представя как някога могат да се поправят разрушенията от войната, която собствената ни страна беше започнала. Светът около нас изглеждаше лишен от всяка надежда и без бъдеще.

Миналата година имах възможността да се върна в Дрезден. Седемдесет години след войната, той отново е като „Кутия със съкровища“. Руините са разчистени, градът е възстановен и е дори по-красив.

По време на посещението си видях красивата лютеранска църква Фрауенкирхе (Църквата на Богородица). Първоначално построена в началото на 18-ти век, тя била едно от блестящите съкровища на Дрезден,

Ако разрушен град като Дрезден в Германия може да бъде изграден отново, колко по-способен е нашият всемогъщ Отец да възстановява Своите паднали, измъчени или изгубени чеда.

но войната я превърнала в купчина отломки. Тя останала така в продължение на много години, докато най-накрая било решено Фрауенкирхе да бъде изградена отново.

Камъни от разрушената църква били запазени и описани, а когато било възможно – използвани при възстановяването. Днес могат да се видят почернелите от огъня камъни като белези по външните стени. Тази „белези“ не само напомнят за военната история на тази сграда, но са и паметник на надеждата, великолепен символ на способността на човека да създава нов живот от пепелта.

Докато размишлявах над историята на Дрезден и се възхищавах на изобретателността и решителността на тези, които възстановили напълно разрушеното, усетих приятното влияние на Светия Дух. Помислих си, че ако човек може от руините, останките и отломките на един разрушен град да изгражда отново издигащи се към небето удивителни структури, със сигурност колко по-способен е всемогъщият Отец да възстановява Своите паднали, измъчени или изгубени чеда.

Няма значение колко напълно разбит може да изглежда животът ни. Няма значение колко червени са греховете ни, колко дълбока е горчивината ни, колко самотни, изоставени

или разбити могат да бъдат сърцата ни. Дори обезнадежените, живеещите в отчаяние, тези, които са предали доверието, изоставили са непорочността си или са се отвърнали от Бога, могат да бъдат изградени отново. С изключение на синовете на погибелта, няма живот, който да е толкова разбит, че да не може да бъде възстановен.

Радостната вест на Евангелието е, че поради вечния план за щастие на нашия любящ Небесен Отец и чрез безпределната жертва на Исус Христос, ние не само можем да бъдем изкупени от падналото ни състояние и възстановени в чистота, но можем да станем нещо отвъд смъртните представи – наследници на вечен живот и на неописуемата Божия слава.

Притчата за изгубената овца

По време на служението на Спасителя тогавашните религиозни ръководители не одобрявали, че Исус прекарвал време с хора, наричани от тях „грешници“.

Може би им се струвало, че Той толерирал или дори прощавал греховното поведение. Може би са вярвали, че най-добрият начин да помагат на грешниците да се покаят включва осъждане, подигравки и посрамване.

Когато Спасителят разбрал какво мислят фарисеите и книжниците, Той им разказал една история:

„Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесет и деветте в пустинята и не отива след изгубената, докато я намери?“

И като я намери, вдига я на рамената си радостен.“²

През вековете тази притча обикновено се тълкува като призив към нас да действваме, за да връщаме изгубените овце и да подаваме ръка на отклонилите се. Въпреки, че това е подходящо и добро, се чудя дали има нещо повече.

Възможно ли е първата и основна цел на Исус да е била да учи за работата на Добрия пастир?

Възможно ли е да е свидетелствал за Божията любов към непокорните Му чеда?

Възможно ли е посланието на Спасителя да е било, че Бог знае много добре кои са изгубени, че Той ще ги намира, че ще им подава ръка и ще ги спасява?

Ако това е така, какво трябва да направи овцата, за да може да заслужи тази божествена помощ?

Трябва ли да знае как да използва секстант, за да изчисли координатите си? Трябва ли да може да използва навигация, за да определи местоположението си? Трябва ли да има уменията да създаде компютърно приложение, с което да търси помощ? Овцата нуждае ли се от одобрението на спонсор, преди Добрият пастир да може да дойде и да я спаси?

Не. Със сигурност, не! Не. Овцата е достойна да получи божествено спасение, просто защото е обичана от Добрия пастир.

За мен притчата за изгубената

Използваните при възстановяването на лутеранска църква Фрауенкирхе почернели от огъня камъни са великолепен символ на способността на човека да създава нов живот от пепелта.

овца е най-силното послание за надежда в Писанията.

Нашият Спасител, Добрият пастир, ни познава и обича. Той ви познава и обича.

Той знае кога сте изгубени и знае къде сте. Той познава мъката ви. Тихите ви молби за помощ. Страховете ви. Съзайте ви.

Няма значение как сте се изгубили – дали заради собствените си лоши избори или поради обстоятелства извън ваш контрол.

Това, което има значение, е че сте Негово чедо. И Той ви обича. Той обича чедата Си.

И, поради любовта Си, Той ще ви намери. Ще ви вдигне на раменете си

радостен. И когато ви доведе у дома, ще каже на всички: „Радвайте се с мене, че си намерих изгубената овца“³.

Какво трябва да правим ние?

Може би си мислите: „Къде е уловката? Със сигурност ще трябва да направя нещо повече от това просто да чакам да ме спасят“.

Въпреки, че нашият любящ Отец желае всички Негови чедата да се завърнат при Него, Той няма да принуди никого⁴. Бог няма да ни спаси против волята ни.

И така, какво трябва да правим ние?

Поканата Му е проста: „Обърнете се към Мене“⁵.

„Елате при Мене“⁶.

„Приближете се до Мен и Аз ще се приближа до вас“⁷.

Ето как можем да Му показваме, че желаем да бъдем спасени.

Изисква се малко вяра. Но не се отчайвайте. Ако точно сега нямате вяра, започнете с надежда.

Ако не можете да кажете, че знаете, че Бог ви очаква, можете да се надявате, че е така. Можете да имате желание да вярвате.⁸ Това е достатъчно за начало.

След това, стъпвайки на тази надежда, се обърнете към Небесния Отец. Бог ще ви разкрие любовта Си към вас и Неговото дело на спасение и промяна ще започне.

С времето ще започнете да разпознавате ръката Му в живота си. Ще чувствате любовта Му. И желанието да вървите в светлината Му и да следвате Неговия път ще нараства с всяка стъпка на вяра, която правите.

Наричаме тези стъпки на вяра „подчинение“.

Това не е модерна дума в наши дни. Но подчинението е ценен принцип в Евангелието на Исус Христос, защото знаем, че „чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието“⁹.

Когато нараства вярата ни, трябва да нараства и верността ни. Порано цитирах един германски автор, тъжаш за унищожението на Дрезден. Той също е автор на израза: „Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.“ За тези, които не владеят небесния език, това се превежда като: „Нищо добро няма да се случи, ако не го направите вие“¹⁰.

Вие и аз можем да говорим красноречиво за духовни неща. Можем да впечатляваме хората с интелегентно тълкуване на религиозни

теми. Можем да възпяваме религията и да мечтаем за „отплата, любов свята и благослов“¹¹. Но ако вярата ни не променя начина, по който живеем, ако вярванията ни не влияят на ежедневните ни избори, религията ни е напразна и вярата ни, ако не мъртва, със сигурност не е стабилна и е в опасност накрая да изчезне¹².

Подчинението е жизнената сила на вярата. Чрез подчинение събираме светлина в душите си.

Мисля, че понякога не разбираме подчинението правилно. Може би виждаме подчинението като крайна цел, вместо като средство за постигане на цел. Може би блъскаме с метафоричния чук на послушанието по желязната наковалня на заповедите в опит чрез постоянно загриване и повтарящо се удряне да изковем по-свети небесни същества от любимите ни хора.

Без съмнение има моменти, когато се нуждаем от строг призив към покаяние. Със сигурност има хора, които биха се вслушали само така.

Но вероятно има едно друго сравнение, което може да обясни защо спазваме Божиите заповеди. Може би подчинението не е точно процес на огъване, усукване и изковаване на душите ни, докато се получи нещо, което не сме. Вместо това, то по-скоро е процес, чрез който откриваме какви сме всъщност.

Ние сме създадени от Всеомогъщия Бог. Той е нашият Небесен Отец. Ние буквално сме Негови духовни чеда. Същността ни е небесна, много ценна и чиста, и затова в нас е заложено божествено естество.

Но тук на земята мислите и действията ни биват повлиявани от поквареното, несвятото и нечистото. Прахът и мръсотията на света опетняват душите ни, правейки трудно за

нас да разпознаваме и да си спомняме своята истинска същност и цел.

Но всичко това не може да промени нашата същност. Нашата божествена природа остава. В момента, в който изберем да обърнем сърцата си към нашия възлюбен Спасител и тръгнем по пътеката на ученичеството, се случва нещо чудно. Божията любов изпълва сърцата ни, светлината на истината изпълва умовете ни, губим желание да грешим и не желаем вече да ходим в тъмнина¹³.

Тогава разбираме, че подчинението не е наказание, а освобождаващ път към нашата божествена съдба. И постепенно покварата, прахът и ограниченията на този свят започват да изчезват. И накрая се разкрива безценният вечен дух на небесното същество в нас и божествеността става наша истинска същност.

Вие сте достойни да бъдете спасени

Мои скъпи братя и сестри, мои скъпи приятели, свидетелствам, че Бог вижда какви наистина сме – Той вижда, че сме достойни да бъдем спасени.

Може да чувствате, че животът ви е разбит. Може да сте грешили. Може да сте изплашени, ядосани, скърбящи или измъчвани от съмнения. Но както Добрият пастир намира изгубените Си овце, ако обърнете сърцата си към Спасителя на света, Той ще ви намери.

Той ще ви спаси.

Ще ви вдигне и ще ви сложи на раменете Си.

Ще ви отведе у дома.

Ако смъртните ръце могат да превърнат руините в красив дом за поклонение, можем да сме уверени и да разчитаме, че нашият възлюбен Небесен Отец може и ще ни изгради отново. Неговият план е да ни изгради в нещо много повече от това, което сме били, надхвърлящо и най-смелите ни представи. С всяка стъпка на вяра по пътя на ученичеството се превръщаме в съществата с вечна слава и безкрайна радост, които сме предопределени да станем.

Това е свидетелството, благословията и смирената ми молитва, в същото име на нашия Учител, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Ерих Кестнер, *Als ich ein kleiner Junge war*, (1996 г.), с. 51–52.
2. Лука 15:4–5.
3. Лука 15:6.
4. Вж. „Know This, That Every Soul Is Free“, *Hymns*, № 240.
5. Йоан 2:12.
6. Матей 11:28.
7. Учение и завети 88:63.
8. Вж. Алма 32:27.
9. Символът на вярата 1:3.
10. Ерих Кестнер, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es*, (1950 г.).
11. „Направих ли нещо добро?“, *Химни*, № 141.
12. Вж. Послание на Яков 2:26.
13. Вж. Йоан 8:12.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Светият Дух

Изразявам моята обич и благодарност към Небесния Отец за гара на Светия Дух, чрез който Той разкрива Своята воля и ни подкрепя.

Мои възлюбени братя и сестри, днес говоря в качеството си на господен служител, но и на праядо. На вас и на възлюбените ми потомци, аз преподавам и споделям свидетелство за забележителния дар на Светия Дух.

Започвам, като ще поговоря за Светлината на Христос, дадена на „всеки човек, който идва на света“¹. Всички имаме полза от тази свещена светлина. Тя е „във всичко и чрез всичко“² и ни помага да различаваме правилното от грешното³.

Но Светият Дух се различава от Светлината на Христос. Той е третият член на Божеството, отделна личност от дух със свещени отговорности и е обединен в целта си с Отца и Сина⁴.

Като членове на Църквата ние можем да чувстваме непрекъснато спътничество на Светия Дух. Чрез възстановеното Божие свещеничество, ние биваме кръстени чрез потапяне за опрощение на греховете ни и после биваме потвърдени за членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. В този обряд ни е даден дара на Светия Дух чрез полагането на ръце от носителите на свещеничеството⁵. От там нататък можем да приемем и запазим

спътничеството на Светия Дух, като винаги помним Спасителя, спазваме Неговите заповеди, покаяваме се за греховете си и достойно вземаме от причастието в Господния ден.

Светият Дух ни дава лично откровение, за да ни помага да вземаме основните житейски решения относно неща като образование, мисия, кариера, брак, деца, къде да живеем със семейството си и т.н. По тези въпроси Небесният Отец очаква да използваме свободата си на избор, да проучим ситуацията в ума си, съобразно евангелските принципи, и да отнесем към Него съответното решение.

Личното откровение е важно, но е само една част от делото на Светия Дух. Както свидетелстват Писанията, Светият Дух свидетелства за Спасителя и за Бог Отец⁶. Той ни учи на „миролюбивите неща на царството“⁷ и прави да „се преумножава надеждата (ни)“⁸. Той „(ни) води към вършене на добро ... (и) да съди(м) праведно“⁹. Той дава на „всеки човек ... (духовен) дар ... та всички да може да имат полза от това“¹⁰. Той „(ни) дава знание“¹¹ и „(ни) напомн(я) всичко“¹². Чрез Светия Дух ние „може да бъде(м) осветени“¹³ и да получим „опрощение на греховете (си)“¹⁴. Той е „Утешителят“, същият, който бе „обеща(н) на учениците (на Спасителя)“¹⁵.

Напомням на всички ни, че Светият Дух не е даден, за да ни контролира. Някои от нас неразумно търсят напътствията на Светия Дух относно всяко дребно решение в живота ни. Това принижва свещената Му роля. Светият Дух почита нашата свобода на избор. Той нежно говори на умовете и сърцата ни за голямата съвкупност от важни неща¹⁶.

Всеки от нас може да чувства по различен начин влиянието на Светия

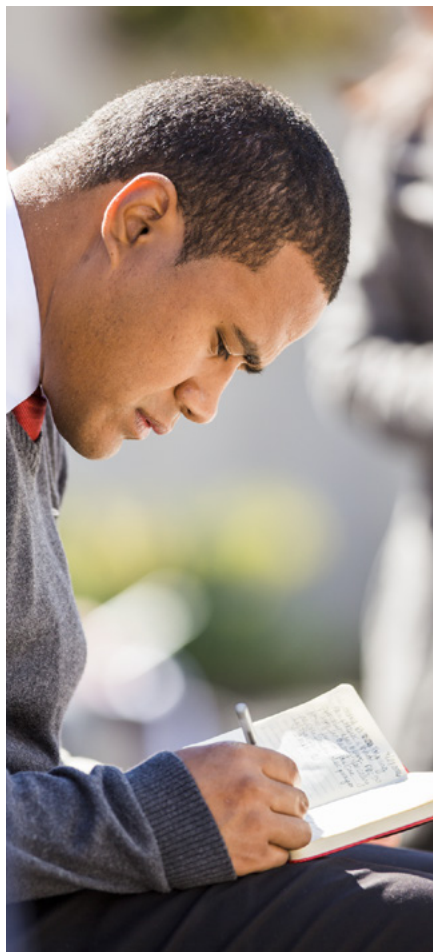

Дух. Неговите подтици може да бъдат чувствани в различна степен, съобразно личните ни нужди и обстоятелства.

В тези последни дни потвърждаваме, че само пророкът може да получава откровение чрез Светия Дух за цялата Църква. Някои забравят това, както е случаят с Аарон и Мириам, когато се опитват да убедят Моисей да се съгласи с тях. Но Господ учи тях и нас, като казва:

„Ако има пророк между вас, Аз, Господ, ще му стана познат. ...

С него Аз ще говоря уста с уста“¹⁷.

Понякога противникът ни изкушава с лъжливи идеи, които можем да объркаме със Светия Дух. Свидетелствам, че верността при подчиняването на заповедите и спазването на нашите завети ще ни предпазва от заблуда. Посредством Светия Дух ще можем да различаваме лъжепророците, които преподават като учение човешките заповеди.¹⁸

Когато приемем за себе си вдъхновението на Светия Дух, разумно е да помним, че не можем да получаваме откровение за други хора. Знам за един млад мъж, който казал на една млада жена: „Сънувах, че ще бъдеш моя съпруга“. Младата жена обмислила това твърдение и после отговорила: „Когато и аз имам същия сън, ще дойда и ще говоря с теб“.

Всички ние може да бъдем изкушавани да позволяваме на личните си желания да надделяват над напътствието на Светия Дух. Пророкът Джозеф Смит умолява Небесния Отец за позволение да даде назаем първите 116 страници от Книгата на Мормон на Мартин Харис. Джозеф счита това за добра идея. Първоначално Светият Дух не му дава потвърждаващи чувства. Най-накрая Господ позволява на Джозеф да даде страниците. Мартин Харис ги изгубва. За известно време Господ отнема на Пророка дара да превежда и Джозеф научава един болезнен, но ценен урок, който оказва влияние върху остатъка от службата му.

Светият Дух има важна роля при Възстановяването. След като през момчешките си години прочита Посланието на Яков 1:5, Пророкът Джозеф казва: „Никога пасаж от писанието не е достигал с повече мощ до сърцето на човек, както този, по това време, до моето“¹⁹. Мощта, описана от Джозеф Смит, е влиянието

на Светия Дух. В резултат на това, Джозеф отива в една горичка близо до дома си и коленичи, за да попита Бог. Последвалото Първо видение е наистина важно и великолепно. Но пътят към това лично посещение на Отца и Сина започва с един подтик от Светия Дух за молитва.

Дадените чрез откровение истини на възстановеното Евангелие се дават посредством един модел на търсене в молитва и след това получаване и следване на подтиците на Светия Дух. Помислете за следните от многото възможни примери: превода на Книгата на Мормон, възстановяването на свещеничеството и неговите обреди – като се започне с кръщението и организирането на Църквата. Свидетелствам, че днес откровението от Господ към Първото президентство и Дванадесетте идва съгласно същия този свещен модел. Това е същият свещен модел на получаване на лично откровение.

Ние отдаваме почит на всички, които са следвали Светия Дух, за да приемат възстановеното Евангелие, като се започне с членовете на семейството на самия Джозеф Смит. Когато младият Джозеф казва на баща си за посещението на Мороний, неговият баща получава за себе си потвърждаващо свидетелство. Джозеф незабавно е освободен от задълженията във фермата и е насърчен да следва указанията на ангела.

Нека като родители и ръководители вършим същите неща. Нека насърчаваме децата си и околните да следват напътствията на Светия Дух. Като правим това, нека следваме примера на Светия Дух, който ни води чрез благост, кротост, дълготърпение и любов нелицемерна²⁰.

Светият Дух е проводник за напредъка на Божието дело, в

семействата и из цялата Църква.

Имайки предвид това, позволете ми да споделя няколко лични примера за Светия Дух от моя личен живот и от църковната ми служба. Споделям ги като лично свидетелство, че Светият Дух благославя всички ни.

Преди много години, сестра Хейлз и аз планирахме да поканим у дома на специална вечеря няколко мои колеги от работа. По пътя ми от офиса към вкъщи, аз почувствах подтик да се отбия в дома на една вдовица, на която бях домашен учител. Когато почуках на вратата на тази сестра, тя каза: „Молях се да дойдеш“. Откъде се взе този подтик? От Светия Дух.

Веднъж, след тежко заболяване, председателствах на една колова конференция. За да запазя енергията си, планирах да си тръгна от сградата за събрания веднага след сесията за свещенически ръководители. Така или иначе, след закриващата молитва, Светият Дух ми каза: „Къде отиваш?“. Бях вдъхновен да се ръкувам с всички, докато излизаха от залата. Когато един млад старейшина пристъпи напред, аз се почувствах подтикнат да му предам специално послание. Той гледеше надолу и след като изчаках погледът му да се премести и да срещне моя, аз казах: „Моли се на Небесния Отец, вслушвай се в Светия Дух, следвай получените подтици и всичко ще бъде наред в живота ти.“ По-късно, президентът на кол ми каза, че младият мъж тъкмо се е прибрал преждевременно от мисията си. Действайки въз основата на ясен подтик, президентът на кол обеща на бащата на младия мъж, че ако доведе сина си на свещеническото събрание, „старейшина Хейлз ще поговори с него“. Защо се спрях, за да се ръкувам с всички? Защо се спрях и говорих с

този специален млад мъж? Какъв бе източникът на моя съвет? Отговорът е прост: Светият Дух.

В началото на 2005 година бях насочен да подготвя една реч за общата конференция относно възрастните мисионерски двойки. След конференцията, един брат разказа: „Докато слушахме конференцията, ... Духът Господен незабавно докосна душата ми. ... Посланието за мен и скъпата ми съпруга не можеше да бъде объркано. Ние трябваше да отслужим мисия и сега бе моментът. Когато ... погледнах към съпругата си, осъзнах, че тя е получила същия подтик от Духа“²¹. Какво бе довело до този силен едновременен отклик? Светият Дух.

На потомците си и на всички, които ме чуват, аз давам свидетелството си за личното откровение и постоянния приток на ежедневни напътствия, предупреждения, насърчение, сила, духовно пречистване, утеха и мир, които са дошли в семейството ни чрез Светия Дух. Чрез Светия Дух ние изпитваме „множеството на нежните милости (на Христа)“,²² а чудесата никога не спират²³.

Споделям специалното си свидетелство, че Спасителят е жив. Изразявам моята обич и благодарност към Небесния Отец за дара на Светия Дух, чрез който Той разкрива Своята воля и ни подкрепя в живота ни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и завети 93:2; вж. също Йоан 1:9.
2. Учение и завети 88:6.
3. Вж. Bible Dictionary, „Light of Christ“; вж. също Мороний 7:12–19.
4. Вж. Йоан 17.
5. Вж. урок 5, „Извършване на свещеническите обреди“, в *Задължения и благословии на свещеничеството: Основен наръчник за носители на свещеничеството, Част Б*, 2000 г., с. 41–48.
6. Вж. Йоан 15:26; Римляните 8:16.
7. Учение и завети 39:6.
8. Римляните 15:13.
9. Учение и Завети 11:12.
10. Учение и завети 46:11–12; вж. също Мороний 10:8–17; Учение и завети 13–16.
11. Ама 18:35.
12. Йоан 14:26.
13. 3 Нефи 27:20.
14. 2 Нефи 31:17.
15. Учение и завети 88:3.
16. Вж. Учение и завети 8:2–3.
17. Числа 12:6, 8.
18. Вж. Джозеф Смит – История 1:19.
19. Джозеф Смит – История 1:12.
20. Вж. Учение и завети 121:41–42.
21. Писмо от Фредерик Е. Хибън.
22. 1 Нефи 8:8.
23. Вж. Мороний 7:29.

От старейшина Герит У. Гонг
От Президентството на седемдесетте

Да си спомняме винаги за Него

Смирено свидетелствам и се моля винаги да си Го спомняме – по всяко време, във всичко и навсякъде, където сме.

Скъпи братя и сестри, когато служих в Азия, хората понякога ме питаха: „Старейшина Гонг, колко души живеят в област Азия на Църквата?“

Аз казвах: „Половината население на света – 3,6 милиарда души“.

Веднъж ме попитаха: „Трудно ли е да запомните имената на всичките?“

Помненето и забравянето са част от ежедневието. Например, веднъж след като търсила навсякъде новия си мобилен телефон, съпругата ми накрая решила да му звънна от друг

телефон. Когато го чула да звъни, си помислила: „Кой може да ми звъни? На никого не съм давала този номер!“

Помненето и забравянето са част и от вечното ни пътуване. Времето, свободата на избор и паметта ни помагат да учим, израстваме и увеличаваме вярата си.

Според думите на един познат химн:

Ще славим и възпяваме ний днес името Исус. ...

Да вземем ний за спомен скъп на богатата Му вест¹.

Всяка седмица при вземането от причастието ние склучваме завет винаги да си спомняме за Него. Като използвам няколко от почти 400-те стиха в Писанията с думата „помни“, ето шест начина, по които винаги можем да си спомняме за Него.

Първо, винаги можем да си спомняме за Него, като подхранваме своята увереност в Неговите завети, обещания и уверения.

Господ помни вечните Си завети – от времето на Адам до времето,

когато потомството на Адам „ще прегърне истината и погледне нагоре, тогава Сион ще погледне надолу и всичките небеса ще се разгърсят от радост и земята ще потрепери от веселие“².

Господ помни обещанията Си, включително обещанията, които се дават из цялата Книга на Мормон: Още едно свидетелство за Исус Христос, да събере разпръснатия Израил, както и обещанията, дадени на всеки член и мисионер, които помнят ценността на душите.³

Господ помни и дава обещания на страни и народи. В тези дни на размирици⁴ „едни споменават колесници, а други коне; но ние ще споменем името на Господа, нашия Бог“⁵, който насочва „бъдещето, както го е правил в миналото“⁶. В „усилни времена“⁷ ние помним, че „не делото Божие се осуетява, а делата на човеците“⁸.

Второ, винаги можем да си спомняме за Него, като с благодарност признаваме Неговата роля в живота ни.

Господната роля в живота ни често се вижда най-добре, когато погледнем в миналото си. Както казва християнският философ Сорен Киркегаард: „Животът трябва да бъде разбран назад. Но ... трябва да бъде живян напред“⁹.

Моята скъпа майка неотдавна отпразнува своя 90-ти рожден ден. Тя с благодарност свидетелства за Божията благословия във всеки важен момент в нейния живот. Семейните истории, семейните традиции и семейните връзки ни помагат да ценим спомените за отминали неща, като същевременно ни дават бъдещи модели и надежда. Свещеническите линии на власт и патриархалните благословии свидетелстват за Божията намеса през поколенията.

Някога мислили сте за себе си като за собствения си жив дневник – отразяващ каквото и както изберете да запомните?

Например, когато бях по-млад, в училище наистина исках да играя баскетбол. Тренирах и тренирах. Един ден треньорът посочи към нашия централен нападател, който бе 1,93 м и нашето крило, който бе 1,88 м и ми каза: „Мога да те включа в отбора, но вероятно никога няма да влезеш в играта“. Помня колко мило ме насърчи след това: „Защо не пробваш футбол? Ще си добър“. Моето семейство много се радваше, когато вкарах първия си гол.

Можем да си спомняме хората, които са ни дали шанс и втори шанс, с искреност, доброта, търпение и насърчение. И можем да станем хора, за които другите си спомнят, когато най-много се нуждаят от помощ. Припомнянето с благодарност за помощта на другите и за напътстващото влияние на Духа е начин да си спомняме за Него. Това е начин да можем да броим благословиите си ред по ред и ще видим как Бог подкрепя ни навред¹⁰.

Трето, винаги можем да си спомняме за Него, като вярваме на следното Негово обещание: „Този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня“¹¹.

Когато изцяло се покаем, включително като признаем и изоставим греховете си, ние питаме заедно с Енос, когато вината ни изчезне: „Господи, как става това“ и чуваме отговора: „Поради вярата ти в Христа“¹² и Неговата покана да си спомним за Него¹³.

След като се покаем и свещеническите ръководители ни намерят за достойни, не е нужно да продължаваме да изповядваме тези минали

грехове отново и отново. Да бъдем достойни не означава да бъдем свършени. Според плана на щастие на Небесния Отец, ние следва смирено и в мир да вървим по житейския си път, за да можем един ден да станем свършени в Христа,¹⁴ а не да бъдем постоянно притеснени, разочаровани или нещастни от несвършенствата ни днес. Помнете: Той знае всички неща, които не искаме никой друг да знае за нас – и все още ни обича.

Понякога животът изпитва нашето упование в милостта, справедливостта и преценката на Христос и в освобождаващата Му покана да позволяваме на Единението да ни изцелява, като прощаваме на другите и на себе си.

Една млада жена в друга страна кандидатствала за позиция на журналист, но служителят, който възлагал работните позиции, бил безмилостен. Той ѝ казал: „С моя подпис ти гарантирам, че няма да станеш журналист, а ще копаеш канализации“¹⁴. Тя била единствената жена, копаеща канализации в екип от мъже.

След години, тази жена заела длъжност, от която зависели позициите на другите. Един ден, един мъж дошъл при нея, защото се нуждаел от нейния подпис за една работна позиция.

Тя го попитала: „Спомняте ли си за мен?“. Той не си спомнял.

Тя казала: „Не ме помните, но аз ви помня. С вашия подпис вие гарантирахте, че никога няма да стана журналист. С вашия подпис ме изпратихте да копя канализации, единствената жена в мъжки екип“.

Тя ми каза: „Чувствам, че трябва да се отнеса с този мъж по-добре, отколкото той се отнесе с мен – но нямам тази сила“. Понякога тази сила не е в нас, но може да бъде намерена в това да не забравяме Единението на нашия Спасител Исус Христос.

Когато бъде предадено доверие, бъдат разбити мечтите, сърцата бъдат съкрушени отново и отново, когато искаме справедливост и се нуждаем от милост, когато юмруците ни се свият и съзлите ни потекат, когато се нуждаем да знаем за какво да се държим и какво да забравим, ние винаги можем да си спомняме за Него. Животът не е толкова жесток, както понякога изглежда. Неговото безкрайно състрадание може да ни помогне да намерим нашия път, истина и живот¹⁵.

Когато си спомняме Неговите думи и пример, няма да обиждаме, нито ще се обиждаме.

Бащата на мой приятел работеше като механик. Неговият честен труд

си личеше дори по внимателно измитите му ръце. Един ден някой в храма казал на бащата на моя приятел, че трябва да си измие ръцете, преди да служи там. Вместо да се обиди, този добър човек започнал да мие чиниите у дома на ръка, с повече миеш препарат, преди да посети храма. Той е пример за онези, които „ще се изкач(ат) на хълма Господен“ и „застан(ат) на Неговото свято място“ с най-чисти ръце и най-чисти сърца¹⁶.

Ако имаме лоши чувства, обидени сме или негодуваме или ако имаме причина да молим другите за прошка, сега е времето да го направим.

Четвърто, Той ни кани да помним, че Той винаги ни приветства у дома.

Ние се учим, като питаме и търсим. Но моля не спирайте да търсите, докато не достигнете – по думите на Т. С. Елиът – „там, откъдето тръгнахте, и видете мястото за първи път“¹⁷. Когато сте готови, моля отворете сърцата си за Книгата на Мормон, все едно че я четете за първи път. Моля, молете се с искрено намерение, отново, все едно че е за първи път.

Доверете се на този ранен или блед спомен. Нека той увеличи вярата ви. С Бог не съществува точка, от която няма връщане назад.

Пророците, древни и съвременни, ни умоляват да не позволяваме на човешките слабости – на околните или наши собствени – да ни накарат да пропуснем истините, заветите и изкупителната сила в Неговото възстановено Евангелие¹⁸. Това е особено важно в една църква, в която всички израстваме чрез несвършеното ни участие. Пророкът Джозеф казва: „Никога не съм ви казвал, че съм свършен; но в откровенията, които съм проповядвал, няма грешка“¹⁹.

Пето, винаги можем да си спомняме за Него в Господния ден чрез

причастието. В края на земното Си служение и в началото на възкресеното Си служение, и в двата случая, нашият Спасител взе хляб и вино и ни помоли да си спомняме тялото и кръвта Му²⁰, „понеже колкото пъти го правите, ще си спомняте този час, когато съм бил с вас“²¹.

В обряда на причастието ние засвидетелстваме на Бог Отец, че желаем да вземем върху си името на Неговия Син, винаги да Го помним и да спазваме Неговите заповеди, за да можем винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас²².

Както учи Амулик, ние си спомняме за Него, когато се молим за нашите поля, стада и домове и когато си спомняме за нуждаещите се, гладните, болните и страдащите²³.

Последно, шесто, нашият Спасител ни кани винаги да си спомняме за Него, както Той винаги ни помни.

В Новия свят нашият възкресен Спасител кани всички присъстващи да дойдат, един по един, да докоснат с ръце страните Му и да почувстват белезите от гвоздеите в ръцете и краката Му²⁴.

Писанията описват възкресението по следния начин: „всяка става ще бѣд(е) възстановена към ... своята

съответна и свършена снага“ и „дори косъм от главата не ще бѣде изгубен“²⁵. Като имате предвид това, моля помислете как свършеното, възкресено тяло на Спасителя все още носи белези от раните в страните Му и от гвоздеите в ръцете и нозете Му²⁶.

В някои исторически периоди смъртни мъже са били езекутирани чрез разпъване на кръст. Но само нашият Спасител, Исус Христос, ни прегръща, все още носещ белезите на Своята чиста любов. Само Той изпълнява пророчеството да бъде вдигнат на кръста, за да може да привлече към Себе Си всеки от нас, по име²⁷.

Нашият Спасител заявява: „Да, те може да те забравят, обаче аз няма да те забравя...“

Ето, на дланите Си съм те врязал; твоите стени са винаги пред Мене“²⁸.

Той свидетелства: „Аз съм Този, Който беше издигнат. Аз съм Исус, Който беше разпнат. Аз съм Синът Божий“²⁹.

Смирено свидетелствам и се моля винаги да си спомняме за Него – по всяко време, във всичко и навсякъде, където сме³⁰. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Патрик Кийрян
От Седемдесетте

БЕЛЕЖКИ

1. „Ще славим и възпяваме ний днес името Исус“, *Химни*, № 113.
2. Превода на Джозеф Смит, Битие 9:22 (в the Bible appendix).
3. Вж. Учение и завети 18:10–16.
4. Вж. Учение и завети 45:26; 88:91.
5. Псалми 20:7.
6. „Be Still, My Soul“, *Hymns*, № 124.
7. 2 Тимотей 3:1; вж. също стихове 2–7.
8. Учение и завети 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volume 2, Journals EE–KK*, Bruce H. Kirmmse and others, изд. (2008 г.), 2 том, с. 179; курсив запазен.
10. Вж. „Брой благословиите си“, *Химни*, № 152.
11. Учение и завети 58:42; вж. също Исая 43:25.
12. Енос 1:7, 8.
13. Исая 43:26.
14. Вж. Мороний 10:32.
15. Вж. Йоан 14:6.
16. Псалми 24:3; вж. също 4-ти стих; преживяването разказано с позволение.
17. Т. С. Елиът, „Little Gidding“, във *Four Quartets* (1943 г.), раздел 5, редове 241–242.
18. Вж., например Етер 12:23–28; Дитер Ф. Ухтдорф, „Елате и се присъединете към нас“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 21–24.
19. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 555. Той продължава тук: „Трябва ли тогава да бъда захвърлен като нещо без стойност?“.
20. Вж. Учение и завети 27:2–4, съвременно откровение за използването на вода вместо вино.
21. Превода на Джозеф Смит, Марк 14:21 (в the Bible appendix).
22. Вж. Мороний 4:3; 5:2; Учение и завети 20:77, 79.
23. Вж. Алма 34:20–21, 28–29. В съвременните откровения Господ отново ни заповядва: „Във всичко си спомняйте за бедните и нуждаещите се, за болните и огорчените“ (Учение и завети 52:40).
24. Вж. 3 Нефи 11:14–15.
25. Алма 40:23.
26. Вж. Учение и завети 6:37.
27. Вж. 3 Нефи 27:14; вж. също, например Йоан 12:32–33; 1 Нефи 11:33; Мосия 23:22; Алма 13:29; 33:19; Еламан 8:14–15.
28. Исая 49:15–16; вж. също 1 Нефи 21:15–16.
29. Учение и завети 45:52.
30. Вж. Мосия 18:9.

Убежище от бурята

Този период не определя същността на бежанците, но нашият отговор ще покаже нашата.

З ащото огладнях, и Ме нахранихте; ожаднях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; ...

... Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-малки Мои братя, на Мене сте го направили¹.

Изчислено е, че има 60 милиона бежанци в света днес, което означава, че „1 от всеки 122 души ... е бил принуден да напусне своя дом“², а половината от тях са деца³. Шокиращо е да мислим за колко хора става дума и да обмисляме какво означава това за всеки от тях. Настоящото ми назначение е в Европа, където през изминалата година са пристигнали милион двеста и петдесет хиляди бежанци от разтърсвани от войни части на Близкия Изток и Африка⁴. Виждаме как много от тях идват само с дрехите на гърба си и каквото носят в малка чанта. Голяма част от тях са добре образовани и всички е трябвало да изоставят домовете, училищата и работните си места.

Под ръководството на Първото президентство, Църквата работи съвместно със 75 организации в 17 европейски държави. Сред тези организации има големи

международни институции, както и малки обществени инициативи, от правителствени служби до религиозни и светски благотворителни фондации. Имаме щастието да работим с тях и да се учим от други, които са работили с бежанци по света в продължение на много години.

Като членове на Църквата и като група хора, не трябва да се връщаме много назад в историята ни до времето, когато самите ние сме били бежанци, насилствено гонени от домовете и фермите ни отново и отново. Говорейки за бежанците, миналата седмица сестра Линда Бъртън помоли жените в Църквата да си зададат следния въпрос: „Ами, ако *тяхната* история беше *моята* история?“⁵. Преди не много години тяхната история е *била* нашата история.

Между правителствата и сред обществото има разгорещени обсъждания какво са бежанците и с какво трябва да се помага на бежанците. Бележките ми не целят по никакъв начин да са част от тези обсъждания, нито да са коментар върху имиграционната политика, а по-скоро да са съсредоточени върху *хората*, които са били прогонени от домовете и страните си от войни, които някой друг е започнал.

Спасителят знае какво е да си бежанец, Той е бил такъв. Когато бил дете, Исус и семейството Му избягали в Египет от погубващия меч на Ирод. Много пъти по време на служението Си, Исус бил заплашван и животът Му бил в опасност, докато накрая бил предаден на зли хора, които заговорничели да го умъртвят. Може би най-изумителното за нас е, че тогава Той не спирал да ни учи да се обичаме един друг, да обичаме както Той обича, да обичаме ближния си както себе си. Наистина, „чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: да се грижи човек за сирачетата и вдовиците в неволята им“⁶ и да „се грижат за бедните и нуждаещите се, и (да) служат за тяхното облекчение, тъй че да не страдат“⁷.

Беше вдъхновяващо да гледам как членове на Църквата по света даряваха щедро, за да помагат на тези хора и семейства, които са изгубили толкова много. Особено в Европа съм виждал много членове на Църквата, преживявали радостно

събуждане и обогатяване на душата, когато са отговорили на това дълбоко вродено желание да подават ръка и да служат на изпадналите в крайна нужда. Църквата е осигурила убежище и медицински грижи. Колове и мисии са събрали хиляди пакети с хигиенни материали. Други колове са осигурили храна и вода, облекло, водонепромукаеми палта, велосипеди, книги, раници, очила за четене и много други.

Хора от Шотландия до Сицилия изпълняват множество различни роли. Лекарите и медицински сестри-доброволци служат на местата, където бежанците пристигат мокри, премръзнали и често травмирани от прекосяването на някое море. Когато бежанците започват да се установяват, местни членове им помагат да научат езика на страната домакин, докато други повдигат духа на деца и родители, осигурявайки играчки, материали за рисуване, музика и игри. Някои вземат дарена прежда и куки за плетене и учат млади и възрастни бежанци на уменията да плетат.

Опитни членове на Църквата, които са служили и са ръководили с години, заявяват, че това да служат на изпадналите в крайна нужда представлява най-прекрасното и удовлетворяващо преживяване, което са имали в своята служба до сега.

Същността на положението им трябва лично да се види, за да повярва човек. През зимата в един лагер за бежанци, сред много други, срещнах една бременна сирийка, която отчаяно търсеше уверение, че няма да се наложи да роди детето си на студения под на голямата сграда, в която беше настанена. Тя е била преподавател в университет в Сирия. В Гърция говорих с едно семейство, все още мокри, треперещи и уплашени от пътуването от Турция в малка гумена лодка. След като погледнах в очите им и чух историите им, както за насието, от което са избягали, така и за опасните им пътувания към място на мир, никога няма да съм същият.

Най-различни отдадени работници, много от които доброволци, предоставят грижа и помощ. Видях в действие една жена, член на Църквата, която в продължение на много месеци работеше през нощта, за да посреща най-належащите нужди на пристигащите в Гърция от Турция. Сред много от начинанията си, тя оказваше първа помощ на тези в критично състояние, осигуряваше грижи за жени и деца, пътуващи сами, прегръщаше тези, изгубили близки по пътя и с ограничените си възможности правеше най-доброто, което можеше, за да помага на безброй хора в нужда. Тя и много други като нея са буквално служещи ангели, чиито дела няма да бъдат забравени от тези, за които се грижат, а също и от Бог, чието дело вършат.

Всички, които са дали от себе си, за да облекчават страданието около себе си, са като народа на Алма: „И тъй, при своето благосъстояние, те не отпращаха никой от тези, които бяха голи, или които бяха гладни, или които бяха жадни, или които бяха болни, или онези, които не бяха нахранени; ... те бяха великодушни към всички: и стари, и млади, и роби, и свободни, и мъже, и жени, в църквата или извън църквата, без лицеприятие към нуждаещите се“⁸.

Трябва да внимаваме, след изчезването на първоначалния шок, новините за трудностите на бежанците да не станат нещо нормално, тъй като войните продължават и семействата продължават да прииждат. Милиони бежанци по света, чиито истории вече не стигат до новините, все още отчаяно се нуждаят от помощ.

Ако се питате: „Какво мога да направя?“, нека първо си спомним, че не трябва да служим и в резултат да пренебрегваме своите семейства и другите си отговорности⁹ и че не трябва да очакваме ръководителите ни да организират проекти за нас. Но като младежи, мъже, жени и семейства можем да се включим в това мащабно хуманитарно начинание.

В отговор на поканата на Първото президентство да участваме в Христова служба към бежанците по света,¹⁰ общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца организираха инициативата „Странник бях“. Сестра Бъртън я представи на жените от Църквата по време на общата сесия на жените миналата седмица. На IWasAStranger.lds.org се намират много полезни идеи, източници и предложения за служба.

Започнете с молитва на колене. След това помислете какво можете да

правите близо до дома си, в собствената си общност, където ще намерите хора, нуждаещи се от помощ при приспособяването с новите обстоятелства. Крайната цел е те отново да могат да се трудят и да разчитат на собствените си сили.

Възможностите пред нас за оказване на помощ и за сприяеляване са безбройни. Можете да помагате на бежанци да учат местния език, да развиват нови умения или как да се явят на интервю за работа. Можете да помагате на семейство или samotна майка да се приспособят към непознатата култура, дори и като само ги придружите до хранителния магазин или училището. Някои райони и колове работят съвместно със заслужаващи доверие организации. Можете да се включите в изключителните хуманитарни усилия на Църквата според възможностите си.

Освен това, всеки един от нас трябва да бъде по-осведомен за

събитията в света, които карат тези семейства да напускат домовете си. Трябва да заемаме позиция срещу нетърпимостта и да се застъпваме за уважението и разбирането между културите и традициите. Да се срещате със семействата бежанци и да чувате историите им със собствените си уши, а не на екран или вестник, ще ви промени. Ще се развият истински приятелски взаимоотношения и ще се насърчат състрадание и успешна интеграция.

Господ ни казва, че коловете на Сион трябва да бъдат „отбрана“ и „убежище от бурята“¹¹. Ние сме намерили убежище. Нека излезем от безопасните си места и споделяме с тях от изобилието си, *надеждата* за по-светло бъдеще, *вратата* в Бог и в ближните ни и *любовта*, която, отвъд културните и идеологически различия, съзира славната истина, че всички сме чеда на нашия Небесен Отец.

„Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов“¹².

Състоянието на бежанец може да е определящ момент в живота на хората, но то не определя тяхната *истинска същност*. Както и с безбройните други преди тях, това ще бъде период, надяваме се кратък, от техния живот. Някои от тях ще станат Нобелови лауреати, държавни служители, лекари, учени, музиканти, артисти, религиозни ръководители и ще допринасят в своята сфера. Все пак, много от тях *са били* именно това, преди да изгубят всичко. Този период не определя тяхната същност, но нашият отговор ще покаже нашата.

„Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-малки Мои братя, на Мене сте го направили“¹³. В името на Исус Христос, амин. ■

За допълнителна информация, вж. IWasAStranger.lds.org и mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 25:35–36, 40.
2. Вж. Stephanie Nebehay, „World’s Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million“, 18 дек. 2015 г., reuters.com.
3. Вж. „Facts and Figures about Refugees“, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Вж. „A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year“, 4 март 2016 г., businessinsider.com.
5. Линда К. Бъртън, „Странник бях“, *Лиакхона*, май 2016 г., 14.
6. Послание на Яков 1:27.
7. Учение и завети 38:35; вж. също Учение и завети 81:5.
8. Алма 1:30.
9. Вж. Писмо от Първото президентство, 26 март 2016 г.; вж. също Мосия 4:27.
10. Вж. Писмо от Първото президентство, 27 окт. 2015 г.
11. Учение и завети 115:6; вж. също Исая 4:5–6.
12. 2 Тимотей 1:7.
13. Матей 25:40.

От старейшина Далин Х. Оукс

От Кворума на дванадесетте апостоли

Противопоставяне във всички неща

Противопоставянето ни позволява да израстваме към това, което Небесният Отец желае да станем.

Планът на Отца за спасение и за вечния напредък на Неговите чеда заема централно място в Евангелието на Исус Христос. Този план, обяснен в съвременните откровения, ни помага да разберем много неща, които преживяваме в смъртността. Моето послание набляга на важната роля на противопоставянето в този план.

1.

Целта на земния живот на Божиите чеда е да им се предостави опита, необходим, за да „напреднат към съвършенство и напълно да осъзнаят своята божествена съдба като наследници на вечен живот“¹. Президент Томас С. Монсън ни учи тази утрин толкова въздействащо, че ние напредваме, като правим избори, чрез което сме изпитвани да покажем дали ще спазваме Божиите заповеди (вж. Авраам 3:25). За да бъдем изпитани, ние трябва да имаме свободата да избираме между различни неща. За да се предоставят алтернативи, чрез които да упражняваме нашата свобода на избор, трябва да имаме противопоставяне.

Останалата част на плана също е важна. Когато правим грешни избори – а това неизбежно ще се случва – ние биваме омърсени с грях и трябва да бъдем изчистени, за да напредваме към вечната си съдба. Планът на Отца предоставя начин, по който това да става, начинът да задоволим вечните изисквания на правосъдието: Спасителят заплаща цената, за да изкупи всички нас от греховете ни. Този Спасител е Господ Исус Христос, Единородният Син на Бог Вечният Отец, Чийто единителна жертва – Чийто страдание – заплаща цената за нашите грехове, ако се покаем за тях.

Едно от най-добрите обяснения на планираната роля на противопоставянето е в Книгата на Мормон, в ученията на Лехий към сина му Яков.

„Нужно е да има противопоставяне във всички неща. Ако ли не, ... праведността не би могла да съществува, нито нечестието, нито святостта, нито окаяността, нито доброто, нито злото“ (2 Нефи 2:11; вж. също стих 15).

Затова, Лехий продължава: „Господ Бог даде на човека да действа за

себе си. Защото човекът не можеше да действа за себе си, освен ако не биваше съблазнен от единия или другия“ (стих 16). Също така, в едно съвременно откровение Господ заявява: „И нужно е дяволът да изкушава чедата човешки, иначе те не биха могли да действат сами за себе си“ (У. и З. 29:39).

Противопоставянето е било необходимо в Едемската градина. Ако Адам и Ева не бяха взели решението, което въведе смъртността, Лехий казва: „те щяха да останат в състояние на невинност, ... без да вършат добро, защото не знаеха грях“ (2 Нефи 2:23).

От самото начало, свободата на избор и противопоставянето заемат централно място в плана на Отца и в бунта на Сатана против него. Както разкрива Господ на Моисей, на съвета в небесата Сатана „поиска да унищожи свободата на избор на човека“ (Моисей 4:3). Това унищожение е част от условията на предложението на Сатана. Той идва пред Отца и казва: „Ето ме тук, изпрати мен. Аз ще бъда Твоят син и ще изкупя цялото човечество, тъй че нито една душа няма да бъде изгубена; и аз със сигурност ще го направя. Ето защо, отдай ми Твоята почит“ (Моисей 4:1).

Така, Сатана предлага да изпълни плана на Отца по начин, който да попречи на осъществяването на целта на Отца и да даде Неговата слава на Сатана.

Предложението на Сатана би гарантирало съвършено равенство: то щеше „да изкуп(и) цялото човечество“, така че нито една душа нямаше да бъде изгубена. Нямаше да има свобода на избор за никого и следователно, нямаше да има нужда от противопоставяне. Нямаше да има изпитание, нито провал, нито успех.

Нямаше да има израстване, за да се постигне целта, която Отец иска за чедата Си. Писанията споменават, че противопоставянето на Сатана води до една „война на небесата“ (Откровението 12:7), в която две трети от Божиите чедата получават правото да получат земен живот, като избират плана на Отца и отхвърлят бунта на Сатана.

Целта на Сатана е да получи за себе си почитите и славата на Отца (вж. Исая 14:12–15; Моисей 4:1, 3). „Затова – казва Отец – тъй като Сатана се разбунтува срещу Мен, ... Аз сторих той да бъде низвергнат“ (Моисей 4:3) с духовете, които са упражнили свободата си на избор да го последват (вж. Юда 1:6; Откровението 12:8–9; У. и З. 29:36–37). Отхвърлени като безтелесни духове в смъртността, Сатана и неговите последователи изкушават и се стремят да заблуждават и пленяват Божиите чедата (вж. Моисей 4:4). Нечестивият, този, който се е противопоставил и опитал да *унищожи* плана на Отца, всъщност *спомага* за осъществяването му, защото противопоставянето дава възможност за избор, а възможността да вземаме правилни решения води до израстване, което е целта на плана на Отца.

II.

Изкушението да грешим не е единственият вид противопоставяне в смъртността. Татко Лехий учи, че ако Падението не се бе случило, Адам и Ева „щяха да останат в състояние на невинност, без да имат радост, защото не знаеха окаяност“ (2 Нефи 2:23). Ако нямаме противопоставяне в смъртността, „всички неща е нужно да бъдат обединени в едно“, в което няма щастие или окаяност (стих 11). Следователно, продължава татко Лехий, след като Бог създава всички неща, „за да осъществи своите вечни цели за човека, ... трябваше да има едно противопоставяне; дори забраненият плод беше в противоположност на дървото на живота; единият бидейки сладък, а другият – горчив“ (стих 15).² Неговото учение относно тази част на плана на спасение приключва със следните думи:

„Но ето, всички неща са били извършени по мъдростта на Този, Който знае всичко.

Адам падна, за да могат хората да бъдат; и хората са, за да могат да имат радост“ (стихове 24–25).

Противопоставянето във формата на трудните обстоятелства, които срещаме в смъртността, също е част

от плана, която спомага за израстването ни в земния живот.

III.

Всички ставаме обект на противопоставяне, което ни изпитва. Някои от тези изпитания са изкушения да грешим. Някои са смъртни предизвикателства, непричинени от личен грях. Някои са много големи. Някои са дребни. Някои са продължителни, а някои са кратки мигове. Никой от нас не е освободен от тях. Противопоставянето ни позволява да израстваме към това, което Небесният Отец желае да станем.

След като Джозеф Смит приключва превода на Книгата на Мормон, той трябва да намери издател. Това не се оказва лесно. Сложността на този дълъг ръкопис и цената на отпечатването и подвързването на хиляди копия са застрашителни. Джозеф първо се обръща към Е. Б. Грандин, един печатар от Палмира, който му отказва. После се обръща към един друг печатар в Палмира, който също му отказва. Той отпътува до Рочестър, на 40 км от там, и се обръща към най-известният издател в западен Ню Йорк, който също му отказва. Един друг издател в Рочестър има желание, но обстоятелствата правят тази алтернатива неприемлива.

Изминават седмици и Джозеф трябва да е бил озадачен от противопоставянето при осъществяването на божествената му задача. Господ не улеснява нещата, но в крайна сметка ги прави възможни. Петият опит на Джозеф, неговото второ обръщане към издателя от Палмира, Грандин, е успешен³.

Години по-късно, Джозеф е болезнено затворен в продължение на месеци в затвора Либърти. Когато се моли за облекчение, Господ му казва, че „всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро“ (У. и З. 122:7).

Ние всички сме запознати с други видове противопоставяне в земния живот, в това число болест, инвалидност и смърт, които не са причинени от наши лични прегрешения. Президент Томас С. Монсън обяснява:

„Някои от вас може да сте проплаквали в страданието си, чудейки се защо нашият Небесен Отец допуска да ви се случват изпитанията, през които преминавате. ...

Обаче, нашият смъртен живот никога не е бил предвиждан да бъде лесен или постоянно приятен. Нашият Небесен Отец ... знае, че ние учим и растем и ставаме усъвършенствани посредством трудни изпитания, съкрушителни скърби и трудни решения. Всеки от нас има тежки

дни, когато любим за нас човек почине, болезнени мигове, когато сме изгубили здравето си, чувството, че сме изоставени, когато хората, които обичаме, изглежда са ни изоставили. Тези и другите изпитания, ни представят едно истинско изпитание на нашата издръжливост“⁴.

Нашите усилия да подобрим освещаването на Господния ден представляват по-лек вариант на противопоставяне. Господ ни е дал заповед да освещаваме Господния ден. Някои от нашите решения може да нарушават тази заповед, но други решения за това как да прекарваме Господния ден са просто въпрос на това дали ще правим неща, които са само добри, или които са по-добри или най-добри.⁵

За да илюстрира противопоставянето на изкушенията, Книгата на Мормон описва три метода, които дяволът ще използва в последните дни. Първо, той ще „вилнее в сърцата на чедата човешки и ще ги подтиква към гняв срещу това, което е добро“ (2 Нефи 28:20). Второ, той ще „усмири и приспи (членовете) с плътско благополучие“, казвайки, че „Сион преуспява, всичко е добре“ (стих 21). Трето, той ще ни каже: „няма пъкъл; и ... аз не съм дявол, защото такъв няма“ (стих 22) и следователно няма правилно и грешно. Поради това противопоставяне, сме предупредени да не ни е „леко в Сион!“ (стих 24).

Църквата, в божествената си мисия, и ние, в личния си живот, изглежда в днешно време ставаме обект на увеличаващо се противопоставяне. Вероятно, докато Църквата нараства в силата си и ние членовете увеличаваме вярата и послушанието си, Сатана увеличава силата на противопоставянето си, за

да продължим да имаме „противопоставяне във всички неща“.

Част от това противопоставяне идва дори от членове на Църквата. Някои, които използват лични разсъждения или мъдрост, за да не следват пророческите насоки, си слагат един етикет, използван в избраните правителства – „лоялната опозиция“. Колкото и да е уместен при демокрацията, този начин на управление не е оправдан в Божието царство, в което въпросите биват уважавани, но не и опозицията (вж. Матей 26:24).

Като друг пример, има много неща в ранната история на нашата Църква, като това какво прави или не прави Джозеф Смит при всяко едно обстоятелство, които някои използват като основа за опозиция. На всички казвам: упражнявайте вяра и разчитайте на следното учение на Спасителя: „по плодовете им ще ги познае(м)“ (Матей 7:16). Църквата полага огромни усилия, за да бъдат прозрачни данните, които имаме, но след всичко, което можем

да публикуваме, нашите членове понякога все още имат основни въпроси, които не могат да бъдат разрешени чрез изучаване. Това е „противопоставяне(то) във всички неща“ в историята на Църквата. Някои неща може да бъдат научени само чрез вяра (вж. У. и З. 88:118). Нашата върховна надежда трябва да почива върху вярата в свидетелството, което сме получили от Светия Дух.

Бог рядко засяга свободата на избор на което и да е от Своите чеда, като се намесва срещу определени хора, с цел облекчението на други. Но Той действително облекчава бремето на трудностите ни и ни укрепва, за да издържим на тях, както прави за народа на Алма в земята Елам (вж. Мосия 24:13–15). Той не предотвратява всички природни бедствия, но отговаря на нашите молитви, за да ги отклони, както направи с изключително силния циклон, който заплаши да попречи на освещаването на храма във Фиджи;⁶

или притъпява техния ефект, както направи с терористичната атака на летището в Брюксел, при която загинаха толкова много хора, но нашите четири мисионери бяха само ранени.

При цялото смъртно противопоставяне имаме Божието уверение, че Той ще „посвети страданията (ни) за (наша) полза“ (2 Нефи 2:2). Учени сме и да разбираме преживяванията си в този живот и Неговите заповеди в контекста на Неговия велик план на спасение, който ни показва целта на живота и ни дава увереност, че имаме Спасител, в чието име свидетелствам за истинността на тези неща. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 129.
2. По подобен начин, съвременните откровения ни учат, че ако никога не сме опитали горчивото, няма как да познаем сладкото (вж. Учение и завети 29:39).
3. Вж. Michael Hubbard MacKay и Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015 г.), с. 163–179.
4. Томас С. Монсън, „Joy in the Journey“ (Обръщение от Конференцията на жените в УБИ, 2 май 2008 г.), womensconference.se.byu.edu. Кратко есе на тема спортменство и демокрация от Джон С. Танър, настоящ президент на БУИ-Хавай, включва следното прозрение по тема, с която всички сме запознати: „Да се научим как да губим с достойнство не е само гражданска отговорност; то е религиозно задължение. Бог е създал смъртността, за да гарантира „противопоставяне във всички неща“ (2 Нефи 2:11). Разочарованията и провалите са част от Неговия план за нашето усъвършенстване. ... Провалът играе важна роля в нашето „пътешествие към съвършенството“ (Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy (2011 г.), с. 57).
5. Вж. Далин Х. Оукс, „Добро, по-добро, най-добро“, *Лиакхона*, ноем. 2007 г., с. 104–108.
6. Вж. Sarah Jane Weaver, „Rededication Goes Forward“, *Church News*, 28 фев. 2016 г., с. 3–4.

От Старейшина Кент Ф. Ричардз
От Седемдесетте

Силата на божествеността

Всеки храм е Божият свещен, свят дом, където всеки един от нас може да изучава и опознава силите на божествеността

Няколко месеца преди смъртта си, Пророкът Джозеф Смит се среща с Дванадесетте апостоли, за да обсъдят най-важните нужди на Църквата в тези много трудни времена. Той им казва: „*Нуждаем се от храма повече от всичко друго.*“¹ Със сигурност днес, в тези трудни времена, всички ние, заедно със семействата си, се нуждаем от храма повече от всичко друго.

По време на неотдавнашно освещаване на един храм бях развълнуван от цялото преживяване. Харесаха ми дните на отворени врати, приветстването на посетители, идващи да видят храма; културното празненство с жизнеността и вълненията на младежите; последвани от прекрасни сесии за освещаване. Духът беше прекрасен. Много хора бяха благословени. На следващата сутрин със съпругата ми влязохме в басейна в храма, за да извършим кръщения за някои от нашите предци. Когато в началото на обряда вдигнах ръка, бях завладян от силата на Духа. Отново осъзнах, че истинската сила на храма е в обредите.

Както Господ е разкрил, пълнотата на свещеничеството на Мелхиседек е в храма и неговите обреди, „защото в това са постановени ключовете на светото свещеничество, та да можете вие да получите чест и слава“². „Ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността.“³ Това обещание се отнася за вас и вашите семейства.

Нашата отговорност е да „приемаме“ това, което Отец предлага.⁴

„Защото на този, който приема, ще му се даде по-изобилно, дори и сила“⁵: да получи *всичко*, което Той може да даде и ще ни даде, сега и във вечността,⁶ сила да станем синове и дъщери Божии,⁷ да познаваме „небесните сили“,⁸ да говорим в Неговото име⁹ и да получим „силата на (Неговия) Дух“¹⁰. Тези сили са достъпни лично за всеки един от нас чрез обредите и заветите на храма.

Нефи е получил велико видение за нашите дни: „Аз, Нефи, съзрях *силата* на Агнеца Божий, която слезе върху светиите на църквата на Агнеца и върху *заветния народ* Господен, който беше пръснат по цялото лице на земята; и те бяха *въоръжени с праведност и със силата Божия във велика слава.*“¹¹

Наскоро имах привилегията да съм в храма по време на отворени врати с президент Ръсел М. Нелсън и семейството му, когато той ги събра около олтара за запечатване и им обясни, че всяко събрание, дейност, урок и служба, всичко, което правим в Църквата, цели всеки от нас да се подготвя да отиде в храма и да коленичи при олтара, за да получи всички обещани от Отца благословии за вечността¹².

Когато усещаме благословиите на храма в живота си, сърцата ни се обръщат към нашите роднини, както живи, така и починали.

Наскоро бях свидетел как три поколения от едно семейство участваха заедно в кръщения за своите предци. Дори бабата участваше, въпреки че се безпокоеше да бъде потопена във водата. След като излезе от водата, тя прегърна съпруга си, просълзена от радост. След това дядото и бащата се кръстиха един друг и много от внуците. Каква по-голяма радост може да преживее едно семейство заедно?

Във всеки храм е определено време, когато семействата са с предимство, за да можете заедно да извършвате кръщения.

Малко преди смъртта си, президент Джозеф Ф. Смит получава видение за изкуплението на мъртвите. Той учи, че мъртвите в света на духовете напълно зависят от обредите, които ние извършваме за тях. В Писанията четем: „Мъртвите, които се покаят, ще бъдат изкупени чрез подчинение на обредите на дома Божии“.¹³ Ние извършваме обреди за тях, но те сключват и носят отговорност за всеки завет, свързан с всеки обред. В храма сякаш можем да ги видим през завесата, а те ясно разбират какви обреди извършваме за тях.

Каква тогава е личната ни отговорност да вършим тази работа, като посещаваме храма или като храмови работници? През 1840 г. Пророкът Джозеф Смит учи светиите, че „се иска да бъде положено значително усилие, а също ще са необходими и средства – и тъй като делото (по изграждане на храма) трябва да бъде ускорено в праведност, уместно е за светиите да претеглят важността на тези неща в ума си ... и после да вземат такива мерки, каквито са нужни за превръщането им в действие; и въоръжавайки се с кураж, да решат да сторят всичко, което могат, чувствайки се толкова заинтересовани, сякаш цялата работа зависи само и единствено от тях“¹⁴.

В книгата Откровението четем:
„Тези, облечени в бели дрехи, кои са и откъде са дошли?

... Това са онези, които излизат от голямата скръб; и са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца.

Затова са пред престола на Бога и му служат денем и нощем в неговия

храм; и Седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях“.¹⁵

Можете ли да си представите хората, които служат в храма днес?

Има повече от 120 000 храмови работници в 150-те действащи храма по света. И въпреки това още повече хора могат да участват в това прекрасно преживяване. Когато президент Гордън Б. Хинкли обяви идеята за множество малки храмове по света, той каза, че „всички храмови работници ще бъдат местни членове, служещи в други призования в своите райони и колове“¹⁶. Обикновено призованието на храмовите работници е за две или три години с възможност за удължаване. Веднъж призовани, не се предполага, че те ще служат, докато могат. Много дългогодишни работници отнасят със себе си любовта към храма, след като бъдат освободени, за да могат други да служат.

Преди почти 100 години апостол Джон А. Уитсоу учи: „Имаме нужда от повече работници, за да

осъществяваме (това) прекрасно дело. ... Нуждаем се от повече хора от всички възрасти със свидетелство за храмовата работа. ... Дошло е времето ... за активни усилия за извършване на храмова служба от всички хора от всички възрасти. ... Храмовата работа е ... от голяма полза за младите и активните, а също и за възрастните, за които много от грижите на живота са вече минало. Младият мъж се нуждае да бъде в храма дори повече от своя баща или дядо, които имат богат житейски опит; и навлизащата в живота млада жена се нуждае от Духа, въздействието и напътствието, идващи от участието в храмовите обреди“.¹⁷

Президентите на много храмове приветстват новопризовани и получили своето надаряване мисионери, млади мъже и жени, за кратко да служат като храмови работници, преди да отидат в Центъра за подготовка на мисионери. Тези млади хора са не само благословени чрез служба, но „подсилват красотата и

духовните преживявания за всички, служещи в храма¹⁸.

Помолих няколко млади мъже и жени, които са служили като храмови работници преди и след своите мисии, да споделят своите чувства. Те използваха следните изрази, за да опишат преживяванията си в храма:

Когато служа в храма,

- се „чувствам по-близо до моя Отец и Спасителя“;
- изпитвам „пълнен мир и щастие“;
- се чувствам сякаш „съм у дома“;
- получавам „святост, мощ и сила“;
- усещам „важността на сключените от мен свещени завети“;
- „храмът става част от мен“;
- „сякаш духовете на тези, за които извършвам обреди, са близо до мен“;
- „това ми дава сили да устоявам на изкушенията“ и
- „храмът променя живота ми завинаги“¹⁹.

Службата в храма е ценно и въздействащо преживяване за хора от всяка възраст. Дори някои млади двойки служат заедно. Президент Нелсън учи: „Службата в храма ... е една възвишена работа за семейството“²⁰. Като храмови работници можете не само да участвате в обреди за своите предци, но и да *отслужавате* тези обреди за тях.

Както казва Президент Уилфорд Уудръф:

„Какво по-велико призвание може да има един мъж (или жена) на тази земя от това да държи в ръцете си силата и властта да отиде и да отслужва спасителните обреди? ...

... Вие ставате оръдие в ръцете Божии за спасението на тази душа. Нищо, дадено на чедата човешки, не може да се сравни с това“²¹.

Той също казва:

„Ще (ви) бъдат давани тихи нашепвания от Светия Дух, а също небесни съкровища и общение с ангелите ще ви се прибавят от време на време“²².

„За това си струва да пожертвате всичко (през) кратките години на смъртността“²³.

Президент Томас С. Монсън наскоро ни припомни, че „благословиите на храма са безценни“²⁴. „Няма жертва, която да е твърде голяма“²⁵.

Идвайте в храма. Идвайте често. Идвайте със семействата си и заради тях. Идвайте и помагайте на други също да идват.

„Тези, облечени в бели дрехи, кои са?“ Мои братя и сестри, *вие* сте тези – вие, които сте получили храмовите обреди, които спазвате заветите, дори с цената на жертви; вие, които помагате на семействата си да откриват благословиите от службата в храма

и междувременно сте помагали и на други хора. Благодаря ви за вашата служба. Свидетелствам, че всеки храм е Божият свещен, свят дом и че там всеки един от нас може да изучава и опознава силите на божествеността, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, (2007 г.), с. 444; курсив добавен.
2. Учение и завети 124:34.
3. Учение и завети 84:20.
4. Вж. Марк 4:20, 24–25.
5. Учение и завети 71:6.
6. Вж. Учение и завети 84:38. „И този, който приема Отца Ми, получава царството на Отца Ми, ето защо всичко, което Моят Отец има, ще му бъде дадено“. Това са обещанията, свързани със заветите при храмовите обреди; вж. също Учение и завети 132:20–24.
7. Вж. Учение и завети 39:4; вж. също Учение и завети 45:8; Моисей 6:65–68.
8. Учение и завети 121:36.
9. Вж. Учение и завети 1:20. „А всеки човек да може да говори в името на Бога Господа, тъкмо Спасителя на света“.
10. Учение и завети 29:30.
11. 1 Нефи 14:14; курсив добавен.
12. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Лична подготовка за храмовите благословии“, *Лиахона*, юли 2001 г., с. 37.
13. Учение и завети 138:58; вж. също стихове 53–54.
14. *Ученията: Джозеф Смит*, с. 443.
15. Откровението 7:13–15.
16. Гордън Б. Хинкли, „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service“, *Ensign*, ноем. 1997 г., с. 49.
17. Вж. Джон А. Уидсоу, „Temple Worship“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, април 1921 г., с. 51–52.
18. Лична кореспонденция от президент Брент Белистън, храм Бойси Айдахо.
19. Лична кореспонденция.
20. Ръсел М. Нелсън, „The Spirit of Elijah“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 86.
21. „Discourse by President Wilford Woodruff“, *Millennial Star*, 14 май 1896 г., с. 307.
22. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., с. 181.
23. *Teachings: Wilford Woodruff*, стр. 177.
24. Томас С. Монсън, „Благословиите на храма“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 93.
25. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, *Лиахона*, май 2011 г., с. 92.

Старейшина Пол В. Джонсън
От Седемдесетте

Смърт няма да има вече

*Възкресението е източник на голяма надежда за всички,
които тъгуват по смъртта на обичан от тях човек.*

Преди седмица беше Великден и мислите ни отново бяха насочени към единителната жертва и Възкресението на Господ Исус Христос. През изминалата година мислих и размишлявах над възкресението повече от обикновено.

Преди почти година почина нашата дъщеря Алиса. Тя се бори с рака в продължение на почти осем години, включващи няколко

операции, различни лечения, вълнуващи чудеса и дълбоки разочарования. Гледахме как физическото ѝ състояние се влошава в края на земния ѝ път. Беше съкрушаващо да виждаме случващото се със скъпата ни дъщеря, малкото бебе с блясък в очите, което се бе превърнало в чудесна талантлива жена, съпруга и майка. Мислех, че сърцето ми ще се пръсне.

На Великден миналата година, малко повече от месец преди да си отиде, Алиса написа: „Великден напомня за всичко, за което се надявам. Че някой ден ще бъде изцелена и ще бъде здрава. Някой ден в мен няма да има нищо метално или изкуствено. Някой ден сърцето ми няма да се бои и умът ми няма да се тревожи. Не се моля това да стане скоро, но много се радвам, че истински вярвам в прекрасен живот отвъд смъртта“¹.

Възкресението на Исус Христос осигурява всичко, за което Алиса се надяваше и ни дава причина да имаме надежда². Президент Гордън Б. Хинкли нарича Възкресението „най-великото събитие в историята на цялото човечество“³.

Възкресението се осъществява поради Единението на Исус Христос и е съществен елемент от великия план на спасение⁴. Ние сме духовни деца на небесни родители⁵. Когато идваме на този свят, нашите духове получават тела. Преживяваме всички радости и трудности на земния живот. Когато човек умре, духът и

тялото му се разделят. Възкресението прави възможно духът и тялото на човек да бъдат обединени отново, но тялото вече ще бъде безсмъртно и свършено, неподвластно на болки, болести и други трудности⁶.

След възкресението духът никога повече няма да бъде отделен от тялото, защото Възкресението на Спасителя донесе пълна победа над смъртта. За да постигнем своята вечна съдба, се нуждаем от безсмъртна душа – тяло и дух, обединени завинаги. С неразделно свързани дух и безсмъртно тяло можем да получим пълнота от радост⁷. Всъщност без възкресението никога не бихме получили пълна радост, а бихме били окаяни навеки⁸. Дори верните, праведни хора виждат разделянето на тялото и духа си като пленничество. Ние биваме освободени от пленничеството чрез възкресението, което е

изкупление от връзките на смъртта⁹. Няма спасение без обединяване на тялото и духа.

Всеки от нас има своите физически, умствени и емоционални ограничения и слабости. Тези трудности, някои от които сега изглеждат непреодолими, накрая ще бъдат премахнати. Нито един от тези проблеми няма да ни измъчва след възкресението. Алиса проучваше процента на преживелите с типа рак, който тя имаше и данните не бяха окуражаващи. Тя написа: „Но има лек и затова не се страхувам. Исус вече е излекувал моя рак и вашия. ... Аз *ще* бъда по-добре. Радвам се, че знам това“¹⁰.

Можем да заменим думата *рак* с всяка друга физическа, умствена или емоционална болка, която може да преживяваме. Поради Възкресението те също са били изцелени. Чудото на възкресението, свършеният лек,

надхвърля възможностите на съвременната медицина. Но е по силите на Бог. Ние знаем, че е възможно, защото Спасителят възкръсна и така направи възможно възкресението на всеки един от нас¹¹.

Възкресението на Спасителя доказва, че Той е Синът Божий и че ученията му са истинни. „Възкръсна, както и каза“¹². Няма по-силно доказателство за божествеността Му от това, че е излязъл от гроба с безсмъртно тяло.

Знаем кои са свидетелите на Възкресението от Новия завет. В допълнение на жените и мъжете, за които четем в Евангелията, Новият завет потвърждава, че стотици са видели Възкресения Господ¹³. Книгата на Мормон разказва за стотици други: „Множеството отиде и поставиха ръце в ребрата Му, ... и видяха с очите си, и почувстваха с

ръцете си, и узнаха със сигурност, и засвидетелстваха, че това беше Този, за Когото пророците бяха писали, че ще дойде“¹⁴.

Освен тези свидетели от древността, има и други от последните дни. Всъщност, в началото на тази диспансация Джозеф Смит вижда възкръсналия Спасител заедно с Отца¹⁵. Живите пророци и апостоли са свидетелствали за реалността на Възкресения, Живия Христос¹⁶. И така, можем да кажем, че „сме обиколени от такъв голям облак свидетели“¹⁷. Всеки един от нас може да е един от тях, знаейки чрез силата на Светия Дух, че това, което празнуваме на Великден, действително се е случило, че Възкресението е реално събитие.

Възкресението на Спасителя заменя тъгата с надежда, защото чрез него идва увереността, че всички останали обещания на Евангелието са също толкова реални, обещания, не по-малко чудодейни от Възкресението. Ние знаем, че Той има силата да ни пречисти от всичките ни грехове. Знаем, че Той е понесъл всички наши немощи, болки и изстрадания несправедливости¹⁸. Знаем, че Той се „е вдигн(ал) от мъртвите с изцеление в крилата Си“¹⁹. Знаем, че Той може да ни изцели, без значение колко разбит е животът ни. Ние знаем, че Той „ще обърше всяка сълза от очите (ни) и смърт няма да има вече, нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болки“²⁰. Знаем, че можем да бъдем „усъвършенствани чрез Исус ... , Който извърши това съвършено единение“²¹ ако само имаме вяра и Го следваме.

В края на вдъхновяващото произведение *Месия*, Хендел добавил красива музика към думите на апостол Павел, който се радва поради Възкресението.

„Ето, една тайна ви казвам: Не всички ще починем, но всички ще се изменим,

в един миг, докато трепне око, при последната тръба; ... (която) ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим.

Защото това, тленното, трябва да се облече в нетление и това, смъртното, да се облече в безсмъртие, ... тогава ще се изпълни писаното слово: „Погълната бе смъртта победоносно.

О смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?“ ...

Но да благодарим на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос“²².

Благодарен съм за благословиите, които можем да получим чрез Единението и Възкресението на Господ Исус Христос. За всички вас, които сте положили дете в гроба или сте плакали над ковчега на съпруг, или сте скърбели поради смъртта на родител или обичан човек, Възкресението е източник на изключителна надежда. Колко прекрасно ще бъде, когато ги видим отново, не просто като духове, но с възкресени тела.

Силоно желая да видя майка си отново, да усетя нежното ѝ докосване и да погледна в изгъланените ѝ с обич очи. Искам да видя усмивката на баща си и да чуя смеха му, да го видя възкресен и съвършен. С очи на вяра си представям Алиса, отвъд всички земни грижи и жилото на смъртта,

възкресена и съвършена, победила смъртта и имаща пълна радост.

На един Великден преди няколко години тя написа: „Има живот чрез Неговото име. Имам толкова много надежда. Винаги. Във всичко. Обичам Великден да ми напомня за това“²³.

Свидетелствам за реалността на Възкресението. Исус Христос живее и чрез Него ние всички ще живеем отново. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алиса Линтън, „Easter“, 14 април 2015 г.
2. 1 Петрово 3:15; вж. също 1 Петрово 1:3.
3. Гордън Б. Хинкли, „The Empty Tomb Bore Testimony“, *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 65–68.
4. Вж. Аалма 42:23.
5. Вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
6. Вж. Аалма 11:43.
7. Учение и завети 93:33; 138:17.
8. Вж. 2 Нефи 9:8–9; Учение и завети 93:34.
9. Вж. Учение и завети 138:14–19.
10. Алиса Линтън, „I Draw the Line at the Easter Bunny“, 25 март 2008 г.
11. Вж. 1 Коринтяните 15:20–22; 2 Нефи 2:8; Еламан 14:17; Мормон 9:13.
12. Матей 28:6.
13. Вж. 1 Коринтяните 15:6, 8.
14. 3 Нефи 11:15.
15. Вж. Джозеф Смит – История 1:15–17.
16. Вж. „Живият Христос: свидетелството на апостоите“, *Лиахона*, април 2000 г., с. 2; „Special Witnesses of Christ“, lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies.
17. Евреите 12:1.
18. Вж. Аалма 7:11–12.
19. 2 Нефи 25:13.
20. Откровението 21:4.
21. Учение и завети 76:69.
22. 1 Коринтяните 15:51–55, 57.
23. Алиса Линтън, „Life through His Name“, 8 април 2012 г.

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Утре Господ ще извърши сред вас чудни дела

*Продължавайте да обичате. Продължавайте да се опитвате.
Продължавайте да уповавате. Продължавайте да вярвате.
Продължавайте да израствате. Небесата ще ви подкрепят днес,
утре и завинаги.*

Братя и сестри, имате ли някаква представа, идея или предположение за това колко много ви обичаме? В продължение на 10 часа вие гледате, съсредоточени върху всяко следващо лице на този амвон, но за същите тези 10 часа, ние седящите зад този амвон гледаме, съсредоточени върху вас. Ние се вълнуваме до дъното на душите си за вас, както за тези 21 000 от вас, които сте тук в Центъра за конференции, така и за множествата в сградите за събрания и милионите в домовете навсякъде по света, може би сгущени около екрана на семейния компютър. Ето ви тук, и там, час след час, във вашето най-добро неделно облекло, бидейки най-доброто, на което сте способни. Вие пеете и се молите. Вие слушате и вярвате. Вие сте чудото на тази Църква. И ви обичаме.

Каква забележителна обща конференция имаме. Бяхме особено благословени от присъствието и пророческите послания на президент Монсън. Президент Монсън, обичаме

ви, молим се за вас, благодарим ви и най-вече ви подкрепяме. Благодарни сме, че бяхме учени от вас и съветниците ви и от толкова много други наши чудесни ръководители, мъже и жени. Музиката, която чухме, не може да се сравни с нищо друго. Настоятелно се молиха за нас и ни умоляваха да вършим правда. Духът Господен се изля изобилно над нас. Тези дни бяха вдъхновяващи във всяко отношение.

Сега, виждам няколко проблема. Първият е, че единствено аз стоя между вас и сладоледа, който винаги

оачквате след края на конференцията. Другият потенциален проблем

е уловен на следното изображение, което наскоро видях в Интернет.

Извинявам се на всички деца, които сега се крият под дивана, но истината е, че никой от нас не иска утрешният ден и денят след него да нарушат прекрасните чувства, които изпитахме през тези дни. Искаме да се държим здраво за духовните впечатления, които сме получили, и вдъхновените учения, които сме чули. Но е неизбежно след възвишени моменти от живота ни, така да се каже, да се слезем отново на земята, където понякога попадаме в обстоятелства, които далеч не са идеални.

Авторът на Послание към Евреите ни предупреждава с думите: „Припомняйте си още за първите дни, когато, след като бяхте просветени, претърпяхте голяма борба от страдания“¹. Тези страдания след освещаването могат да дойдат по много начини и да сполетят всички нас. Всеки мисионер, който е служил, със сигурност бързо е осъзнал, че животът на мисионерското поле няма да бъде като в чистата среда на центъра за подготовка на мисионери. Това се случва и на всички нас след прекрасна сесия в храма или особено вдъхновяващо събрание за причастие.

Спомнете си, че когато Моисей слязъл от планината след изключителното преживяване там, открил, че народът му „се разврати“ и „скоро се отклони от пътя“². Те били в подножието на планината, правейки златно теле, на което да се покланят, в същия час, когато на върха на планината Йехова казал на Моисей: „Да нямаш други богове освен Мене“ и „Не си прави кумир“³. В този ден Моисей *не* бил доволен от своето стадо заблудили се израилтяни.

По време на земното Си служение,

Исус отишъл с Петър, Яков и Йоан на Планината на преображението, където, както казват Писанията, „лицето Му светна като слънцето, а дрехите му станаха бели като светлината“⁴. Небесата се разтворили, древни пророци се явили и Бог Отец говорил.

След такова божествено преживяване, какво открил Исус, слизайки от планината? Ами, първо учениците Му спорели с някои хора, защото не успели да изцелят едно момче. След това се опитал да обясни на Дванадесетте, безуспешно, както впоследствие разбираме, че скоро ще бъде предаден на местните ръководители, които ще Го убият. След това някой споменал, че трябва да плати данъци, което Той направил веднага. По-късно е трябвало да укори някои от братята, защото спорели кой ще бъде по-велик в Неговото царство. В един момент след всичко това Той казва: „О, роде невярващ, до кога ще бъда с вас?“⁵ По време на служението Си имал причини повече от веднъж да зададе този въпрос. Не е чудно, че обичал да са усомняват в молитва високо в планините!

Осъзнавайки, че след възвишени преживявания *всички* ние трябва да слизаем на земята и да се справяме с доброто и лошото в живота, нека в края на тази конференция ви предложа следното насърчение.

Първо, ако през следващите дни виждате не само недостатъците на околните, но и откривате неща от собствения си живот, които не са точно в съгласие с посланията, които чухте тези дни, моля ви не отпадайте духом и не се предавайте. Евангелието, Църквата и тези чудесни събирания на всеки шест месеца целят да ви дават надежда и вдъхновение. Те не целят да ви обезсърчат. Само

противникът, врагът на всички, би се опитвал да убеди всеки, че описаните по време на конференцията принципи са отчайващи и нереалистични, че хората не стават по-добри и че никой не напредва наистина. Защо Луцифер се опитва да ни убеди в това? Защото знае, че *той* не може да става по-добър, за *него* няма напредък и в цялата вечност за *него* няма да има един светъл утрешен ден. Той е окаян, обречен завинаги и желае да сте окаяни като него. Не се поддавайте на това. С дара на Единението на Исус Христос и сила от небесата, ние *можем* да ставаме по-добри и най-великото нещо от Евангелието е, че сме благославяни, когато *се опитваме*, дори и не винаги да успяваме.

Когато в ранната Църква е имало противоречия кой е достоен за небесните благословии и кой не, Господ заявил на пророка Джозеф Смит:

„Истина ви казвам (даровете Божии) са дадени в полза на онези, които Ме обичат и спазват ... Моите заповеди, и на (тези), които се *стараят* да вършат това“⁶. Не сме ли *всички* благодарни за допълнението „и се стараят да вършат това“! Това е голяма утеха, защото понякога старанието е всичко, което можем да дадем! Чувстваме утеха от факта, че ако Бог би наградил само съвършено верните, не би имало много хора за възнаграждаване.

Затова утре и през всички следващи дни моля помнете, че Господ благославя тези, които *желаят* да се усъвършенстват, които приемат нуждата от заповеди и *се стараят* да ги спазват, които ценят Христовите добродетели и *се стремят* да ги придобиват. И ако се провалите в тези усилия, а това се случва на всеки, Спасителят е винаги на разположение да ви окаже помощ да продължите напред. И ако паднете,

призовете силата Му. Провъзгласете като Алма: „О, Исусе, ... помилуй мене“⁷. Той ще ви помага да се върнете. Той ще ви помага да се покаявате, да се поправите, да поправяте каквото трябва да се поправи и да продължавате напред. В правилния момент ще получите желания успех.

Господ заявява: „Както пожелаеш от Мен, тъй ще бъде сторено с теб.

... Уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро – да, да се действа справедливо, да се ходи смирено, да се съди праведно. ...

... (Тогава) *всички неща, които се отнасят до праведността, ... ще получиш.*“⁸

Обичам това учение! То отново и отново ни казва, че ще бъдем благославяни за *желанията* си да вършим добро, дори докато само се стараем да бъдем добри. То ни напомня, че за да заслужим тези благословии, трябва да не пречим и на другите да ги получават: трябва да действаме справедливо, никога несправедливо, никога нечестно; да вървим смирено, никога арогантно, никога горделиво; да отсъждаме праведно, никога фарисейски, никога несправедливо.

Братя и сестри, първата и най-велика *заповед* в цялата вечност е да обичаме Бог с цялото *си* сърце, мощ,

ум и сила – това е първата и най-велика заповед. Първата и най-велика *истина* на цялата вечност е, че Бог *ни* обича с цялото *Си* сърце, мощ, ум и сила. Тази любов е основополагащият камък на вечността и трябва да бъде основа на ежедневиия ни живот. Само с тази увереност, горяща в душите ни, можем да имаме увереността да продължаваме да се опитваме да се усъвършенстваме, да продължаваме да търсим прошка за греховете си и да продължаваме да проявяваме тази милост към ближните си.

Президент Джордж К. Канън учи: „Независимо колко е сериозно

изпитанието, колко голямо е страданието, колко дълбока е скръбта, (Бог) никога няма да ни изостави. Той никога не го е правил и никога няма да го направи. Не може да го направи. Не е в характера Му (да прави това). ... Той (винаги) ще бъде до нас. Можем да преминаваме през огнена пещ, можем да преминаваме през дълбоки води, но ние няма да бъдем унищожени и победени. Ще излезем от всички тези изпитания и трудности по-добри и по-чисти“⁹.

Сега, ако тази велика вярност, показана най-чисто и свършено чрез живота, смъртта и Единението на Господ Исус Христос, е постоянна част от живота ни, ще можем да избегнем последствията от греха и глупостта – нашите собствени или тези на другите, в каквато и форма да се проявяват в ежедневието ни. Ако отдадем сърцата си на Бог, ако обичаме Господ Исус Христос, ако правим най-доброто, което можем, за да живеем според Евангелието, утрешният и всеки следващ ден в крайна сметка ще са чудесни, дори и да не ги виждаме като такива. Защо? Защото това е желанието на нашия Небесен Отец! Той желае да ни благославя. Да получим възнаграждаващ, изобилен и вечен живот е истинската цел на Неговия милостив план за чедата Му. Този план е основан на истината, че „всичко действа за добро на тези, които обичат Бога“¹⁰. Така че, продължавайте да обичате. Продължавайте да се опитвате. Продължавайте да уповавате. Продължавайте да вярвате. Продължавайте да израствате. Небесата ще ви подкрепят днес, утре и завинаги.

„Не знаеш ли? Не си ли чул? – възкликва Исаяя.

– (Бог) дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните. ... Онези, които (Го) чакат, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли. ...

Защото ... Господ ... Бог подкрепя десницата (им и им) казва: Не бой(те) се, Аз ще (ви) пом(агам)¹¹.

Братя и сестри, нека любящият Отец в небесата ни благослови утре да си спомняме как се чувствахме днес. Нека Той ни благославя с търпение и постоянство да се стремим към това, което ни беше провъзгласено през тези дни на конференцията, знаейки, че божествената Му любов и неизчерпаема помощ са с нас, дори когато ни е трудно – не, ще бъдат с нас *точно*, когато ни е трудно.

Ако стандартите на Евангелието изглеждат високи и личното усъвършенстване, което трябва да постигнем в идните дни, изглежда непостижимо, спомнете си насърчението на Исус Навин към неговия народ, страхуваш се за бъдещето: „Осветете се – казва той – защото

утре Господ ще извърши сред вас чудни дела“¹². Аз потвърждавам същото обещание. Това е обещанието на тази конференция. Това е обещанието на тази Църква. Това е обещанието за Него, който извърши тези чудеса, който е Самият „Чудесен, Съветник, Бог могъщ ... Княз на мира“¹³. Свидетелствам за Него. За Него съм свидетел. И за Него тази конференция е свидетелство за Неговото продължаващо дело в тези славни последни дни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Евреите 10:32.
2. Изход 32:7, 8.
3. Изход 20:3–4.
4. Матей 17:2.
5. Марк 9:19.
6. Учение и завети 46:9; курсив добавен.
7. Алама 36:18.
8. Учение и завети 11:8, 12, 14; курсив добавен.
9. Джордж К. Канън, „Remarks“, *Deseret Evening News*, 7 март 1891 г., с. 4.
10. Римляните 8:28.
11. Исаяя 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Исус Навин 3:5.
13. Исаяя 9:6.

Да превърнем конференцията в част от нашия живот

Може да използвате някои от следните дейности и въпроси като отправна точка за семейни обсъждания или лично размишление.

За деца

- Страница 86: Президент Монсън говори за момент от *Алиса в страната на чудесата*, за да покаже, че решенията са важни. Той ни насърчава да избираме правилното, дори и това да е по-трудният път. Обсъдете със семейството си трудните решения, които трябва да вземете. Какво можете да правите, за да си помагате един на друг да избирате правилното? Като част от дейност, нарисуйте щит с ИП на един плакат и запишете идеите си на него. След това го окачете някъде, където семейството ви ще го вижда често.
- Страница 101: Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, описва разрушен по време на войната град в Германия, който след това е бил изграден отново и направен по-красив. Президент Дитер Ф.

Ухтдорф учи, че когато чувстваме, че животът ни е разрушен, Спасителят и Небесният Отец могат да ни изградят отново. Какви примери е виждало вашето семейство за неща, които са били разрушени, но отново са ставали красиви и силни? Може да споделите с децата си своето свидетелство за Единението на Исус Христос.

- Страница 53: Старейшина Мервин Б. Арнолд от Седемдесетте ни насърчава да „тръгнем да спасяваме“, като протягаме ръка към по-слабо активните и към приятели, които не са членове на Църквата. Със семейството си помислете как вие можете да протягате ръка към тези, които не посещават Църквата от известно време или които не са членове. Какво може да правите, за да споделяте Евангелието с другите? Помислете за забавен начин да разработите план на семейството за мисионерска работа с прости и реалистични цели.
- Страница 13: Сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, ни кани с молитва да се замислим как можем да помагаме на бежанците в своята общност. Заедно със семейството си посетете страницата IWasAStranger.lds.org и гледайте видеото „I Was a Stranger: Love One Another“. Кои са някои от нещата, които вашето семейство може да прави, за да служи на близки в нужда?

За младежи

- Страница 86: Президент Монсън казва, че „вратата на историята се върти на малки панти, както и животът на хората“. Той също така казва: „Пътят, който следваме в този живот, води до дестинацията ни в идния“. Замислете се за важните избори, които ви предстоят в живота. Представете си къде могат да ви отведат тези избори и си направете списък с идеи и впечатления, които имате.
- Страница 46: Старейшина Роналд А. Расбанд от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Възстановяването на Евангелието започва с един младеж, Джозеф Смит, който задава въпрос“. Старейшина Расбанд казва, че въпросите показват желание да се учим, да се допълват истините в свидетелствата ни и да „напредваме с увереност в Христа“ (2 Нефи 31:20). Обръщайте се към Бог с въпроси

в молитва, търсете в Писанията и речите от общата конференция и гледайте или слушайте внимателно, за да получавате отговори.

- Страница 10: Някога чувствали ли сте се уплашени или самотни? Сестра Нийл Ф. Мериъг, втора съветничка в Общото президентство на Младите жени, споделя какво се е случило с нея точно преди сватбата ѝ. Тя е далеч от дома и ще остане при роднина на бъдещия си съпруг, която не познава. Когато пристига пред дома на тази жена, сестра Мериъг казва: „Вратата се отвори... и леля Карол, без да каже нито дума, протегна ръце и ме прегърна“. В този момент всичките ѝ страхове изчезват. „Любовта създава място в живота ви за някой друг“ – казва тя. Има ли някой, за когото можете да създадете място?
- Страница 70: Брат Стивън У. Оуен, общ президент на Младите мъже, учи, че ние всички сме както водачи, така и последователи. Той споделя преживяване, което е имал, когато се срещнал с група млади мъже, които се подкрепят и насърчават един друг в кворумите си. Той казва: „Ръководството е проява на ученичество, то е просто начин да се помага на околните да идват в Христа“. Изберете човек, на когото през тази седмица да помагате да дойде в Христа.

За пълнолетни младежи

- Страница 101: Искате ли да спасите вярата си от изчезване? Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, учи, че подчинението е отговорът! „Подчинението е жизнената сила на вярата“ – казва той. „Чрез подчинение събираме светлина в душите си“. Помислете за момент, когато сте се подчинили на словата на Господ, дори да ви е било трудно. Как подчинението е укрепило вярата ви и ви е помогнало да откриете кои сте всъщност?
- Страници 23, 59 и 105: Сестра Мери Р. Дърхам, наскоро

освободена втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца, говори за Светия Дух като за „божествен източник на сила“. Прочетете нейната реч и речите на старейшини Дейвид А. Беднар и Робърт Д. Хейлс от Кворума на дванадесетте апостоли. Обърнете внимание на многото роли, които Светият Дух има и начините, по които може да ви благославя. Поставете си за цел да промените нещо в живота си, за да бъдете достойни за Неговото влияние.

- Страници 26 и 124: Отделете време да помислите над въпросите, зададени от старейшина Доналд Л. Халстром от Президентството на Седемдесетте: „Когато трудностите се появят в живота ни, каква е незабавната ни реакция? Дали е объркване, съмнение или духовно оттегляне? Дали е неочакван удар за нашата вяра? Обвиняваме ли Бог или другите за нашите обстоятелства? Или незабавният ни отговор е да си спомним кои сме – чеда на любящ Бог?“ Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на Дванадесетте апостоли казва: „Първата и най-велика истина на цялата вечност е, че Бог *ни* обича с цялото *Си* сърце, мощ, ум и сила“. Как това да укрепваме свидетелствата си за Божията любов към нас може да ни помага да устояваме на трудности?

За възрастни

- Страница 86: Президент Томас С. Монсън казва, че когато обмисляме решенията, които вземаме в живота си всеки ден, „ако изберем Христос, ние ще сме направили правилния избор“. Какви ежедневни религиозни традиции можете да развivate или укрепвате в живота и семейството си, така че Христос да е в центъра на вашите решенията?
- Страници 81 и 93: Президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство и старейшина Д. Тод Кристофърсън от Кворума на дванадесетте апостоли насърчават бащите да направят

необходимите промени, за да водят семействата си към селестияното царство. Какво можете да направите като баща, за да може, както казва старейшина Кристофърсън, да показвате „как изглежда всекидневната вяроност към Бог“?

- Страница 77: Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство казва, че чрез милосърдие дори семействата с големи проблеми преуспяват. „Каквито и проблеми да има вашето семейство, каквито и да трябва да направите, за да ги разрешите – добавя той – началото и краят на решението е милосърдие“. Със своето семейство обмислете духовния съвет да „се молите на Отца... за да може да бъдете изпълнени с тази любов“ (Мороний 7:48).

- Страница 63: Старейшина Ръсел М. Балард от Кворума на дванадесетте апостоли казва, че провеждането на редовни семейни съвети „ще противостои на влиянието на съвременните технологии, което често ни разсейва от това да прекарваме качествено време един с друг и също има склонността да внася злото директно в домовете ни“. В своето семейство можете да провеждате четири типа семейни съвети, за които старейшина Балард казва, че „ще ни помагат да имаме повече успех и щастие в нашите ценни взаимоотношения“. ■

Следният списък с избрани преживявания от общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

Говорител	История
Нийл Л. Андерсън	(49) Деца и младежи са благославяни, когато възрастните се отнасят към тях с любов, учат ги на Евангелието и ги посрещат сърдечно в Църквата.
Мервин Б. Арнолд	(53) Майката на Мервин Б. Арнолд спасява изгубените и ранени овце на Небесния Отец. Старейшина Алехандро Патания имал брат, който бил рибар и загинал в морето, докато чакал да бъде спасен по време на буря. Приятел на Мервин Б. Арнолд се присъединява към Църквата след 25 години приятелски отношения. Епископ помага за спасяването на 21 млади мъже.
Линда К. Бъртън	(13) През 1856 г. сестрите предприемат действия да помагат на светиите, пътуващи през равнините. Загрижена двойка помага на семейство бежанци. На погребението на президентка на Обществото за взаимопомощ на кол, хора отбелязват, че ще запомнят нейната служба и любов.
Д. Тод Кристоферсън	(93) Като млад Д. Тод Кристоферсън желае да върви по стъпките на своя честен баща. Баща се моли за сина си всяка сутрин, защото го обича.
Куентин Л. Кук	(97) Членове от мисия Тайланд Банкок се радват да научат за изграждането на храм в Тайланд. Починала дъщеря е запечатана към семейството си, след като съпругата на висш ръководител я вижда в храма. Въпреки политическата нестабилност, президент Гордън Б. Хинкли настоява да се проведе церемония за крайгълния камък при освещаването на храма Сува Фиджи.
Кевин Р. Дънкан	(33) Треска излиза от пръста на Кевин Р. Дънкан, след като той многократно слага мехлем и лепенки.
Мери Р. Дърхам	(23) Докато плува през езеро със своята дъщеря на гърба си, баща не потъва, благодарение на това, че се освобождава от обувките на краката си.
Шерил А. Есплин	(6) По време на духовно послание един говорителка учи за важността на това да се съсредоточаваме върху околните и да им служим. В Неделното училище едно момиче научава, че Исус я обича.
Хенри Б. Айринг	(19) Двама членове на Църквата се опасяват, че изпитанията и трудностите, през които преминават, ще надделят над вярата им, ако не успеят да си възвърнат обичта към Спасителя и Неговата Църква (81) Хенри Б. Айринг чувства болка, когато мисли за едно семейство, което не е било запечатано в храма. Присъединила се към Църквата вдовица се възлнува от възможността да живее вечно със семейството си.
Герит У. Гонг	(108) Треньор по баскетбол насърчава младия Герит У. Гонг да играе футбол. Преди да отиде в храма, един механик изчиства ръцете си, миейки чинии.
Робърт Д. Хейлз	(105) Робърт Д. Хейлз получава впечатления от Светия Дух както по време на своята служба в Църквата, така и в личния си живот.
Доналд Л. Халстром	(26) Малката дъщеря на Доналд Л. Халстром пише в съчинение в училище, че ако умре, ще бъде с Небесния Отец. Членовете в Либерия цитират стихове от Писанията и пеят „Основа на нашата вяра“ с особена увереност.
Пол В. Джонсън	(121) Порасналата дъщеря на Пол В. Джонсън умира с надеждата, че има живот след смъртта и възкресение.
Патрик Кийрън	(111) Патрик Кийрън не е същият, след като е чул истории от бежанците и е видял отдадената служба на загрижени за тях хуманитарни работници.
Нийл Ф. Мериът	(10) Нийл Ф. Мериът получава любящи грижи от доведената баба на годеника си. Нийл Ф. Мериът се застъпва за майчинството по време на разговор с непозната.
Жайро Мазагарди	(56) Скоро след присъединяването си към Църквата, Жайро Мазагарди търси и намира отговори на въпросите си, свързани с Възстановяването.
Томас С. Монсън	(85) Достоен свещенически ръководител заповядва на спасителен кораб да спаси него и екипажа му, които са в спасителните лодки.
Ръсел М. Нелсън	(66) Ръсел М. Нелсън запечатва едно семейство в храма, след като двете починали дъщери го умоляват отвъд завесата и техните баща и брат стават достойни за храма.
Далин Х. Оукс	(114) Джозеф Смит среща противопоставяне, докато търси кой да отпечата Книгата на Мормон.
Бони Л. Оскарсън	(87) Светият Дух потвърждава истинността на Евангелието на майка, чиито син е сериозно болен.
Стивън У. Оуен	(70) Докато изкачват планина на кон, Стивън У. Оуен знае, че всичко ще е наред, ако следва баща си. Стивън У. Оуен се радва да раздава причастието. Млад мъж в Нова Зеландия дава свещеническа благословия на своята майка.
Роналд А. Расбанд	(46) Посещението на Роналд А. Расбанд в Пакистан е „златен ден“ за него и за светиите там. Роналд А. Расбанд участва в излъчване Лице в лице.
Дейл Г. Ренлънд	(39) Докато взема от причастието, сестра от Южна Африка осъзнава, че жертвата на Спасителя е лично за нея.
Кент Ф. Ричардз	(118) След освещаване на храм, Кент Ф. Ричардз и съпругата му извършват кръщения за своите предци. Кент Ф. Ричардз става свидетел как три поколения от едно семейство извършват кръщения за своите предци.
Стивън Е. Сноу	(36) Молитвите на Стивън Е. Сноу и семейството му стават по-смирени, по-сърдечни и по-искрени, докато синът му се възстановява от сериозна травма на главата.
Гари Е. Стивънсън	(29) След като изгубва ключовете за колата си, Гари Е. Стивънсън открива връзката между нуждата от ключове за запалване на колата и от ключове на свещеничеството за ръководене на Църквата. Докато децата ѝ участват в кръщения за предците на един човек в храма, майка осъзнава, че тези хора са и нейни предци.
Дитер Ф. Ухтдорф	(101) Дитер Ф. Ухтдорф чувства влиянието на Светия Дух, докато размишлява над възстановяването на Дрезден, Германия след Втората световна война.
У. Кристофър Уодъл	(90) За момче от Неделното училище за деца е трудно да мисли за Исус. Баща и майка намират мир в знанието, че са запечатани към своя син, който починал скоро след раждането.

Старейшина У. Марк Басет

Висш ръководител седемдесетник

Докато е малко момче, всяко лято У. Марк Басет пътува със семейството си от дома им в района на Сакраменто, Калифорния, САЩ, за да посети баба си по майчина линия в Алабама, САЩ. По време на дните им на път до там, семейството редовно посещава църковните исторически обекти.

Независимо дали се отнася за посещение на историческите места в Наву, Илинойс или до разходка из свещената горичка в Палмира, Ню Йорк, старейшина Басет помни силните чувства, които е имал, дори и като малко момче, когато е посещавал тези свещени места.

„Ние чувствахме нещо там – казва той. – Ето как се създаде моето свидетелство, чрез малки преживявания“.

Това свидетелство, придобито през младежките му години, се явява източник на сила за старейшина Басет през целия му живот.

Роден на 14 август 1966 г. в семейството на Едуина Екър и Уилям Лин Басет в Кармайкъл, Калифорния, старейшина Басет е второто от пет деца. Службата в Църквата и животът според Евангелието са важни приоритети в неговото семейство.

След като отслужва мисия в мисия Гватемала Гватемала Сити от 1985 до 1987 г., старейшина Басет се мести в Прово, Юта, за да учи в Университета Бригъм Йънг. Той сключва брак с Анджеа Брешър в храма Солт Лейк на 20 декември 1989 г. Те са родители на пет деца и имат две внучета.

През 1991 г. старейшина Басет завършва счетоводство в BYU, а по-късно се премества със семейството си отново в района на Сакраменто, за да работи в областта на продажбата на търг на автомобили. Той работи като контролор в Brasher's Sacramento Auto Auction и като финансов директор и съсобственик на West Coast Auto Auctions, Inc., където той провежда автомобилни търгове из западните Съединени щати.

Старейшина Басет е служил на много позиции в Църквата, включително като районен президент на Младите мъже, висш съветник, колов президент, президент на мисия Аризона Меса от 2007 до 2010 г. и като областен седемдесетник. ■

Старейшина Марк А. Браг

Висш ръководител седемдесетник

Когато Марк Браг е на 14 години, приятели от бейзболния му отбор запознават семейството му с Църквата. Марк бива кръстен, а майка му става активна.

„Това промени живота ни“ – казва старейшина Браг.

Марк Алин Браг е роден на 16 април 1962 г. в Санта Моника, Калифорния, САЩ, в семейството на Доналд Е. и Даян Браг.

Докато следва в Университета на Юта, старейшина Браг е призван да служи в мисия Мексико Монтерей, под ръководството на президента на мисия Рой Х. Кинг и съпругата му Дарлийн О. Кинг.

Когато старейшина Браг приключва мисионерската си служба, той започва да излиза на срещи с Ивон, най-малката дъщеря на неговия президент на мисия. Те сключват брак в храма Лос Анжелис Калифорния на 17 март 1984 г.

След преждевременната смърт на бащата на старейшина Браг, със съпругата си той се връща в Калифорния, за да започне кариерата си в банковата индустрия (той приключва кариерата си като старши вице президент на Bank of America) и за да бъде близо до майка си.

Изминават седем години, докато се родят деца в семейство Браг. „Понякога се чувствахме не на място, дори и сред близките си – спомня си старейшина Браг.

Тогава – „в най-страхотния ден на света“ – сестра Браг ражда първото от техните четири деца. „Спомням си ... че си мислех, че няма никой по-щастлив от мен в този момент – казва старейшина Браг.

Обаче животът не винаги е бил лесен за семейството. Денят, в който старейшина Браг е подкрепен като епископ в района, в който е отраснал, майка му бива трагично убита по време на отвлечане на кола. Нейното погребение е първото, което той ръководи като епископ. „Обществото за взаимопомощ помагаше на семейството ни всеки ден – припомня си той.

Тези уроци по обич, служба и съчувствие напътстват старейшина Браг през бъдещата му служба в Църквата – като колов президент, областен седемдесетник и храмов работник. ■

Старейшина Уедърфорд Т. Клейтън

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина Уедърфорд Т. Клейтън е изключително благодарен за възможността да служи. Работата за Господ е приоритет за него. Той изпитва силна любов към хората и силна връзка към семейството си.

„С Евангелието на Исус Христос всички можем да се съберем у дома – казва старейшина Клейтън. „Семейството ми е чувствало влиянието на онези, които вече са си отишли. Те са толкова реални, както и тези, които са тук сега“.

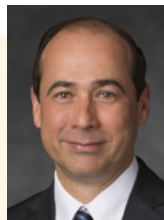
Роден в Калифорния, САЩ, на 1 март 1952 г., в семейството на Уитни Клейтън – мл. и Елизабет Тъчстоун Клейтън, старейшина Клейтън придобива през младежките си години силно свидетелство за домашното обучение. Поради усилията на един домашен учител той, на 12 г., и семейството му приемат свещените храмови завети и са запечатани в храма Солт Лейк през 1964 г. от старейшина (по това време) Харолд Б. Лий от Кворума на дванадесетте апостоли.

Относно начините, по които Господ го е подготвил да служи, старейшина Клейтън казва, че често е бил вдъхновяван от примера на другите: „Гледах как приятели и близки посвещаваха живота си на Господ и намираха радост в службата, която отдаваха на Бог“.

След като служи във Френско канадската мисия, той се записва в Университета на Юта, където се запознава с Лиса Томас. Те сключват брак на 16 Март 1976 г. в храма Солт Лейк. Те са родители на пет деца.

Старейшина Клейтън е завършил психология и медицина в Университета на Юта. Работил е в частна медицинска практика като акушер-гинеколог от 1985 до 2013 г., преди призованието си да служи като президент на мисия Канада Торонто.

Служил е като районен мисионерски ръководител, учител в неделното училище, президент на Младите мъже, учител в неделното училище за младежи, епископ, висш съветник, съветник в колово президентство и колов президент. ■

Старейшина Валери В. Кордон

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина Валери Владимир Кордон Орелана получава от майка си, която се присъединява към Църквата на 16 г., основа в Евангелието, която му служи добре, когато се мести на 150 км от родния си град Закапа, Гватемала, за да учи в гимназия в Гватемата Сити и да изучава информатика.

„Най-важното нещо, което получих от майка си, бе да съм благоговееен за всички свещени неща в Църквата – припомня си старейшина Кордон, който е син на Овидио и Ема Орелана Кордон.

Старейшина Кордон е роден на 19 февруари 1969 г. в Гватемала Сити и прекарва детството си в Закапа. Баща му отива в Чикаго, Илинойс, в САЩ, за да работи. Докато е там, той е повлиян от членове на Църквата и получава от мисионери посланието за Евангелието. Семейството е запечатано в храма Меса Аризона през 1972 г., когато Валери е на три години.

Старейшина Кордон казва, че обиква Евангелието, докато слуша майка си често да пее църковни химни и песни, като например „Чедо на Бога съм“ и „Знам, призован ще съм на мисия“. Старейшина Кордон служи в мисия Ел Салвадор от 1987 до 1989 г.

Той сключва брак с Гленда Зелмира Зеа Диаз на 25 март 1995 г. в храма Гватемала Сити Гватемала. Самата сестра Кордон възнамерявала да отслужи мисия, но плановите ѝ се променили, когато се запознала с Валери. По-късно тя осъзнала, че той е младият мъж, който ѝ привлякъл вниманието преди години, докато гледала снимката му в едно църковно списание. Те имат три дъщери.

Старейшина Кордон получава бакалавърска степен през 2010 г. от университета Мариано Галвез в Гватемала и магистърска степен по бизнес администрация през 2012 г. от Масачузетския технологичен университет. Той работи като директор по информационни системи в една фармацевтична компания и от 2012 г. в Пепсико Фудс Мексико Централна Америка и Карибите.

Когато го призовават, старейшина Кордон служи в четвъртия кворум на седемдесетте в област Централна Америка. Той е служил в президентството на мисия Коста Рика Сан Хосе Изток от 1998 до 2000 г. ■

Старейшина Жоакин Е. Коста

Висш ръководител седемдесетник

Един приятел, който се опитва да го сватоса, поставя Жоакин Естебан Коста на пътя, който води до обръщане към Евангелието на Исус Христос, храмов брак и ръководни позиции в Църквата.

Жоакин Коста е роден на 8 март 1965 г. в семейството на Едуардо Ж. Коста и Грациела М. Фаси. Докато е студент в Буенос Айрес, Аржентина, един приятел, Алин Спанаус, в момента областен седемдесетник, го запознава с Рене Варела. Рене, която е второ поколение светия от последните дни, се поколебава преди да приеме среща с 21 годишния младеж, който не е член на Църквата. След три срещи тя решава, че „го харесва твърде много“ и чувства, че не трябва повече да се срещат. В края на учебната година той се връща в родното си място, Ентре Риос, Аржентина.

Рене приема призвание да служи в мисия Чили Осорно. След като се връща вкъщи, брат Спанаус урежда тя и Жоакин да са на едно и също парти, на което Жоакин я кани на среща. „Молих се и реших да му дам шанс – казва сестра Коста.

Скоро след това Жоакин започва да учи за Църквата. Докато той учи с мисионерите, Рене го моли да се моли и прочете Книгата на Мормон от начало до край.

„Преди да стигне до края, той получи силно свидетелство – казва сестра Коста. – Той не се кръсти само, за да ми угоди. Ние излязахме още една година и после през 1989 г. сключихме брак в храма Буенос Айрес Аржентина“.

Старейшина Коста получава бакалавърска степен през 1987 г. от Университета на Буенос Айрес. Като младоженци те се местят в Прово, Юта, САЩ, където той през 1994 г. завършва в Университета Бригъм Йънг магистратура по бизнес администрация. Заедно с увеличаващото им се семейство, което включва четири деца, те живеят в Чикаго, Илинойс, САЩ, където той работи за една многонационална корпорация за инвестиционно банкиране и финансови услуги. Банковата му кариера връща семейството му обратно в Аржентина за няколко години, а после в Чешката република и в султанство Оман. През последните две години той живее със семейството си живеят в Лима, Перу, където той работи заедно с една датска инвестиционна фирма, съсредоточена върху микрофинансите. ■

Старейшина Масимо де Фео

Висш ръководител седемдесетник

Малко преди да приеме призованието си за пълновременна мисия, старейшина Масимо Де Фео научава важни уроци за жертва и любов от баща си, Виторио Де Фео.

Семейство Де Фео имат малко финансови ресурси и нито Виторио, нито съпругата му Велиа са членове на Църквата. Но бащата на старейшина Де Фео уважава желанието на сина си да споделя Евангелието.

„Баща ми ме попита: „Наистина ли искаш да направиш това?“ – спомня си старейшина Де Фео. „Аз казах: „Да, с цялото си сърце искам да служа на Господ“.

Виторио обещава да направи всичко възможно, за да покрие разходите по двугодишната служба на сина си в мисия Италия Рим.

„Считах тези пари за свещени – те бяха плод на огромна жертва от един човек, който не вярваше в Църквата – казва старейшина Де Фео. – Така че, аз отслужих мисията си с цялото си сърце, мощ, ум и сила, защото обичах Господ и обичах баща си“.

Евангелските принципи, като например жертва, усърдна работа, семейство и служба, са спомогнали за определянето на старейшина Де Фео.

Роден в Таранто, Италия, на 14 декември 1960 г., Масимо Де Фео научава за Църквата на девет годишна възраст, когато двама мисионера почукват на вратата на неговия дом. Масимо и по-големият му брат Алберто скоро биват кръстени.

Момчетата от семейство Де Фео се радват на обичта и подкрепата на отдадени клонови ръководители, докато посещават Неделното училище за деца, а после и съвместните дейности на Младите жени и Младите мъже. Масимо създава и доживотно приятелство с други младежи в клона – включително обрънатата във вратата Лоредана Галеандро, с която сключва брак след мисията си. Те са запечатани на 14 август 1984 г. в храма Берн Швейцария. Семейство Де Фео имат три деца.

Преди да стане висш ръководител седемдесетник, старейшина Де Фео е живял в Рим и е работил над 30 години за Държавния департамент на САЩ. Той е служил като президент на клон, президент на окръг, президент на кол и областен седемдесетник. ■

Старейшина Питър Ф. Мърс

Висш ръководител седемдесетник

Докато е малък, Питър Мърс и семейството му живеят до един съсед, който има сервиз от типа „ремонт на всичко“ за земеделска техника. Питър и най-добрият му приятел прекарват много време в сервиза, човъркайки земеделска техника и конструирайки минивелосипеди и картове. По-късно Питър изучава механо инженерство в Университета Монаш в Мелбърн, Австралия.

На 18 г., докато учи в университета, той уведомява университета, че му трябва две годишно прекъсване, за да отслужи мисия за Църквата. Казват му, че може да прекъсне само за една година, по-дългото прекъсване означава, че ще изгуби мястото си в университета. Той решава да не служи.

Скоро след това обаче, той чува президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985) да обяви на общата конференция, че всеки достоен млад мъж трябва да отслужи мисия (вж. „Planning for a Full and Abundant Life“, *Ensign*, май 1974 г., с. 87).

„Все едно, че говореше на мен. Направо ме прониза – припомня си старейшина Мърс. Той решава все пак да служи на мисия. Една седмица преди да тръгне, той получава писмо от университета, което му позволява да прекъсне за две години.

Питър се връща в университета след мисията си, но за мисионерската си служба казва, че е била „най-доброто образование, което съм имал“. Евангелието го учи, че „да помагаш на хората да имат успех е най-важният ръководен принцип“.

След като завършва бакалавърската си степен като инженер механик, старейшина Мърс работи като инженер по проекти за Esso Австралия и е съосновател на WorleyParsons Limited. Наскоро той служи като директор по развитието за Fortescue Metals Group.

След мисията си той сключва брак с жената, която нарича най-добрия си приятел, Максин Евелин Тачър, на 2 януари 1979 г. в храма Хамилтън Нова Зеландия. Те имат четири деца и девет внуци.

Старейшина Мърс, роден на 21 декември 1956 г. в Уорнамбул, Викториа, Австралия, в семейството на Фредерик и Луис Джоунс Мърс, е служил в много призвания, включително като президент на кворума на старейшините, районен органист, районен и колов президент на Младите мъже, директор по връзките с обществеността, клонов и окръжен президент, епископ, колов президент и областен седемдесетник. ■

Старейшина К. Брет Натрес

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина К. Брет Натрес и съпругата му Шоуна Лий Адамсън Натрес описват себе си като „несвършени хора, които търсят свършени моменти“.

И двамата са намерили много такива моменти през живота си – всички те свързани по някакъв начин със Спасителя и Единението, казва старейшина Натрес.

Старейшина Натрес казва, че е роден от добри родители, Дейвид и Джуди Соренсен Натрес, и помни как неговата майка четяла на семейството всеки ден от Книгата на Мормон.

Един път той бил във ваканция от колежа. Мислел за предстоящите последни изпити и не се чувствал добре, макар и да не бил физически болен.

„Ако не се чувстваш добре – казала майка му – трябва да отидеш да служиш на някого“.

Брет хвърлил една лопата за сняг в ремаркетото на семейния пикап и тръгнал да рине снега пред домовете на вдовиците в района. Почувствал се много по-добре.

„Мислех само за себе си и за последните изпити, бях забравил, че истинската цел на живота е да служим на другите“ – казва той.

Старейшина Натрес е роден на 4 март 1965 г. в Покатело, Айдахо, САЩ. Семейството му се мести в Лихай, Юта, САЩ, където той и останалите пет деца в семейството му живеят на малка семейна ферма.

Запознава се с бъдещата си съпруга, докато и двамата са последна година в съседни гимназии. След като отслужва мисия в мисия Калифорния Сакраменто от 1984 до 1986 г., те сключват брак в храма Солт Лейк на 24 април 1987 г. Имат седем деца.

Той учи в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта и завършва Университета на Юта през 1990 г. със степен по физиотерапия. Заедно с брат си Дейвид през 2000 г. той основава Advanced Health Care Corp.

Старейшина Натрес е служил в многобройни църковни призвания, включително като районен президент на Младите мъже, епископ, колов президент на Младите мъже, колов президент и областен седемдесетник. Призован е, докато председателства над новосформираната мисия Аризона Гилбърт. ■

Старейшина С. Марк Палмър

Висш ръководител седемдесетник

През 1992 г. времето не стига на старейшина С. Марк Палмър и съпругата му Жаклин.

По това време старейшина Палмър служи в коловия висш съвет. Той също така работи усърдно, за да изгражда професионалната си кариера. Времето на сестра Палмър е също толкова заето. Семейство Палмър отглеждат шест деца в дома си в Остин, Тексас, САЩ, включително шест-месечно момченце.

Когато коловият им президент ги кани да служат като работници в храма Далас Тексас, те не знаят как могат да поемат още едно задължение. Но приемат призованието и после с молитва се обръщат към Господ за помощ.

Ежемесечното пътуване с автобус до храма, за да служат цял ден там, изисква жертва и внимателно планиране. „Но това благослови изключително живота ни“ – казва старейшина Палмър.

Той добавя, че службата в храма го подготвя духовно за бъдещи свещенически призвания. Тя го прави и по-добър съпруг и баща – и намира баланс в натоварения си живот.

„Честото ходене в храма ти помага да рестартираш приоритетите си и да си припомниш за заветите, които си сключил“ – казва той.

Станли Марк Палмър е роден на 11 февруари 1956 г. в Те Пуке, Нова Зеландия, в семейството на Кенет и Джил Палмър. Семейството му се присъединява към Църквата, докато той е малко момче. Той отслужва пълновременна мисия в мисия Нова Зеландия Уелингтън.

След като завършва висше образование в Университета на Оуклънд, той се записва в магистърската програма по бизнес администрация на Университета Бригъм Йънг. Докато живее в Прово, Юта, САЩ, се запознава на среща с непозната с една завърнала се мисионерка, на име Жаклин Ууд. Те сключват брак на 18 Декември 1981 г. в храма Солт Лейк. Семейство Палмър имат шест деца и девет внуци.

Старейшина Палмър е основател и президент на SMP Ventures, компания за развитие на недвижими имоти. Той е служил като епископ, колов президент, президент на мисия Уошингтън Спокейн (2009-2012), междинен президент на мисия Австралия Сидни Юг (2014 г.) и областен седемдесетник. ■

Старейшина Гари Б. Сабин

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина Гари Б. Сабин си спомня за три коледни елхи.

Първата е една красива коледна елха през детството му. Когато Гари се покатерва по дървото, в опит да достигне една захарна пръчка, цялата елха се сгромолясва на земята.

Втората е едно вечно зелено клонче, което намира на мисията си, докато служи в Белгия и Холандия от 1973 до 1975 г. Старейшина Сабин и колегата му занасят клона в дома си и го подпират с коледните картички, които са получили от въщи.

Третата е една елха, направена от коледни лампички, закачени на стойка за система до болничното легло на дъщеря му. Дъщеря му, едно от трите деца в семейство Сабин, страдаше от дистична фиброза, една година получава двойна трансплантация на бели дробове година след смъртта на брат си от същата болест.

„Научихме много повече от децата си, отколкото те научиха от нас – казва старейшина Сабин.

Като висш ръководител той ще помни коледните елхи и уроците, научени от тях. Всяка елха показва части от пътуването му – от малко момче, което иска захарна пръчка, до мисионер, който проповядва плана на спасение, до баща, който разчита на плана и на любовта на Спасителя, за да подкрепя семейството му през земните изпитания.

Гари Байрън Сабин е роден в Прово, Юта, САЩ, на 7 април 1954 г. в семейството на Марвин Е. и Силвия У. Сабин. Той сключва брак с Валъри Пърди през август 1976 г. Родители са на пет деца, шестото е родено мъртво.

След като завършва Университета Бригъм Йънг в Прово, старейшина Сабин получава и магистърска степен по мениджмънт от Станфордския университет.

Старейшина Сабин е служил в многобройни църковни призвания, включително като епископ, колов президент и областен седемдесетник. Работил е като основател, председател и финансов директор на няколко компании, включително Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings и Excel Trust.

През 1993 г. старейшина и сестра Сабин организират фондацията Sabin Children's Foundation, организация, посветена на посрещане на медицинските нужди на деца. ■

Старейшина Евън А. Шмуц

Висш ръководител седемдесетник

Старейшина Евън Антън Шмуц е благодарен за откровенията, поверени му от Господ. Неговото обръщане в Евангелието се задълбочава чрез редовно изучаване на Писанията, служба в царството и спазване на обещанията му към Бог.

Роденият на 6 юни 1954 г. в Сейнт Джордж, Юта, САЩ, в семейството на Ричард и Мириам Шмуц старейшина Шмуц научава рано за силата на молитвата. Като къб скаут продава билети за голямо събиране на скаути на стойност \$17, но не успява да намери парите, когато идва времето те да бъдат предадени. Майка му го насърчава да се моли и Господ му разкрива точно къде се намират парите. За него това е силно потвърждение за това, че Бог го обича и знае за него.

На 18 г. старейшина Шмуц изгубва сестра си при автомобилна катастрофа. Това има огромно влияние върху него, донасяйки му значими духовни преживявания.

Скоро след това е призван на мисия и отива за обучение. Той се моли за лично свидетелство за Евангелието. Докато наблюдава как някои от инструкторите преподават Първото видение, той казва: „Получих свидетелство, което бе толкова силно, че едва можех да стоя в стаята“.

След като служи в мисия Северна Каролина Грийнсбъро, старейшина Шмуц си поставя за цел да изучава Писанията всеки ден до края на живота си. „Открих нова радост, лично познание и разбиране чрез изучаването рано сутрин в продължение на много дълго време“.

Старейшина Шмуц сключва брак със Синди Лий Симс на 3 февруари 1978 г. в храма Прово Юта. Старейшина Шмуц завършва английски език и докторантура по право в Университета Бригъм Йънг. Той работи професионално за няколко адвокатски фирми от 1984 г. до 2016 г.

Докато изхранва за пет деца, старейшина Шмуц служи като висш съветник, епископ, член на колово президентство, президент на мисия Филипини Себу (2011-2014), клонов президент в център за обучение на мисионери и член на петия кворум на седемдесетте. ■

Сестра Джой Д. Джоунс

Обща президентка на Неделното училище за деца

За Джой Д. Джоунс нейните любящи родители са лични герои.

„Чувствах, че моят татко може да направи всичко“ – казва сестра Джоунс за баща си, който е електротехник. За майка си тя казва: „Моята майка е удивителна жена“, която прави всичко – от храната, която яде семейството, до дрехите, които се носят. „За мен тя бе светица и аз исках да порасна, за да бъда като нея“.

Освен че цени спомените за родителите си, Алдо Хармън и Илиънор Елсуърт Хармън, сестра Джоунс цени детския си спомен за това как е слушала старейшина Робърт Л. Бакман, когато той изнася реч на окръжна конференция в Орегон, САЩ. Старейшина Бакман, който сега е почетен висш ръководител седемдесетник, по онова време е президент на мисия.

„Чувствах нещо много силно, докато говореше той“ – казва сестра Джоунс. „Почувствах нещо, което дотогава не бях чувствала. ... Толкова съм благодарна за това, защото получих свидетелство от Духа, че нещата, които казва той са истина“.

Джой Даян Хармън е родена на 20 юли 1954 г. в Дъ Далес, Орегон. И тя и бъдещият ѝ съпруг, Робърт Брус Джоунс, израстват в Орегон, но се запознават в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта, САЩ. Те сключват брак на 14 август 1974 г. в храма Манти Юта. Те имат пет деца и 17 внука.

Скоро след като тя получава полувисше образование по семеен живот, те се местят в Портланд, Орегон, а после в Санта Роза, Калифорния, САЩ, където брат Джоунс работи като кинезитерапевт. Преди 22 години брат и сестра Джоунс се чувстват подтикнати да се преместят в Дрейпър, Юта. Сестра Джоунс се радва на благословията да живее близо до храм оттогава насам.

„Храмът Джордан Ривър Юта стана моето свещено място – казва тя. – Имам свидетелство за силата на храма и за мира и насоката, които ми е донесъл в моя живот“.

Сестра Джоунс е служила като районна президентка на Обществото за взаимопомощ и президентка на Неделното училище за деца, а също и като съветничка в районно и колово президентство на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца. Най-скорошната ѝ служба е в общия борд на Неделното училище за деца. ■

Сестра Джийн Б. Бингъм

Първа съветничка, общото президентство на Неделното училище за деца

В продължение на почти шест години сестра Джийн Баръс Бингъм обича да служи в призованието си в общия борд на Неделното училище за деца. Тя е посещавала домовете на членове и е посещавала Неделни училища за деца, виждала е силната вяра на светиите от последните дни, особено на децата в Неделното училище за деца, по целия свят.

Сестра Бингъм, която наскоро бе подкрепена като първа съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца, е прекарала по-голямата част от живота си в учене, отглеждане и обичане на деца. Независимо дали с по-малките си братя и сестри, докато е била малка, с нейните две дъщери, с нейните приемни дъщери, внуци, гости в дома си или онези, които е срещала като член на общия борд на Неделното училище за деца, тя винаги е била поддръжник и източник на сила за мнозина.

„Всяко дете има прекрасен потенциал и ако ги виждаме през погледа на Небесния Отец, можем да им помогнем да станат всичко, което Той е предвидил да бъдат“ – казва тя.

Родена на 10 юни 1952 г. в Прово, Юта, САЩ, в семейството на Идит Джой Кларк и Робърт Роулънд Баръс, сестра Бингъм е третото от девет деца. Когато е на три месечна възраст, семейството ѝ се мести в Индиана, за да може нейният баща да продължи образованието си. През първите шест години от живота си, сестра Бингъм и нейното семейство живеят в четири щата.

След като завършва гимназия в Ню Джърси, сестра Бингъм се мести в Прово, Юта, за да учи в Университета Бригъм Йънг. През втората си година там тя се запознава с бъдещия си съпруг, Брус Брайън Бингъм, едно фермерско момче от Илинойс, който е кръстен като тийнейджър заедно с родителите си. Те сключват брак на 22 декември 1972 г. в храма Прово Юта.

Нейният живот на служба в Църквата включва служба като районна президентка на Неделното училище за деца, президентка на Младите жени, съветничка в президентство на Обществото за взаимопомощ, колова президентка на Младите жени, храмова работничка и учителка в Семинара, провеждащ се рано сутрин.

„Моделът, който съм видал в нейния живот през над 43-те ни години брак е постоянно придържане към подтиците на Духа – казва брат Бингъм за съпругата си. – Тя отново и отново прави това, което Господ иска от нея“. ■

Сестра Бони Х. Кордън

Втора съветничка, общото президентство на Неделното училище за деца

През цялото си детство в югоизточно Айдахо, САЩ, Бони Хилъм Кордън научава много важни житейски уроци. Работата, играта и животът във ферма я учат на разчитане на собствените сили, тежък труд и „да не се боя да опитвам нови неща – казва новата втора съветничка в общото президентство на Неделното училище за деца.

Най-важният урок, обаче, идва от нейните родители, Харълд и Керъл Расмусен Хилъм, които я учат, че с помощта на Господ тя може да прави всичко. „Няма ограничения“ – казва нейният баща.

Сестра Кордън разчита на това знание като новопризована мисионерка в Лисабон, Португалия, мъчеща се да научи португалски. „Често бях на колене, молейки се за чудо. Но заради баща си аз бях научила, че мога да върша трудни неща“.

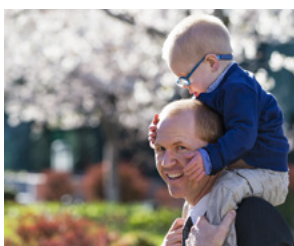
След много молитва, работа и търпение, тя лека-полека отлично овладява в португалски, което я благославя много години след това, когато тя и нейният съпруг са призвани да служат в Куритиба, Бразилия.

„Интересно е как Господ ни подготвя и изгражда малко по малко – казва тя. – Винаги нещата имат много повече смисъл, когато погледнем назад. Просто трябва да имаме вяра“.

Бони Хилъм е родена на 11 март 1964 г. в Айдахо Фолс, Айдахо. След мисията си тя следва педагогика в Университета Бригъм Йънг в Прово, Юта, САЩ. Докато е там, тя става добра приятелка с Дерек Лейн Кордън. Тяхното приятелство прераства в любов и двамата сключват брак на 25 април 1986 г. в храма Солт Лейк. Те имат четири деца – три момчета и едно момиче – и трима внуци.

През годините са служили в много църковни призования. Служи със съпруга си, докато той председателства над мисия Бразилия Куритиба от 2010 до 2013 г., а тя е служила като колова президентка на Младите жени, ръководител в яслата, учителка в Семинара и в районните организации на Младите жени, Обществото за взаимопомощ и Неделното училище за деца.

В новото си призование сестра Кордън казва, че се надява да научи децата в Неделното училище за деца в Църквата на една важна истина: „Небесният Отец ги обича“. ■

Промяна в дизайна на раздела за конференции в LDS.org

Намирането и изучаването онлайн на речите от общата конференция сега ще бъде по-лесно от всякога, благодарение на промяната в дизайна на раздела за конференции в LDS.org. Промените включват:

- Бързо намиране на желаните речи, като над всяка от тях има снимка на говорителя, непосредствено до заглавието на речта.
- Едно поле за навигация в горната част на всички страници, позволяващо (1) достъп до всички общи конференции от 1971 г. до сега, (2) възможността да се търси по име на говорител и (3) възможността да се търсят речи по евангелски теми.
- Опростено представяне на всяка отделна реч, включващо в горната част на страницата иконки за желаещите да слушат, свалят, отпечатат или споделят речта.

Новият дизайн функционира добре за настолни компютри, лаптопи и мобилни устройства. Промените вече са направени на английски, испански и португалски и ще бъдат налични и на повече от 80 езика в идните месеци. ■

Вижте промените на conference.lds.org.

Подкрепени са нови седемдесетници и президентство на Неделното училище за деца

По време на съботната следобедна сесия на общата конференция през април 2016 г. бяха подкрепени единадесет нови висши ръководители седемдесетници, 62 областни седемдесетници и ново общо президентство на Неделното училище за деца.

За нови висши ръководители седемдесетници бяха призовани старейшините У. Марк Басет, Марк А. Браг, Уедърфорд Т. Клейтън,

Валери В. Кордон, Жоакин Е. Коста, Масимо Де Фео, Питър Ф. Мърс, К. Брет Натрес, С. Марк Палмър, Гари Б. Сабин и Евън А. Шмуц.

Джой Д. Джоунс бе подкрепена като обща президентка на Неделното училище за деца, с Джийн Б. Бингъм за първа съветничка и Бони Х. Кордън за втора съветничка.

Биографиите на тези ръководители започват от с. 131. ■

Обявени нови мисии

Създадени са три нови мисии – две в Африка и една в Азия. Те са Мисия Демократична република Конго Мбуджи-Майи, Мисия Нигерия Оуери и Мисия Виетнам Ханой. Всяка от тези нови мисии ще бъде създадена чрез промяна на границите на съществуващи мисии и ще функционира от или преди 1 юли 2016 г. ■

Нови ресурси за служба

Добавени са четири нови теми към Ресурси за служене (ministering.lds.org), които да помагат на коловите и районите ръководители, докато служат на следните групи: болногледачи, мисионери, които се връщат преждевременно от мисия, семейни двойки, които имат брачни проблеми, и хора, които се борят с психическо заболяване.

Членовете на съвета на района имат достъп до тези ресурси, за да се научат как по-добре да помагат на членовете. Ресурсите са налични на английски език и скоро ще бъдат преведени на още девет езика. ■

Трансформиране на изучаването и преподаването на Евангелието

Изучаването, спазването и преподаването на Евангелието са важни за нашия личен растеж и са важна част от нашето поклонение пред Бог в Господния ден. Като част от продължаващите усилия да се помага на членовете да израстват, докато изграждат вяра в Небесния Отец и Исус Христос и подобряват поклонението си пред Бог в Господния ден, Първото президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли представиха по време на събранията за ръководители по времето на общата конференция едно ново усилие да се подобри преподаването и изучаването на Евангелието. Членовете са поканени да:

1. Прилагат принципите в Да преподаваме като Спасителя. Този нов наръчник набляга на простите, но въздействащи принципи, използвани от Великия Учител. Целта на всеки учител, както пише в ръководството, е „да проповядва истинското учение на Евангелието чрез Духа, за да помогне на Божиите чеда да изграждат своята вяра в Спасителя и да станат по-подобни на Него“.

Въпреки че ръководството е предназначено за хората с призвание като учители, всички ще го намерят за полезно при научаването как се преподава по начина, по който го е вършил Спасителят. Родителите могат да се възползват от прилагането на принципите

в книгата, когато преподават у дома.

2. Да участват в събранията на съвета на учителите. Събранията на съвета на учителите не са същите като досегашните курсове за подобрене на учителите. Под формата на съвети, тези събрания ще предоставят възможности на учителите да обсъждат заедно и да учат един от друг принципите в *Да преподаваме като Спасителя*. Тези събрания, които трябва да се провеждат веднъж месечно по време на редовните неделни събрания, ще започнат по целия свят през 2016 г.

3. Да бъдат усърдни в изучаването на Евангелието. И членовете и учителите са насърчени да бъдат усърдни в изучаването на Евангелието у дома. Изучаването и спазването на Евангелието през седмицата подготвя членовете да участват в неделните уроци, като така знанията им се задълбочават.

Като деца на Небесния Отец ние имаме потенциала да станем като Него. Всеки, който желае да изучава и спазва Евангелието, може да стане по-подобен на небесните ни родители и да се завърне да живее с тях. Почитането на Бог на църква и у дома ни помага да изградим такъв вид вяра в Небесния Отец и в Исус Христос. ■

Може да намерите новото ръководство и да научите повече на teaching.lds.org.

На разположение са още издания на Писанията

От скоро Писанията са налични на няколко езика.

На португалски сега има печатно издание на Библията и обновено издание на тройната комбинация. Дигитално издание е налично от септември 2015 г. на **asescrituras.lds.org** и на приложението за мобилни устройства Gospel Library. Допълнителна информация на португалски има на **bibliasagrada.lds.org**.

На испански са налични обновени издания на стандартните произведения онлайн на **escrituras.lds.org** и в приложението за мобилни устройства Gospel Library. В печатен вид ще бъдат налични до края на юни 2016 г.

Новата тройна комбинация на

маршалски, кхоса и зулу, и Книгата на Мормон на чуукски са вече отпечатани и се продават в дистрибуторските центрове и на **store.lds.org**. Те са налични и онлайн, а също и в приложението за мобилни устройства Gospel Library.

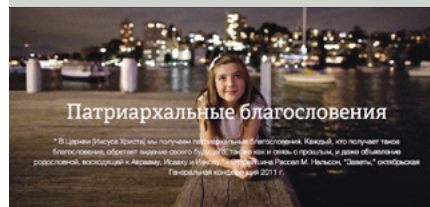
Преводи на Писанията на още 16 езика, които досега бяха на разположение само в печатен вид, бяха публикувани на **LDS.org** и в приложението за мобилни устройства Gospel Library: тройната комбинация на африканс, арменски, български, камбоджански, фанте, игбо, латвийски, литовски, шона и суахили, а Книгата на Мормон на хинди, хмонг, сръбски, ток писин, туи и япски. ■

Патриархалните благословии са налични онлайн

Нови онлайн инструменти ще помагат на членовете да имат по-лесен достъп до патриархалните благословии. Членовете могат да изискат копие на своята патриархална благословия в дигитален формат и да изискат копие на благословии на починали предци (по пощата или по имейл). Свещеническите ръководители могат да предават по Интернет препоръки за благословии, а патриарсите могат да виждат препоръките за благословии и да предават дигиталния текст на благословиите след даването на благословиите.

Тези инструменти сега са на разположение на над 50 процента от коловете на Църквата, на английски, испански и португалски. До следващата година те ще са на разположение на над 14 езика и на всички колове. ■

За да научите повече или да изискате копие на вашата патриархална благословия, отидете на **apps.lds.org/pbrequest**.

Читайте свое патриархальное благословие повсюду и отправляйте запросы на получение копий патриархальных благословений своих умерших предков.

Скачайте

Учения за нашето време

От май 2016 г. до октомври 2016 г. уроците в Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ в четвъртите недели трябва да се изготвят от една или повече речи, произнесени на общата конференция през април 2016 г. През октомври 2016 г. може да се избират речи или от общата конференция през април 2016 г. или октомври 2016 г. Президентите на кол и окръг избират коя реч следва да бъде използвана в техните области или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон. ■

Речите са налични на много езици на **conference.lds.org**.

Помощ за бежанци: „Странник бях“

Содобрието на Първото президентство, общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца приканват жените на всички възрасти да отдават служба на бежанците в техните квартали и местни общности чрез един проект за помощ за бежанци, назован „Странник бях“ (вж. Левит 19:34; Матей 25:35).

„Мнозина сред нас могат да бъдат благословени от приятелство, съвети и други видове Христова любов и служба“ – каза сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ. „Отдаването на такава служба е основна част от Евангелието.

Напомня ми на стиха, който гласи, че не трябва да „забравя(ме) гостоприемството, понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели“ (Евреите 13:2) – казва сестра Бъртън. „Насърчаваме сестрите с молитва да търсят възможности да служат и да търсят начини да подкрепят надеждни местни обществени и граждански организации. Може да намерите полезни идеи на IWasAStranger.lds.org и може да споделяте преживяванията си, като изпратите имейл на IWasAStranger@ldschurch.org“.

В края на март бе изпратено до съветите на кол, район и клон едно писмо от Първото президентство относно „Странник бях“. Към писмото бяха включени насоки за

ръководителите. „Сестрите може да участват в този проект, когато времето и обстоятелствата им позволяват – съветва писмото – като от никой не се очаква да „бяга по-бързо, отколкото има сила“, а също така трябва всички „неща да се изпълняват в порядък“ (Мосия 4:27)“. Едно писмо от Първото президентство от 27 октомври 2015 г. също насърчава всички членове да отдават Христова служба на нуждаещите се.

Също така и едно писмо от общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца, даващо повече информация за „Странник бях“, бе раздадено в събранията на тези организации. ■

150 действащи храма

По време на неделната сутрешна сесия на конференцията президент Томас С. Монсън обяви плановете да се построят още четири храма: в Белем, Бразилия; Кито, Еквадор; Лима, Перу; и в Хараре, Зимбабве.

От последната обща конференция досега се случиха следните събития, свързани с храмовете:

Освещавания и повторни освещавания

С освещаването на храма Прово Сити Сентър в Прово, Юта, САЩ, Църквата сега има над 150 действащи храма по целия свят. Храмът бе осветен на 20 март 2016 г., дни преди 180-ата годишнина от 27 март 1836 г., освещаването на храма в Къртлгънд, първият храм на Възстановяването.

Още три храма бяха осветени или повторно осветени: храмът Монреал

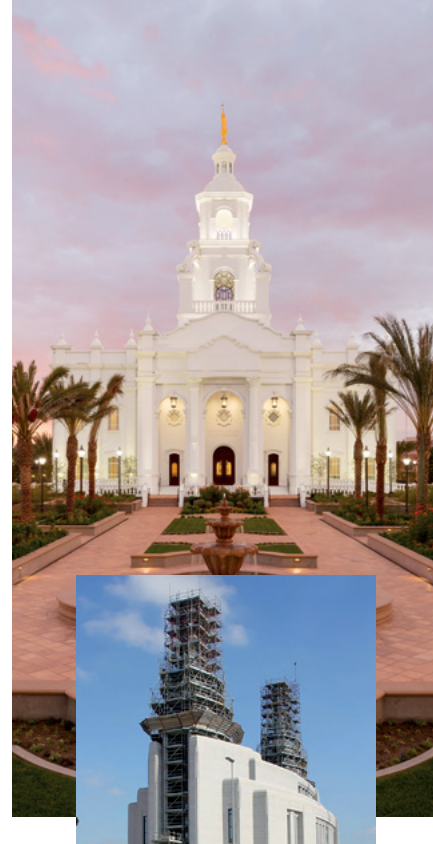
Квебек, през ноември 2015 г., храмът Тихуана Мексико, през декември 2015 г. и храмът Сува Фиджи, през февруари 2016 г.

Планирани са освещавания и за храма Сапоро Япония, на 21 август 2016 г.; храма Филадельфия Пенсилвания, на 18 септември 2016 г.; храма Форт Колинс Колорадо, на 16 октомври 2016 г.; храма Стар Вали Уайоминг, на 30 октомври 2016 г.; и храма Хартфорд Кънектикът, на 20 ноември 2016 г.

Обновеният храм Фрайберг Германия, ще бъде повторно осветен на 4 септември 2016 г.

Строеж и обновлениа

Продължава строежът на храмовете Консепсион Чили, Париж Франция, Рим Италия, а също и следните в Съединените щати: Сидър Сити Юта;

Меридиан Айдахо и Тусон Аризона. Датите на довършването им варират от 2016 г. до 2018 г. Предстои цялостен строеж на храма Форталеза Бразилия. Храмът Франкфурт Германия, Джордън Ривър Юта и Айдахо Фолс са в процес на обновление.

Първи копки

Извършиха се първи копки за храма Лисабон Португалия през декември 2015 г., храма Баранкия Колумбия и Киншаса Демократична република Конго през февруари 2016 г. Първата копка за храма Дърбан Южна Африка бе извършена на 9 април 2016 г.

Планиране и подготовка

Следните храмовете са обявени, но са все още на етап планиране и подготовка: Абиджан Кот д'Ивоар, Арекипа Перу, Банкок Тайланд, Порт-о-Пренс Хаити, Рио де Жанейро Бразилия, Урданета Филипини и Уинипег Манитоба. ■

За повече информация относно храмовете, отидете на temples.lds.org.

Служението на пророците и апостолите

Като „специални свидетели в името на Христос по целия свят“ (У. и З. 107:23), пророците и апостолите продължават служението си по целия свят. От последната обща конференция насам, членове на Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, освен другите си задължения, направиха следното:

- Използваха социалните медии и проведеха събития „Лице в лице“, за да достигнат до младежите и пълнолетните младежи (вж. lds.org/youth/activities).
- Изнесоха речи на конференции, посветени на противодействие на порнографията и семейната история.
- Изнесоха речи в университети относно превръщането в „истинско хилядолетно поколение“ и в защита на вярата и нравствените ценности.
- Срещнаха се с членове и ръководители на Църквата, правителствени служители и религиозни ръководители в Аржентина, Ботсвана, Чили, Демократична република Конго, Еквадор, Мозамбик, Перу, Филипините, Уругвай, Замбия и Зимбабве. ■

За да научите повече за служението на пророците и апостолите, отидете на prophets.lds.org.

Растеж на Църквата в Африка

Растежът на Църквата в Африка продължава със силно темпо през последните 30 години. В началото на 2016 г. в Африка имаше 1 600 конгрегации на светии от последните дни, с над половин милион члена на Църквата, което е 11 пъти повече райони и клонове и 20 пъти повече членове отколкото имаше през 1985 г.

През 2015 г. Църквата създаде 17 кола из цяла Африка.

Ръководителите обясняват растежа

поне донякъде с централното място на семейството в Евангелието. Жоао Кастенейра, един колов президент в Мапуто, Мозамбик, казва: „Членовете търсят църква, която им носи щастие, а възстановеното Евангелие на Христос дава щастие на семействата“.

„Наистина чувствам, че сега е времето на Африка – казва старейшина Дубе от седемдесетте, родом от Зимбабве. – Господ работи на този континент“. ■

Извършване на добро по целия свят

Светии от последните дни продължават да следват примера на Спасителя при „прав(енето на) благоденяния“ (Деянията 10:38). Ето няколко скорошни примера:

В Абу Даби, Обединени арабски емирства, членове на Църквата и приятели от девет страни в Средния изток, произлизащи от шест континента и различни вероизповедания, се събраха за конференция и хуманитарен проект. Те събраха и раздадоха 8 500 хигиенни комплекта и пакети с храна.

В Уганда двама зъболекари и три специалисти по устна хигиена, членове на Църквата, прекараха една седмица в слагане на пломби, вадене и почистване на зъби, преподаване на добра орална хигиена и инструктиране на местни зъболекари и студенти

по дентална медицина в най-добри практики.

В Малайзия членове на Църквата се съсредоточиха върху семейството по време на отпразнуването на китайската Нова година, събитие, което традиционно включва посещаването на гробища и припомняне и почитане на предците.

В Тайланд членове на възраст от 18 до 25 г. се събраха в Банкок за готварско състезание и проект за служба.

Във Фиджи членове и мисионери оказаха помощ на жертви на циклона Уинстън. Църковни ръководители работиха заедно с правителствени и неправителствени организации, за да предоставят храна, вода, палатки, хигиенни пакети и други спешни материали. ■

Промяна при семейната история и храмовото служение

Нови инструменти и процедури ще помагат на отделните хора и на семействата, занимаващи се със семейна история и храмова служба:

- Сега членовете могат да отпечатват картончетата за храмови обреди у дома на бяла хартия и да ги носят в храма.
- Храмовете разполагат с часове, когато семействата са с предимство, когато семействата могат да извършват заедно обреди, без да чакат дълго.
- Новите членове, извършващи кръщения за мъртвите за първи път, могат да резервират уговорен час с храма, за да може от там да са подготвени да ги приемат и приветстват.
- Новите препоръки за ограничено ползване могат да бъдат създавани онлайн и отпечатвани от свещеническите ръководители. Препоръката се активира, когато бъде отпечатана и е валидна, когато бъде подписана от члена и епископа. ■

Председателстващото епископство

Дийн М. Дейвис – първи съветник, Жералд Косе – председателстващ епископ, У. Кристофър Уодъл – втори съветник

„Нека имаме смелостта да не следваме популярните схващания. Нека винаги избираме по-трудното правилно вместо по-лесното грешно“, каза Президент Томас С. Монсън по време 186-тата годишна обща конференция на Църквата. „Докато обмисляме решенията, които вземаме в живота си всеки ден, между един избор и друг, ако изберем Христос, ние ще сме взели правилното решение“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ